

ANNUAL MAGAZINE

2011

15

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE
CHATRIBARI, GUWAHATI - 8

K.C.DAS COMMERCE COLLEGE STUDENTS' UNION, SESSION 2010-2011

Students' Union with their Prof-In-Charge (2010-2011)

Professors in-charge (Sitting left to right) : Dr. Murali Krishna Sarma, Dr. Dipak Barman, Dr. Bhababhuti Sarma, Dr. Hitesh Deka (Principal), Dr. Swabera Islam, Miss Ritumoni Talukdar, Mr. Jitumoni Borah.

Students' Union Body (Standing left to right) : Abdul Kadir, Bipul Basumatary, Rituraj Deka, Sunil Sharma, Nabanita Das, Rituraj Borgohain, Rajesh Dey, Dipankar Sarkar.

Not seen in the photograph (Prof. in-charge) : Mr. Kukil Borah, Mr. Safiqul Haque, Students' Union - Srabani Paul, Abinash Narzary, Bikash Pandey, Suraj Pradhan.

EDITORIAL BOARD

Advisor

Dr. Hitesh Deka
Principal

Editor

Bipul Basumatary

Teacher in-charge

Dr. Dipak Barman
Lecturer,
Dept. of Assamese (HOD)

MEMBERS

Prarthana Baruah
Lecturer,
Dept. of English (HOD)

Rituraj Borgohain

Amlan Jyoti Das

Rajdeep Sarmah

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী

পঞ্চদশ সংখ্যা : ২০১০-২০১১ বৰ্ষ

K C DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

15th Issue : 2010-2011

Prof. in-charge

Dr. Dipak Barman

Editor

Bipul Basumatary

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী : কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজৰ বাৰ্ষিক প্ৰকাশ; মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ছাত্ৰীবাৰী,
গুৱাহাটী-৭৮১০০৮ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

সম্পাদনা সমিতি

- উপদেষ্টা : ডঃ হিতেশ ডেকা
অধ্যক্ষ, কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ
- তত্ত্বাবধায়ক : ডঃ দীপক বৰ্মন
মুৰব্বী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
- সম্পাদক : বিপুল বসুমতাৰী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ
- সদস্য/সদস্যা : প্ৰাৰ্থনা বৰুৱা
মুৰব্বী অধ্যাপিকা, ইংৰাজী বিভাগ
ঋতুৰাজ বৰগোহাঁই
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ
ৰাজদীপ শৰ্মা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ
অম্লান জ্যোতি দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

EDITORIAL BOARD

- Adviser : Dr. Hitesh Deka, Principal
- Prof.-in-charge : Dr. Dipak Barman
HOD, Department of Assamese
- Teacher Members : Prarthana Barua
HOD, Department of English
- Editor : Bipul Basumatary
- Student Members : Rituraj Borgohain
B.Com 3rd year
Rajdeep Sarmah
B.Com 2nd year
Amlan Jyoti Das
B.Com 2nd year

- বেটুপাত অঙ্কন : বিপুল বসুমতাৰী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ
- মুদ্ৰণ : শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছ
এম. চি. ৰোড, গুৱাহাটী - ৭৮১০০৩

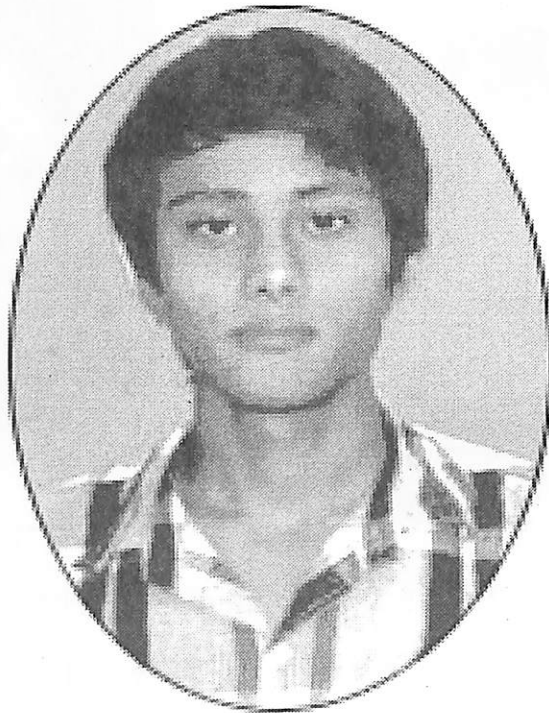
!! শ্ৰদ্ধাঞ্জলি !!

অসম বন্ধু, বিশ্ববৰ্ণ্য মহান গণশিক্ষী
শ্ৰদ্ধেয় ডঃ ভূপেন হাজৰিকাদেৱ;
জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী, প্ৰথিতযশা, সাহিত্যিক
ডঃ মামণি ৰয়ছম গোস্বামী (ইন্দিৰা গোস্বামী) ৰ
লগতে

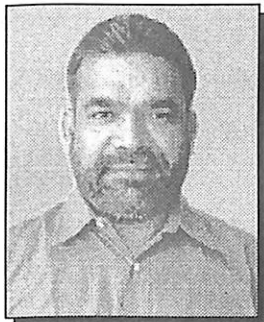
অসম তথা দেশমাতৃৰ সেৱাত প্ৰাণাহুতি দিয়া জ্ঞাত-অজ্ঞাত
বীৰ শ্বহীদ সকললৈ আমাৰ অশ্ৰুসিক্ত
শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিলোঁ।

We remember.....

Late PABAN SAIKIA

Date of birth : 23rd August, 1993
Date of death : 11th October, 2011
Student of B.Com 1st Semester
Section : B, Roll No. 189

From the Principal's Desk

As I pen down what is most likely to be the last address to you all as the Principal of this college, I am overwhelmed with thousands of conflicting emotions. The memories of building this college from scratch by fighting against all odds in tandem with the staff and well-wishers of this college; seeing its slow but steady growth as an institution of repute; thanks to its teachers, non-teaching members and most importantly, its students are far too emotional, personal and fresh to be forgotten.

But as an individual I, too, believe that all good things must come to an end, for greater challenges waiting in the wings. The time has come for me to bid you and this college adieu so that I can take on even more challenging targets. Just as I am thinking of bigger challenges, I urge and wish the same for you.

The challenges of studies and day to day life are equally important for students. I believe very sincerely that K C Das Commerce College has given its students a very firm and basic grounding in discipline which will stand each one of you in good stead as you look back some years on. Our college may not have been the number one in education, sports, music and social services, but let me proudly congratulate you all that it is the best college in terms of student's discipline. I have seen over 200 colleges across the region, but nowhere have I found a college better in discipline than ours. And I must give you and the teaching and non-teaching staff all the credit for it. This is a very solid example you have been able to show to hundreds and thousands of fellow students across the region, and I may dare, say the country.

However, discipline is not the be all and end of all things. Yes, it is the most vital ingredient for success in life, but not the only one. One must back in with goodness of heart and quality of thought and that need to be backed by devotion to self-education, something which will go beyond the textbooks and examinations.

Dear students, education is not static; it continues as human beings continue to grow. So, never neglect your studies while you are students and never let your education down after your formal education is complete.

My best wishes for ever.

December 2, 2011

Dr. Hitesh Deka
Principal
K C Das Commerce College

From the Vice-Principal's Desk

Dear friends,

Let me first say that it is a privilege and honour to write this foreward for the fifteenth issue of the K C Das Commerce College annual magazine. Over the years the quality and content of this yearly magazine has shown the remarkable growth of the strength of the faculty and students of the college.

The diversity in the contents of the articles, stories and poems in this issue both in the Assamese language section as well as the English language section makes interesting and entertaining reading. This magazine gives us the opportunity to develop and improve our writing skills and also to translate our literary ideas into readable writing. Perhaps this kind of writing may motivate and encourage amateur writers into professional writing.

I would like to congratulate the Faculty in Charge, Dr. Dipak Barman as well as the Magazine secretary, Mr Bipul Basumatary, for their efforts in compiling all the articles and for publishing the magazine. My best wishes to them for all their endeavours in the future particularly literary ones.

Thanking you,

Dr. Swabera Islam
Vice-Principal,
K C Das Commerce College

From the desk of Editor

At the very beginning of my piece of writing I convey hearty congratulation to all well wishers and warm readers of this mouth piece.

The college motto—"WISDOM IS SUBLIME". K C Das Commerce College has really succeeded in achieving its goal. Dedicated and hard working staff and students have brought to such immense success to this institution. Our beloved Principal sir Dr. Hitesh Deka, his dedication and dream of making our teachers and students shine in society as role models of honesty, integrity, civilized discourse and behavior has added to the success of the institution to a great extend. One can experience and learn a wonderful education, discipline, can develop a good personality and choose a right path for life in K C Das Commerce College.

K C Das Commerce College imparts learning to more than 2600 students with an efficient and dedicated teaching staff. This is the one and only institution in the nation who confers two awards— (i) K C Das Commerce College National Teacher Award, (ii) K C Das Commerce College National Achiever Award.

On October 17, 2006, the National Assessment and Accreditation Council (NAAC) accredited the college at the B⁺ level (78.20%)

It is my honour and I am proud to be as the Chief Editor of 15th issue of the Annual College Magazine of such a great institution. It has really become a beautiful mirror for the budding writers to reflect their literary talents. It gives me immense pleasure to present to you the annual college magazine of such booming institution for the session 2010-2011. This mouth piece is a collective contribution of staff and students of K C Das Commerce College. It has greatly impressed me with their creative writing skills and amazing collections.

I sincerely extend my heartfelt thanks to the selection committee for selecting me as the College Magazine Secretary for the session 2010-2011 and giving me such a beautiful opportunity to present the annual mouth piece, altogether contributions of creative minds and talents of our budding writers of the College. I earnestly thank our honourable Principal Sir, Dr. Hitesh Deka, who extend heartfelt love, care, advise, support in every sphere of my work. My special thanks again goes to my Prof-in-charge Dr. Dipak Barman for his kind hearted support.

I also take this opportunity to specially acknowledge with gratitude the tireless services of other members of the editorial board for putting up an excellent combined effort in compiling and bring out a standard and quality Annual Magazine of K C Das Commerce College. I also extend my heartfelt thanks and congratulation to all budding writers of K C Das Commerce College who have contributed their creative talents to beautify this mouth piece and in making it a success.

With thanks,

Bipul Basumatary
Secretary, College Magazine

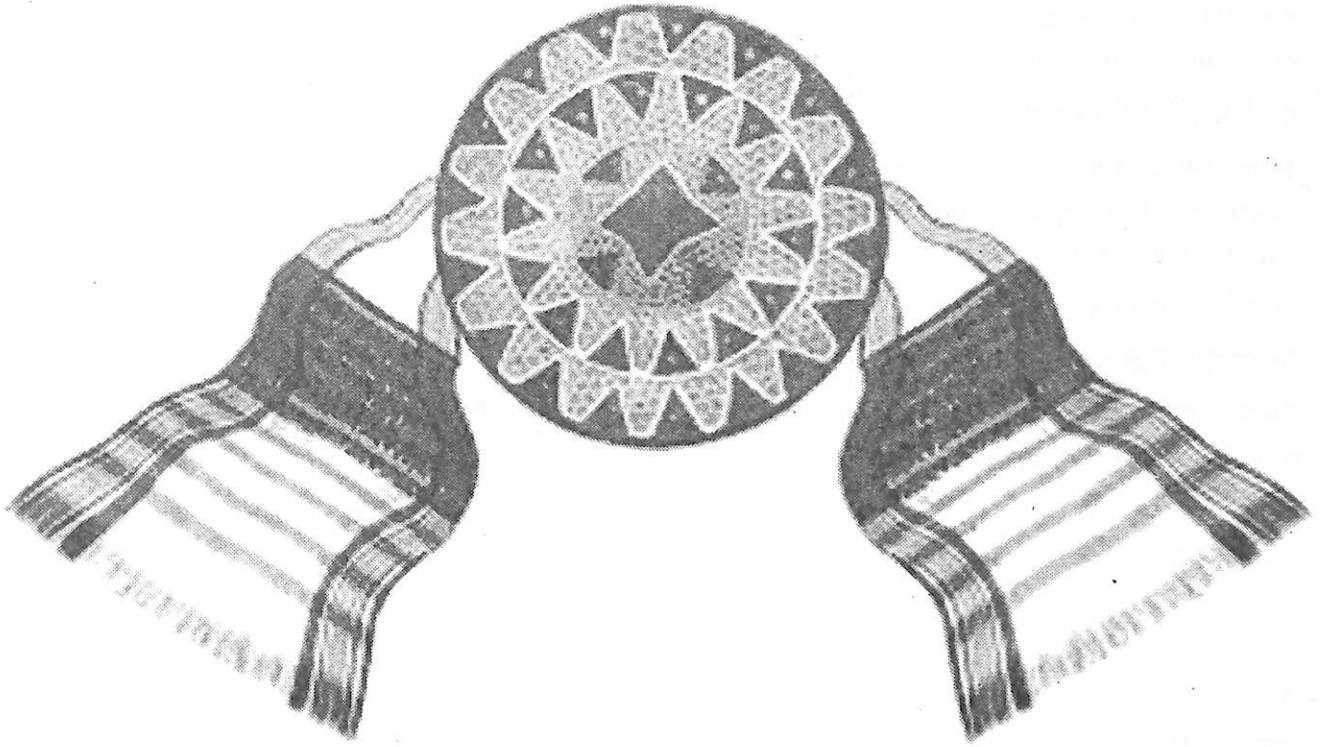
মহাবিদ্যালয় সংগীত

“বিদ্যা নামঃ নবস্য ৰূপম্ অধিকম
প্রসন্নগুপ্তম্ ধনম্
বিদ্যা ভোগকাৰী যশঃ সুখকাৰী
বিদ্যা গুরু নাং গুরু
বিদ্যা ৰাজসু পূজিতম
ন তু ধনম্
বিদ্যা বিহীন পশু”

ক্লাস্ত ধূসৰ নগৰ কোণৰ প্ৰজ্ঞাৰ মহালয়
পৰশ কাঠিৰে প্ৰসাৰিত কৰে
মনৰ দিবলয়।
মহাতীৰ্থত গুঞ্জৰিত স্পৰ্শকাতৰ ধ্বনি
বন্ধ কপাট উন্মুক্ত নিগৰিল সুৰধুনি
নয়নে প্ৰাণে লালন কৰিলে স্বপ্ন মায়াময়
সুৰ হৃদয় সঞ্জীৱিত
দন্ধ পৰাণ উজ্জীৱিত
সহযাত্ৰী আজি বাণিজ্য
পৃথিৱী আলোকময়
দ্রোণাচাৰ্যৰ প্ৰয়োগশালাৰ
দিলে আধুনিক ৰূপ
মহা মনীষাৰ ধাত বিলীন
প্ৰাচীন ভগ্নস্তুপ
শত জনলৈ জ্ঞানৰ বশ্মি
কৰিব দিগ্বিজয়।

সুৰঃ
শ্ৰীদামোদৰ বৰা
অধ্যক্ষ, সুৰত্ৰী সংগীত মহাবিদ্যালয়

ৰচনা : (২০০৭ চন)
ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি
অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

অসমীয়া শিতান

II সূচীপত্ৰ II

প্ৰবন্ধ :

◆ সাধুকথাৰ জমিন সম্পৰ্কে আলোচনা	শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন	১
◆ পথ সুৰক্ষা — আইন, আৰক্ষী আৰু জনসচেতনতা	শ্ৰী ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত	৪
◆ পুণ্যতীৰ্থৰে পূৰ্ণ উত্তৰ গুৱাহাটী	শ্ৰী হিমা কুমাৰী ভূঞা	৮
◆ তুলসী গছৰ উপকাৰ	শ্ৰী প্ৰভাত চন্দ্ৰ ভদ্ৰ	৯
◆ অসমীয়া সাহিত্য আকাশৰ ভোটাভৰা স্বৰূপ উপন্যাস সত্ৰাট ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱ	শ্ৰী মানস দেৱ নাথ	১০
◆ সোণালী স্মৃতি সুঁৱৰি	শ্ৰী ডিম্পী শৰ্মা	১১
◆ বায়ুমণ্ডলৰ গেছৰ ভাৰসাম্য, পৰিৱেশ প্ৰদূষণ আৰু গোলকীয় উষ্ণতা	শ্ৰী জেনিফাৰ বহমান	১৩
◆ সমাজ উত্তৰণত শিল্পকলাৰ ভূমিকা	শ্ৰী ঋতুৰাজ বৰগোহাঁই	১৪
◆ কলেজীয়া জীৱনৰ অভিজ্ঞতা	শ্ৰী সঞ্জীৱ কলিতা	১৫
◆ পৰীক্ষা	শ্ৰী প্লাবিতা আচাৰ্য	১৬
◆ ফেচবুক, টুইটাৰ, অৰকুটৰ আঁৰৰ ব্যক্তিকেইজন	শ্ৰী প্ৰবাল শৰ্মা	১৭

গল্প :

◆ আত্মসমৰ্পণ	শ্ৰী জন কুমাৰ কলিতা	১৯
◆ ফেচবুক, প্ৰেম আৰু চুইচাইড	শ্ৰী ঋতুৰাজ ডেকা	২১
◆ অধিকাৰ	শ্ৰী অল্লান জ্যোতি দাস	২৪
◆ ভাগ্যৰ বিদ্ৰূপ	শ্ৰী জাহ্নৱী বেজবৰুৱা	২৭

কবিতা :

◆ বতাহ	শ্ৰী মানৱজ্যোতি শৰ্মা	২৯
◆ এবাৰ যেন লগ পাম তোমাক	শ্ৰী হৃদীপ্ত জ্যোতি শৰ্মা	২৯
◆ যাত্ৰা বহুদূৰ....	শ্ৰী প্ৰণামী শৰ্মা	৩০
◆ জীৱন	শ্ৰী অপূৰ্ব কুমাৰ লহকৰ	৩০
◆ নৱ মানৱীয়তাৰ যাত্ৰা	শ্ৰী সুজাতা খাখলাৰী	৩০
◆ অসমত শান্তিৰ সন্ধান	শ্ৰী সমীক্ষা কলিতা	৩১
◆ অন্ধ	শ্ৰী অনুশ্ৰী বৰ্মন	৩১
◆ মোৰ মা	শ্ৰী শুভম দাস	৩২
◆ মই গাৱ খোজা গান	শ্ৰী বাজেশ বাজবংশী	৩২

সাধুকথাৰ জমিন সম্পৰ্কে আলোচনা

শ্ৰী ড° দীপক বৰ্মন

বিভাগীয় মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ

সাধাৰণতে জমিন (texture) শব্দই গাঁথনিক বৈশিষ্ট্যক বুজায়। মানৱ সভ্যতাৰ ইতিহাসৰ পৰাই মানুহৰ সাধুকথা কোৱা আৰু শুনা এটা প্ৰবৃত্তি হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। এই সাধুকথাবিলাকে নিজকে যি কোনো এটা স্থানীয় আৰু সামাজিক পৰিবেশত খাপ খুৱাই লয়।^১ এটা অঞ্চলৰপৰা আন এটা অঞ্চললৈকে সাধুকথা প্ৰব্ৰজিত হওঁতে সাধুকথা এটাৰ জমিন (texture) বা গাঁথনিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব পাৰে।

যিহেতু লোকবিদ্যা (Folklore)ৰ জমিন বা গাঁথনিৰ অধ্যয়ন বুলিলে ভাষাৰ গাঁথনিকে বুজায়, (যদিও লোকনৃত্য আৰু লোককলাৰ মাজত জমিনগত সাদৃশ্য আছে)। জমিন সম্পৰ্কীয় অধ্যয়নত সাধাৰণতে লোকবিদ্যাবিদ সকলতকৈ ভাষাতত্ত্ববিদ সকলেহে অধিক গুৰুত্ব দিয়ে।^২

জমিন এনেকুৱা এটি শব্দ যিটো এটি শিলৰ ক্ষেত্ৰতে প্ৰয়োগ কৰিব পাৰি—য'ত শিলটো গঠন কৰা খনিজ পদাৰ্থসমূহৰ গঠনৰ আকাৰ তথা প্ৰকাৰটো সন্নিৱিষ্ট হৈ থাকে। জমিনৰ ক্ষেত্ৰত এটি বহল দৃষ্টিত ইয়াৰ গঠন ৰীতিটো বিশেষভাৱে দৰকাৰী হৈ পৰে। শিলৰ শ্ৰেণীবিভাজন কৰোতে যি পদ্ধতি বিশেষভাৱে প্ৰয়োজনীয় তেনে পদ্ধতি^৩ সাধুকথাৰ জমিন নিৰ্ণয়ত প্ৰয়োজনীয় নহয়।

লোকবিদ্যাৰ জমিন (texture), পাঠ (text) আৰু অনুসংগ (context) আদিৰ ব্যাখ্যাৰ কথা ক'বলৈ গৈ লোকবিদ্যাবিদ এলান ডাণ্ডেজে কৈছে : 'এই ধৰণৰ প্ৰতিটা প্ৰকাৰেই (যিবোৰ শব্দ ৰূপত পোৱা যায়), জমিন (texture) হৈছে ভাষা, বিশেষ সম্বন্ধনিযুক্ত শব্দ (phoneme) আৰু শব্দৰ আংশিক ৰূপভেদ (morpheme)। এইদৰে বাচিক ৰূপত প্ৰচলিত লোকবিদ্যাৰ বিভিন্ন ৰূপৰ জমিনগত বৈশিষ্ট্যসমূহ হ'ল ভাষাতত্ত্বগত বৈশিষ্ট্যৰাজি।^৪

এলান ডাণ্ডেজৰ দৃষ্টিত "সাধুকথাৰ পাঠটোৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ যিমান প্ৰয়োজনীয়, জমিনটো এটা ভাষাৰ পৰা আন এটা ভাষালৈ অনুবাদৰ বাবে কৰাটো সিমানেই কঠিন।....." উদাহৰণস্বৰূপে একোটা ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত জিভাৰ পৰা ওলাই অহা সুৰটো জমিনৰ বৈশিষ্ট্যৰ ওপৰত ইমানেই নিৰ্ভৰশীল যে ইয়াক অইন কোনো এটা ভাষা-সম্প্ৰদায়ৰ লগত সংলগ্ন কৰি দিব নোৱাৰি।^৫

Texture বা জমিন পদটো এটা দুৰ্বোধ্য পৰিভাষা (a jargon term) আৰু এই পৰিভাষাটো (term) আহিছে প্লাষ্টিক আৰ্টৰ পৰা। যিকোনো কলাৰ উপবিভাগৰ গুণাত্মক দিশক (surface qualities

of a work) সূচাবৰ বাবে জমিন পদটো ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। সেই কলা ৰূপৰ ৰূপ গঠন আৰু আকৃতিক জমিন পদটোৱে নুবুজায়। আধুনিক কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত জমিন পদটোৱে কবিতাটোৰ আদৰ্শ বা ভাবৰ (ideas) বিপৰীতে স্থূল-গুণক সূচায়। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত জমিন পদটোৱে ছান্দসিক বৈশিষ্ট্য আৰু সাংযুতিক-প্ৰতিমানকো বুজাব পাৰে। জমিন দুবিধ—বহিঃ জমিন (external texture) আৰু অন্তঃজমিন (inter texture)।^৬

অঞ্চলভেদে ভাষাৰ ভিন ভিন আঞ্চলিক ৰূপ পোৱা যায়। সেয়েহে অঞ্চলভেদে সাধুকথাত ভাষাগত পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হোৱা স্বাভাৱিক। আকৌ লোকগীতৰ সুৰ আদিও বিভিন্ন অঞ্চলত ভিন্ন হোৱা বাবে, সাধুকথাৰ জমিনৰ পাৰ্থক্য আহি পৰে। আকৌ কিছুমান কথাৰ ক্ষেত্ৰত নায়ক বা খলনায়কৰ বৰ্ণনা, সৌন্দৰ্য তথা ভয়াবহতা তথা, গল্পটোৰ শীৰ্ষবিন্দু নতুবা গতিৰ পৰিৱৰ্তনৰ সময়সন্ধি আদি বুজাবলৈ বিশেষ বিশেষ শব্দ প্ৰায়েই প্ৰয়োগ কৰা দেখা যায়।^৭

অতি পুৰণি কালত সাধুকথা সম্ভৱ ওজাপালিৰ নিচিনাকৈ গীত নাইবা আবৃত্তিৰ জৰিয়তেহে বৰ্ণনা কৰা হৈছিল। মালিতাবিলাকো সাধুকথাহে। আজিকালিও এনে কিছুমান সাধুকথা পোৱা যায়। যিবিলাকত গীতৰ আৱশ্যকতা অটুট হৈ ৰৈছে। কমলা কুঁৱৰীৰ সাধুকথা এই শ্ৰেণীৰ। কমলা কুঁৱৰী যেতিয়া পুখুৰীত নামে, তেতিয়া পাৰৰ পৰা ৰজাই সোধে :

মোৰে প্ৰাণেশ্বৰী কমলা কুঁৱৰী
পানী কিমানে হ'ল?

কুঁৱৰীয়ে সমিধান দিয়ে :

মোৰে প্ৰাণেশ্বৰ ৰজাএ
পানী খাৰগাঁথি মানে হ'ল।

এইদৰে ৰজাই সোধে আৰু কুঁৱৰীয়ে উত্তৰ দিয়ে। সাধাৰণতে গীতকেইফাঁকি সুৰ লগাই গোৱা হয়।^৮ এই গীতটো অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলত প্ৰচলিত, কিন্তু প্ৰত্যেকটো পাঠৰ ভাষাতাত্ত্বিক বৈশিষ্ট্য বা জমিন বেলেগ বেলেগ।

বাচিক-কলা বা লোক-কলা বা সাধুকথাৰ আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্য ৰক্ষা কৰে ভাষাগত বৈশিষ্ট্যই। এই ভাষাগত বৈশিষ্ট্যক জমিন বা texture বুলি কোৱা হৈছে। প্ৰত্যেকটো অঞ্চলৰ কথোপকথনৰ ক্ষেত্ৰত এনে বিভিন্নতাই প্ৰাধান্য লাভ কৰে। তলত এটা উদাহৰণ দাঙি ধৰা হ'ল :

কামৰূপ জিলাৰ দক্ষিণ অঞ্চল : তই কামটো কোৰ্‌বি।

বৰপেটা অঞ্চল : তই কামটা ক-অ-ৰবি-এ-এ।

নলবাৰী : তই কামটু কৈৰ্‌বি।

কথোপকথনৰ এনে বিভিন্নতাবোৰ সাধাৰণতে প্ৰত্যেকজন পুৰুষ বা প্ৰত্যেকজনী মহিলাৰ কথা কোৱাৰ বৈশিষ্ট্যত স্পষ্টভাৱে ধৰা পৰে। কোনোবাজনে কোনো এটা বা দুটা ধ্বনি দীঘলীয়াকৈ উচ্চাৰণ কৰে, কোনোবাজনীয়ে আকৌ ছুটিকৈ উচ্চাৰণ কৰে। যেনে :

পুৰুষ : অ-কনি-ই মো-ও-ৰি-ই-ল

তে-লো-ও-ত ডুবি-ই বোউগে নি-ই-ৰা-আ-ম খাই।

মহিলা : অ-কনি মো-ৰি-ই-ল তে-লো-ত ডু-বি

বো-উ-গে নি-ৰা-আম খাই।

দীঘলীয়াকৈ কোৱা বৈশিষ্ট্য বা স্বৰ লহৰী বা স্বনিম অৰ্থাৎ Intonation-ৰ পাৰ্থক্যও প্ৰতিটো ভাষাগোষ্ঠীৰ মাজত দেখা যায়। স্বনিমৰ বাবে অৰ্থৰো পাৰ্থক্য হয়। শ্বাসাঘাতৰ আধাৰত অৰ্থৰো পৰিৱৰ্তন হয়। জমিনৰ সৃষ্টিত শ্বাসাঘাত বা স্বনিম আদিৰ ভূমিকাও সুদূৰপ্ৰসাৰী।

কামৰূপ জিলাৰ দক্ষিণ অঞ্চল : এখান দেখোত এটা ৰাজা আছিল।

নলবাৰী অঞ্চল : আখান দেখোত এটা ৰাজা আছিল।

বৰপেটা অঞ্চল : এখেন দেশোত এটা ৰাজা আছিল।

কামৰূপ অঞ্চলৰ সাধুকথাৰ জমিনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰাৰ প্ৰসংগত উল্লেখ কৰিব লাগিব যে, বহুজন কথকে সাধুকথা এটা কণ্ঠতে প্ৰতিটো বাক্যৰ আৰম্ভণিতে 'তাৰ পাছোত' শব্দৰ ব্যৱহাৰ কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে ৰঙিয়াৰ ডিমু গাঁৱৰ শ্ৰীদময়ন্তী দেৱীয়ে আমাক কোৱা সাধুকথা এটিলৈ আঙুলিয়াব পাৰি :

এটা আছিল ৰাজা। তাৰপাছোত ৰাজাটুৰ তিনটা ৰাণী আছিল। তাৰপাছোত তিনুটাৰ সোতি-সন্তান নাই। তাৰপাছোত সোতি-সন্তান

আকো নাই, ৰাজাই ভাবি চিন্তি থাকে। তাৰপাছোত সিন্ধে থাকোতে উপস্থিত হোল যাই ফেলাই এটা সন্দেশী। বৈহুৰা দিলা সন্দেশীটোক। তাৰ পাছোত বহিল। তাৰপাছোত সন্দেশীটুই সুইধলা : আপনাৰ ল'ৰা-ছোৱালী কি? বুলে আকো নাই। তিনটা ৰাণী ল'ৰা-ছোৱালী আকো নাই। তাৰ পাছোত সন্দেশী বুলে মোক এটা ডিমা আনি দেয়ক। ডিমা এটা আনি দিলাক। তাৰপাছোত সন্দেশী ডিমাটু ৰাৰি দি কলাক : এই ডিমাটু তিনো ৰাণীকে ভাতোত দি ফেলে খাবা দিবো, খালি আৰু সেনহাৰ আপা-আপী হবো। তাৰ পিছত ডিমাটু নি ডাঙাৰ ৰাণী থলাক।

কোনো কোনো কথকে আকৌ 'তাৰ পাছোত' শব্দ ব্যৱহাৰ নকৰি 'তাৰেপে', 'তাৰ্পে', 'তেইতে', 'পিছত' আদি শব্দৰ ব্যৱহাৰ কৰে।

মুঠতে সাধুকথাৰ জমিন বুলি ক'বলৈ হ'লে সাধুকথা এটা কোৱাৰ বিভিন্ন ভঙ্গিমা, তাত নিহিত সুৰ, অঙ্গী-ভঙ্গী ইত্যাদিকে বুজায়।

বিভিন্ন কথকে বিভিন্ন সুৰ আৰু ভঙ্গিমা প্ৰদান কৰি সাধুকথাৰ বিৱৰণ দিয়ে। দুই-এজনে সাধুকথা সভাত বক্তৃতা প্ৰদান কৰাৰ দৰে ব্যক্ত কৰে। কথকৰ বয়স, লিঙ্গ আদি ভেদে সাধুকথাৰো জমিনৰ ভিন্নতা আহিব পাৰে। কিয়নো এজন শিশু বা কম বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে সাধুকথা এটাৰ বৰ্ণনা সহজ সৰল ৰূপত কৰে।

ভাষাগত পাৰ্থক্যই জমিনৰ পাৰ্থক্য বৃদ্ধি কৰে। কিয়নো বিভিন্ন অঞ্চলৰ উপভাষাৰ ভিন্নতাৰ বাবে সাধুকথাৰ জমিনৰ ভিন্নতা দেখা যায়। কোনোবাটো উপভাষাৰ সাধুকথা সুৰস আৰু কোনোবাটো উপভাষাৰে বৰ্ণনা কৰা সাধুকথা নিৰস হ'ব পাৰে। কিয়নো উপভাষা ভেদে শব্দ, বাক্য, সুৰ-লহৰ আদিৰ ভিন্নতা আহি পৰে। উদাহৰণ-স্বৰূপে ক'ব পাৰি যে মান্য অসমীয়াৰ শব্দৰ শেষত থকা দ্বিস্বৰ ধ্বনি ঐ, ঔ ক্ৰমে এ, ও হয় নলবাৰী, বৰপেটা আৰু কামৰূপত। □

পাদটীকা :

1. The impulse to tell a story and the need to listen to it have made narrative the natural companion of man throughout the history of civilization. Stories are able to adapt themselves to any local and social climate."
Linda De'gh : "Folk Narrative" in *Folklore and Folklife An Introduction*, ed. Richard M. Dorson, London, p.53.
2. "Since the study of texture in folklore is basically the study of language (although there are textural analogs in folkdance and folk art), textural studies have been made by linguists rather than by folklorists."
Alan Dandes : *Essays In Folkloristics*, Meerut, 1978, p. 26.
3. "Texture : 'teks' ture as a term applied to rocks, signifies the size and mode of aggregation of the mineral particles that make up the rock, in contrast to structure, which applies to larger features, such as bedding and joints. A brief description of those textures which are particularly useful in classifying rocks will be found in the article on Rocks-Igneous Rocks."
-David C. Whitney, ed. : *Encyclopedia Americana*, Vol. 26, p. 481.

8. "In most of the genres (and all those of a verbal nature), the texture is the language, the specific phonemes and morphemes employed. Thus in verbal forms of folklore, textural features are linguistic features."
—Alan Dundes : *Ibid*, p. 25.
৫. "The more important the textural features are in a given genre of folklore, the more difficult it is to translate an example of that genre into another language, ... For instance tongue-twisters are often so dependent upon textural features that it is rare that they diffuse from one linguistic community to another, particularly if the languages concerned are not genetically related."
—Alan Dundes : *Ibid*, p. 26.
৬. J. A. Cuddon, (ed.) : *A Dictionary of Literary Terms and Literary Theory*, Mayabblackwell Doaba House, 4th ed., 1998, pp 907-08.
৭. "Patterned figures of speech are commonly employed in the schematic description of heroes and anti-heroes, scenes of beauty and horror, climaxes and turning points of the narrative."
—Linda De'gh : *Ibid*, p. 61.
৮. গোস্বামী, প্রফুল্লদত্ত : *অসমীয়া জন-সাহিত্য*, পৃ. ৫০
৯. সংবাদদাত্ৰী : শ্ৰীমতী দময়ন্তী দেৱী, মহিলা, ৬৮ বছৰ, ডিমু, বঙিয়া, ৯/১২/২০০১।

-
- ভাগ্যক বিশ্বাস নকৰিবা, বিশ্বাস কৰিবা তোমাৰ শক্তিক। —লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা
 - শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী জীৱনদাতা পিতৃ-মাতৃকৈও বেছি শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ। কাৰণ পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানক জন্মহে দিয়ে, জীৱন যাত্ৰাৰ প্ৰণালী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীহে নিৰূপণ কৰে। —এৰিষ্টটল
 - অন্যৰ স'তে তুলনা কৰি নিজক তুচ্ছ নকৰিবা। আমি প্ৰত্যেকেই সুকীয়া সত্তা, প্ৰত্যেকেই অনন্য। —নেলছন মেণ্ডেলা
-

পথ সুৰক্ষা— আইন, আৰক্ষী আৰু জনসচেতনতা

শ্ৰী ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

প্ৰস্তাৱনা :

মেচ'পটেমিয়া সভ্যতাত চকাৰ উদ্ভাৱনৰ সময়ৰ পৰাই পৃথিৱীত গতিৰ ইতিহাস আৰম্ভ হয়। ইয়াৰ লগে লগে যেন গতিশীল হৈ উঠিল মানুহৰ সভ্যতাৰ অন্তৰ্হীন যাত্ৰা। ১৬৪৫ চনত জিন টেচ'ন নামৰ এজন ব্যক্তিয়ে চাইকেল সদৃশ এক গতিশীল যন্ত্ৰ উদ্ভাৱন কৰিছিল। ১৭৬৯ চনত নিক'লাচ য'চেফ ক'ন্ট নামৰ এগৰাকী ব্যক্তিয়ে 'ষ্ট্ৰিম ট্ৰাক' উদ্ভাৱন কৰে। এই সময়ৰ পৰাই প্ৰকৃত অৰ্থত যান-বাহনৰ যুগৰ সূচনা হ'ল আৰু দৈনন্দিন জীৱনত যান-বাহন মানৱ সভ্যতাৰ এক অন্নিয় অংগ হৈ পৰিল।

সুগম যাতায়তৰ সৈতে যে দুৰ্ঘটনাৰ সংশয় জড়িত হৈ আছে ১৭৭১ চনত সংঘটিত হোৱা ষ্ট্ৰিম ট্ৰাকৰ এক দুৰ্ঘটনাই এই কথাৰ প্ৰথম উমান দিছিল। লাহে লাহে এনে দুৰ্ঘটনাই স্বাভাৱিক ঘটনাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিলে। দুৰ্ঘটনাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ বিভিন্ন প্ৰচেষ্টা হাতত ল'লেও ইয়াৰ সংখ্যা বাঢ়ি আহিল। এক সমীক্ষা অনুযায়ী বৰ্তমান সময়ত বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সংঘটিত হোৱা দুৰ্ঘটনাত বছৰি প্ৰায় পাঁচ লাখ মানুহৰ মৃত্যু হোৱাৰ উপৰি ইয়াতকৈ অনেকগুণে অধিক সংখ্যক মানুহ আহত হয়। জনসাধাৰণৰ সুৰক্ষাৰ বাবে চৰকাৰে অনেক আঁচনি লৈছে যদিও অনেক ক্ষেত্ৰত এইবোৰ সফল হোৱা বুলি ক'ব নোৱাৰি। সজাগতাৰ অভাৱেই বহু পৰিমাণে দুৰ্ঘটনাৰ মূল কাৰণ।

ভাৰতত যান-বাহনৰ পৰা সৃষ্টি হ'ব পৰা ভয়াবহ পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে ১৯৮২ চনত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৃষ্ঠপোষকতাত নতুন দিল্লীত ৰাজ্যসমূহৰ পৰিবহন মন্ত্ৰীসকলৰ এক বৈঠক অনুষ্ঠিত হয়। ইয়াতে ৰাষ্ট্ৰীয় পথ সুৰক্ষা পৰিষদ তথা পথ পৰিবহন মন্ত্ৰালয়ৰ অধীনত এক পথ সুৰক্ষা সঞ্চালকালয় গঠনৰ বাবে অনুমোদন জনোৱা হৈছিল। ১৯৮৭ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় পথ সুৰক্ষা পৰিষদ গঠন কৰা হয়।

যান-বাহন আইন - ১৯৮৮ (The Motor Vehicle Act-1988) :

১৯৮৮ চনত যান-বাহন আইন প্ৰণয়নৰ সময়ত ২১৫ নং ধাৰাত ৰাষ্ট্ৰীয় তথা ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত পথ সুৰক্ষা পৰিষদ গঠন আৰু জিলা পৰ্যায়ত পথ সুৰক্ষা পৰিষদ গঠনৰ আৱশ্যকতা আইনৰ গণ্ডিত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। এই পৰিষদ তথা কমিটি সমূহক কেতবোৰ নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণৰ দায়িত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে আৰু এইবোৰক যান-বাহন আইনৰ ২১৫ নং ধাৰাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

যান-বাহন আইনৰ ১৩৪ নং ধাৰা অনুসৰি পঞ্জীয়নভুক্ত চিকিৎসকে তাৎক্ষণিকভাৱে যাতে পথ-দুৰ্ঘটনাত ক্ষতিগ্ৰস্ত লোকক চিকিৎসা প্ৰদান কৰিব পাৰে তাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। এই আইনৰ ১৪৬ নং ধাৰা মতে যান-বাহনৰ দ্বাৰা দুৰ্ঘটনাত পতিত হোৱা লোকক উপযুক্ত ক্ষতিপূৰণ দিব পৰাকৈ যান-বাহনৰ তৃতীয় পক্ষৰ বীমা কৰাটো বাধ্যতামূলক।

বহু সময়ত দেখা যায় যে অচিনাক্ত গাড়ীয়ে সংঘটিত কৰা দুৰ্ঘটনাত পথযাত্ৰী নিহত বা আহত হয়। এইক্ষেত্ৰত চৰকাৰে যান-বাহন আইনৰ ১৬১ (১) নং ধাৰাত উল্লেখ কৰিছে যে যদি অচিনাক্ত গাড়ীৰ দ্বাৰা সংঘটিত হোৱা দুৰ্ঘটনাত নিহত বা আহত কোনো লোকক আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰিবলগীয়া হয়, তেন্তে চৰকাৰে Solatium Scheme -অৰ জৰিয়তে সেই ক্ষতিপূৰণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰে। এই আঁচনি ১৯৮৯ চনত গ্ৰহণ কৰা হৈছিল।

যান-বাহন আইন (১৯৮৮)ৰ বাহিৰেও যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে প্ৰণয়ন কৰা আন কেইখনমান আইনো আছে। ইয়াৰে কিছু সংখ্যক কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু অন্য কিছু সংখ্যক সংশ্লিষ্ট ৰাজ্য চৰকাৰৰ দ্বাৰা প্ৰণয়ন কৰা। এই আইনসমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য—

- Central Motor Vehicle Rules - 1989,
- Road Regulation Rule (PLCL, 1920),
- State M.V. Rules; ইত্যাদি।

আইনী ব্যৱস্থাৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ-লাইচেন্স (Licence) :

জনসাধাৰণৰ সুৰক্ষাৰ স্বার্থত MVA অৰ্থাৎ 'Motor Vehicles Act' অনুসৰি কোনো লোকে লাইচেন্স নোহোৱাকৈ যান-বাহন চলাব নোৱাৰে। ব্যক্তিগত যান-বাহন চলাবৰ বাবে প্ৰদান কৰা লাইচেন্সেৰে পৰিবহণত ব্যৱহৃত যান-বাহন চলাব নোৱাৰিব। পৰিবহণত ব্যৱহৃত যান-বাহন চলাবলৈ চালকজন নিৰ্দিষ্ট লাইচেন্স গৰাকী হ'ব লাগিব।

Driving Licence প্ৰাপ্তিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় চৰ্ত :

পথ সুৰক্ষাৰ দিশটোৰ লগত গাড়ী চলোৱাৰ বাবে অনুমতি প্ৰদানৰ প্ৰসংগটো জড়িত হৈ আছে। সেয়ে যান-বাহন আইনৰ ১৮ নং ধাৰাত এই বিষয়ে বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে। যেনে—

- ❖ যান-বাহন চলোৱাৰ বাবে লাইচেন্স পাবলৈ এজন লোকৰ বয়স ওঠৰ বছৰ হ'ব লাগিব।
- ❖ পৰিবহণত ব্যৱহৃত গাড়ী চলাবৰ বাবে লাইচেন্স পাবলৈ হ'লে ব্যক্তিৰ বয়স ২০ বছৰ হ'ব লাগিব।
- ❖ লাইচেন্সপ্ৰাপ্ত এজন চালকৰ গাড়ী চালোৱাৰ অনুমতি সমগ্ৰ ভাৰততে প্ৰযোজ্য হ'ব।
- ❖ লাইচেন্সত চালকক কেনে ধৰণৰ গাড়ী চলোৱাৰ অনুমতি প্ৰদান কৰা হৈছে তাৰ উল্লেখ থাকিব।
- ❖ Licence এক নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ বাবে প্ৰদান কৰা হয় আৰু সময়ৰ মূৰত তাক পুনৰ নবীকৰণ কৰাই ল'ব লাগে।

লাইচেন্স বাতিলকৰণ :

বিভিন্ন কাৰণত কোনো এজন লোকৰ লাইচেন্স নিৰ্দিষ্ট কৰ্তৃপক্ষই বাতিল কৰিবও পাৰে; এই বিষয়ে উল্লিখিত আইনৰ ১৯ নং ধাৰাত উল্লেখ আছে। এনে কেইটামান কাৰণ হ'ল—

- ❖ যদি চলাকজন অপৰাধী বা মদ্যপান কৰা ব্যক্তি হয়;
- ❖ যি কোনো ধৰণৰ নিচাজাতীয় দ্ৰব্য নিয়মীয়াকৈ সেৱন কৰা ব্যক্তি হ'লে;
- ❖ কোনো বিচাৰযোগ্য গোচৰত গাড়ী ব্যৱহাৰ কৰা অপৰাধী হ'লে;
- ❖ পূৰ্বতে ক্ষতিকারকভাবে গাড়ী চালোৱাৰ বাবে শাস্তিৰ সন্মুখীন হোৱা চালক বা জনজীৱনৰ প্ৰতি ভাবুকি সৃষ্টি কৰা বুলি প্ৰমাণিত হোৱা চালক হ'লে;
- ❖ পূৰ্বৰ লাইচেন্সপ্ৰাপ্ত চালকে লাইচেন্স— কোনো ভুৱা দিয়া কামত ব্যৱহাৰ কৰাৰ প্ৰমাণ পালে;
- ❖ পৰীক্ষামূলক চালনাত সফল হ'ব নোৱাৰিলে;
- ❖ আদালতৰ দ্বাৰাও বিভিন্ন কাৰণত এজন ব্যক্তিৰ লাইচেন্স বাতিল কৰা হ'ব পাৰে।

পথ সুৰক্ষাত আৰক্ষীৰ ভূমিকা :

পথ সুৰক্ষাৰ বাবে নিয়োজিত আৰক্ষীৰ এই কাম নিয়াৰিকৈ কৰাৰ দায়িত্ব থাকে। তেওঁলোকে এইক্ষেত্ৰত কিছুমান বিশেষ পদ্ধতি অৱলম্বন কৰি সুচলভাবে কাৰ্য সম্পাদন কৰিব পাৰে। যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণত নিয়োজিত আৰক্ষীৰ লোকে গুৰুত্ব দিবলগীয়া কেইটামান বিশেষ দিশ হ'ল—

- ❖ দুৰ্ঘটনা নিয়ন্ত্ৰণ আৰু প্ৰতিৰোধৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ;
- ❖ যান-বাহনৰ সুচল যাতায়তৰ বাবে উপযুক্ত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ;
- ❖ সমাজৰ বিশেষ গণ্য-মান্য ব্যক্তিসকলৰ বাবে বিশেষভাবে চলাচলৰ সু-ব্যৱস্থা গ্ৰহণ;
- ❖ শব্দ আৰু বায়ু প্ৰদূষণ কম কৰাৰ বাবে সচেতন হোৱা;

- ❖ পদযাত্ৰী আৰু পথ অতিক্ৰম কৰা ব্যক্তিৰ সুবিধাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰখা;
- ❖ যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণত জনসাধাৰণৰ সহযোগিতা আৰু সচেতনতা বৃদ্ধি কৰাৰ বাবে যত্নপৰ হোৱা; ইত্যাদি।

যান-বাহনৰ সৈতে জড়িত অপৰাধ ৰোধ :

আজিকালি অপৰাধীয়ে বিভিন্ন কামত যান-বাহন ব্যৱহাৰ কৰে। কুটঘাতকাৰীয়ে বোমা বিস্ফোৰণত যান-বাহন ব্যৱহাৰ কৰাৰ উপৰিও ৰখাই থোৱা ঠাইৰ পৰা চোৰে গাড়ী চুৰ কৰি নি অন্য ঠাইত বিক্ৰী কৰেগৈ। বৰ্তমান সময়ত গাড়ী চোৰে যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণত নিয়োজিত আৰক্ষীৰ লগতে সাধাৰণ আৰক্ষীৰো চকুৰ টোপনি হৰিছে। আৰক্ষীৰ লোকে তালাচীৰ সময়ত বাহনখন ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰাৰ কৌশল নজনাৰ বাবে বহু সময়ত অপৰাধীয়ে হেলাৰঙে ভুৱা প্ৰমাণ পত্ৰ আদি দেখুৱাই আৰক্ষীৰ চকুত ধূলি মাৰি আছে। গাড়ী এখন নিৰীক্ষণ কৰাৰ সময়ত তাৰ পঞ্জীয়ন নম্বৰ কি, গাড়ীখনৰ ইঞ্জিন নম্বৰ ক'ত থাকিব পাৰে, পঞ্জীয়ন প্ৰমাণ পত্ৰত উল্লেখ থকা ইঞ্জিন নম্বৰৰ সৈতে গাড়ীখনৰ প্ৰকৃত ইঞ্জিন নম্বৰ মিলিছেনে নাই, নিৰ্মাণৰ সময়ত দিয়া ক'ড নম্বৰ একে হয় নে নহয় এই বিষয়ত জ্ঞান থাকিলে আৰক্ষীয়ে সহজে গাড়ী পৰীক্ষা কৰিব পাৰে।

গাড়ী এখন পৰীক্ষা কৰাৰ সময়ত তল উল্লিখিত তথ্যসমূহ নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে—

- (ক) কোনো এখন গাড়ী নিৰ্মাণৰ বছৰটো অনুযায়ী এটা নম্বৰ দিয়া হয়। এই নম্বৰটো ইঞ্জিনৰ ওপৰত থাকে আৰু এইটো দুটা সংখ্যাৰে গঠিত।
- (খ) কোন মাহত গাড়ীখন নিৰ্মাণ কৰা হৈছে তাৰো উল্লেখ ইঞ্জিনত কৰা থাকে। এই নম্বৰটোও দুটা সংখ্যাৰে গঠিত।
- (গ) প্ৰত্যেকখন গাড়ীৰে মডেল ক'ড থাকে আৰু এই ক'ড দুইৰ পৰা চাৰিটা Alphanumeric digits হয়।
- (ঘ) মেচিন আৰু ইঞ্জিনৰ বাবে এটা চিহ্ন থাকে। এইটো M বা E ক'ড হয়। ইয়াৰ বাহিৰেও 'chassis' অৰ্থাৎ নম্বৰ থাকে আৰু এই নম্বৰ মডেল অনুসৰি ভিন্ন হয়। 'chassis' নম্বৰ সাতটা বা আঠটা সংখ্যাৰ ভিতৰত হয়। আৰক্ষীৰ লোকে এনে ধৰণৰ কথাবোৰ নাজানিলে অপৰাধীয়ে ভুৱা নথি-পত্ৰ দেখুৱাই সাৰি যাব পাৰে।

বেগ নিয়ন্ত্ৰণ :

পথত কিমান বেগেৰে গাড়ী চলাব সেই সম্পৰ্কে চালকজনৰ জ্ঞান থকা উচিত। অধিক বেগেৰে গাড়ী চলোৱাৰ ফলতেই অনেক দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হয়। দ্ৰুতগতিত গাড়ী চলোৱা লোকক আৰক্ষীয়ে

ধৰি আইনী ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। সেয়েহে পৰিস্থিতি অনুসৰি কোনো এক নিৰ্দিষ্ট পথৰ বাবে যান-বাহনৰ গতি নিৰ্ধাৰণ কৰি দিয়া হয়। যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ গতি বিভিন্ন পদ্ধতিৰে গণনা কৰা হয়। যেনে—

- ❖ Average Running Speed.
- ❖ Average Travel Speed.
- ❖ Space Mean Speed.
- ❖ Time Mean Speed.
- ❖ Free-Flow Speed.
- ❖ Spot Speed.

পথৰ নেটৱৰ্ক মেপিং :

যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে কোনো এক অঞ্চলৰ পথৰ নেটৱৰ্ক মেপিং অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। ইয়াৰ জৰিয়তে যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণৰ ক্ষেত্ৰত সঠিক ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব পৰা যায়। এই মেপিং ব্যৱস্থাই যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণত নিয়োজিত আৰক্ষীক সহায় কৰে।

ট্ৰেফিক ইঞ্জিনিয়াৰিংৰ ব্যৱস্থা :

ট্ৰেফিক ইঞ্জিনিয়াৰিং হ'ল এনে এটা বিষয় যাৰ প্ৰয়োগৰ দ্বাৰা বিজ্ঞানসন্মত পদ্ধতিত তথ্য আৰু প্ৰযুক্তি, আঁচনি, কাৰিকৰী ডিজাইনৰ ব্যৱহাৰেৰে নিৰাপদ, সুচল তথা পাৰিপাৰ্শ্বিক পৰিৱেশৰ সৈতে খাপ খুৱাই যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণ আৰু পৰিচালনা কৰিব পৰা যায়। ইয়াৰ প্ৰয়োগেৰে যোগাযোগ ব্যৱস্থা উন্নত কৰাৰ লগতে দুৰ্ঘটনাও হ্রাস কৰিব পৰা যায়। পথ সুৰক্ষাত নিয়োজিত আৰক্ষীৰ বাবে এই ব্যৱস্থা বিশেষভাবে সহায়ক হয়।

ট্ৰেফিক ইঞ্জিনিয়াৰিংৰ কাৰকসমূহ :

- ❖ যান-বাহন সম্পৰ্কীয় অধ্যয়ন;
- ❖ দক্ষতাৰ মূল্যাংকণ;
- ❖ সুবিধাজনক আৰ্হি নিৰ্মাণ;
- ❖ যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে লোৱা ব্যৱস্থা;
- ❖ যাতায়তৰ ব্যৱস্থা;
- ❖ প্ৰযুক্তিগত সা-সঁজুলিৰ ব্যৱহাৰ।

জনসাধাৰণৰ সচেতনতা আৰু পথ সুৰক্ষা :

এক সুস্থ পৰিবহণ ব্যৱস্থা কেইটামান কাৰকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। সেই কেইটা হ'ল—

- (i) Carriage way (পথ)
- (ii) Carried (সামগ্ৰী আৰু যাত্ৰী)
- (iii) Carrier (যান-বাহন)
- (iv) Captain of the carrier (গাড়ী চালক)

ভাৰতত সংঘটিত পথ দুৰ্ঘটনা সমূহৰ ছয়ৰ পৰা দহ শতাংশ অনুপযুক্ত পথৰ বাবে হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে এই বছৰটোতে নামনি অসমৰ হাজো আৰক্ষী থানাৰ অন্তৰ্গত চৰাব'ৰিত হোৱা ভয়ানক দুৰ্ঘটনাটোৰ কথা উনুকিয়াব পাৰি। অনুপযুক্ত যান-বাহন চলোৱাৰ বাবেও ভালেসংখ্যক পথ দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হয়। আমাৰ দেশত সৰ্বাধিক মটৰ দুৰ্ঘটনা ঘটে চালকৰ ভুলৰ বাবে। পথচাৰী আৰু যাত্ৰীসকল উপযুক্ত সতৰ্কতা পালনত ব্যৰ্থ হোৱাৰ বাবেও অনেক দুৰ্ঘটনা হয়। ল'ৰা-ছোৱালীক সৰুৰে পৰা পথত পালন কৰিবলগীয়া নীতি-নিৰ্দেশনা সম্পৰ্কে শিক্ষা দিয়া প্ৰয়োজন। এই সম্পৰ্কীয় শিক্ষা পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা উচিত। কৈশোৰ কালতে ল'ৰাক মটৰ চাইকেল চলাবলৈ দিয়া পিতৃ-মাতৃও সাৱধান হোৱা উচিত।

যান-বাহন বৃদ্ধি পোৱাৰ লগে লগে দুৰ্ঘটনাৰ সংখ্যাও বাঢ়ি আহিছে। পথ সুৰক্ষাত সহায়ক হোৱাকৈ নীতি-নিৰ্দেশনা পালন কৰি যান-বাহন চলোৱাটো চালকৰ কৰ্তব্য। সেইদৰে পদযাত্ৰী পথিকে বাট-পথ অতিক্ৰম কৰোঁতে পথৰ সংকেত মানিব লাগে। নিচায়ুত্ৰ দ্ৰব্য সেৱন কৰি কেতিয়াও গাড়ী চলাব নালাগে। তীব্ৰ বেগত যান-বাহন চলোৱাৰ পৰা বিৰত থকা উচিত। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ ভিতৰতে দৈনিক হাৰত সংঘটিত হোৱা দুচকীয়া বাহনৰ দুৰ্ঘটনা হাৰটো ভয়লগা বিধৰ আৰু এনে দুৰ্ঘটনাত নিহত বা আহত হোৱা অধিক সংখ্যক লোকৰে বয়স ১৮ ৰ পৰা ২৫ বছৰৰ ভিতৰত।

যান-বাহন চলাওঁতে কেতবোৰ সাৱধানতা সকলোৱে মানি চলা উচিত। যেনে—

- ❖ যান-বাহন আইন মানি চলিব লাগে;
- ❖ আন গাড়ী অতিক্ৰম কৰাৰ সময়ত হৰ্ণ বা লাইটৰ সংকেত সোঁ-কাষেৰে অতিক্ৰম কৰিব লাগে;
- ❖ সন্মুখত থকা গাড়ীৰ পৰা নিৰ্দিষ্ট দূৰত্ব বজাই ৰাখিব লাগে;
- ❖ গাড়ী চলাওঁতে ম'বাইল ফোনত কথা পাতিব নালাগে;
- ❖ গাড়ীৰ ছীটবেল্ট ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে;
- ❖ দুচকীয়া বাহন চলাওঁতে হেলমেট পৰিধান কৰিব লাগে;
- ❖ যান-বাহন নিয়ন্ত্ৰণত থকা আৰক্ষীৰ নিৰ্দেশ মানি চলিব লাগে;
- ❖ দ্ৰুতগতিত চলা এম্বুলেন্স, জুই নুমোৱা গাড়ী বা ভি.আই.ডি. গাড়ী যাবলৈ বাট এৰি দিব লাগে;
- ❖ গাড়ী চলাওঁতে পপলাইট, লেজাৰ লাইট বা অন্য ধৰণৰ অপ্রয়োজনীয় লাইট ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে;
- ❖ বাট-পথত কেতিয়াও আন গাড়ীৰ সৈতে বেগেৰে চলে প্ৰতিযোগিতাত নামিব নালাগে;
- ❖ গাড়ী চলাওঁতে অন্যমনস্ক হ'ব নালাগে;

- ❖ ৰাতি গাড়ী চলাওঁতে সঠিকভাবে লাইটৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে;
- ❖ চকুৰ সমস্যা থাকিলে গাড়ী চলাব নালাগে, টোপনিৰ ভাব থাকিলেও গাড়ী চলাব নালাগে;

এনে ধৰণৰ নীতি-নিৰ্দেশনাসমূহ মানি চলিলে পথ দুৰ্ঘটনা বহু পৰিমাণে ৰোধ কৰিব পৰা যায়।

সামৰণি :

সমগ্ৰ আলোচনাৰ পৰা স্পষ্ট হয় যে সঠিক চৰকাৰী নীতি-নিৰ্দেশনা তথা সমৰ্থন, বিভাগীয় আৰক্ষীৰ দক্ষতা আৰু জনসাধাৰণৰ সহযোগিতা হ'লে পথ দুৰ্ঘটনা বহু পৰিমাণে ৰোধ কৰিব পৰা যায়। সুস্থ পৰিবহণ ব্যৱস্থা তথা পথ সুৰক্ষাৰ দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি আলোচনাৰ পৰিসমাপ্তিত কেইটামান পৰামৰ্শ আগবঢ়াব পৰা যায়; যেনে—

- ❖ চালকৰ অনুজ্ঞা পত্ৰ দিওঁতে অধিক কঠোৰতা অৱলম্বন কৰা;

- ❖ পদযাত্ৰী, দুচকীয়া বাহনৰ আৰোহীৰ ক্ষেত্ৰত আৰক্ষী কৰ্তৃপক্ষই বিশেষ সতৰ্কতা অৱলম্বন কৰা;
- ❖ চালক আৰু যান-বাহনৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ লগত জড়িত লোকসকলক নিয়মীয়া প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা;
- ❖ যান-বাহনৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ সৈতে জড়িত বিভিন্ন বিভাগ আৰু পথ সুৰক্ষাৰ লগত জড়িত বিভাগসমূহৰ মাজত সমন্বয় স্থাপন কৰা;
- ❖ পথ সুৰক্ষা আঁচনিৰ সৈতে জনসাধাৰণক জড়িত কৰা আৰু স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনসমূহৰ জৰিয়তে এই আঁচনিসমূহৰ প্ৰচাৰ কৰা;
- ❖ উশৃংখলভাবে যান-বাহন চলোৱা লোকৰ শাস্তি তথা জৰিমণা বাধ্যতামূলক কৰা; ইত্যাদি।

সকলোৰে সহযোগিতাতহে সুগম যাতায়তৰ সুবিধা জনসাধাৰণে লাভ কৰাটো সম্ভৱ। □

-
- “অমীয়া জাতিৰ প্ৰতিভা ভাগ্যৰ জাপৰ তলত লুকাই আছে। সুযোগ আৰু সুবিধা পালেই এদিন সি ভমকাই উঠিব।”
—চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা
 - ৰাতি যিমানেই কঠিন হ'ব, প্ৰভাত যিমানেই উজ্জ্বল হ'ব।
—মাদাৰ টেৰেছা
 - বন্দুক বা তৰোৱালৰ দ্বাৰা যিমান মানুহ নিহত হৈছে, তাতকৈ অধিক মানুহৰ মৃত্যু ঘটিছে অত্যাধিক ভোজন আৰু সুৰা সেৱন কৰি।
—ছাৰ উইলিয়াম অছলাৰ
-

পুণ্যতীৰ্থৰে পূৰ্ণ উত্তৰ গুৱাহাটী

শ্ৰী হিমা কুমাৰী ভূঞা
দ্বাদশ শ্ৰেণী

মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰত অৱস্থিত উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চল পুৰাণ প্ৰসিদ্ধ আৰু ঐতিহাসিক সমৃদ্ধিৰে পৰিপূৰ্ণ। এই উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চল প্ৰাচীন কামৰূপৰ ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ উত্তৰাংশ আছিল। এই উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চল উমানন্দ, অশ্বক্লান্ত, মণিকৰ্ণেশ্বৰ, দীৰ্ঘেশ্বৰী আৰু কামাখ্যা আদিৰ দৰে পুণ্যতীৰ্থৰ মাজত অৱস্থিত। এই পৱিত্ৰ তীৰ্থভূমিৰে পৰিবেশিত উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চলৰ তীৰ্থভূমিবোৰৰ ভিতৰত এখন হ'ল অশ্বক্লান্ত।

পুৰাণৰ মতে গোটেই বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত অশ্বক্লান্তৰ সমান কোনো তীৰ্থস্থান নাই। ইয়াত কুৰ্মৰূপী বিশ্বৰ মন্দিৰ আৰু নামনিৰ জনাৰ্দন নামৰ এটি মন্দিৰ আছে। এই মন্দিৰটোৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্য অতি মনোৰম। চাৰিটা সৰু সৰু পাহাৰে এই মন্দিৰটো আগুৰি আছে। অশ্বক্লান্ত পাহাৰৰ সন্মুখৰ সৰু পাহাৰটোক আৰ পৰ্বত বোলে। এই অশ্বক্লান্ত পাহাৰৰ ওপৰ ভাগত অনন্ত শৰ্যাত শয়িত নাৰায়ণৰ মূৰ্তি আছে। কথিত আছে যে—নৰকাসুৰক বধ কৰিবলৈ আহোঁতে ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু তেওঁৰ অশ্ব কিছু সময়ৰ কাৰণে ক্লান্ত হৈ পৰিছিল আৰু নদীকাষৰ শিলাখণ্ডত কিছু সময়ৰ বাবে জিৰণি লৈছিল। এই অশ্বক্লান্ত মন্দিৰত প্ৰতি বছৰে অশোকাস্তমী তিথি খুব ডাঙৰকৈ পতা হয় আৰু এই ঠাইত স্নান কৰিবলৈ বহু যাত্ৰীৰ আগমন হয়।

দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয় :

উত্তৰ গুৱাহাটীৰ উত্তৰ সীমাত মটুৱানাচা পৰ্বত। এই পৰ্বতৰ কাষতেই দীৰ্ঘেশ্বৰী পাহাৰ। এই পাহাৰতে অপূৰ্ব প্ৰাকৃতিক দৃশ্যক পটভূমি হিচাপে লৈ দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱালয় নিৰ্মাণ হৈছিল। এই দেৱালয় বৰ্তমান উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চলৰ শক্তিপীঠ বুলি প্ৰসিদ্ধ। দীৰ্ঘেশ্বৰী দেৱীৰ বাহন হ'ল বাঘ। এই মন্দিৰৰ কাষেৰে অহৰহ এটি নিজৰা বৈ থকা দেখা যায়। দীৰ্ঘেশ্বৰী পীঠ দেৱীৰ দক্ষিণ উৰুৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত। তান্ত্ৰিক পীঠ আৰু বাঘক বাহন হিচাপে লৈ আদ্যশক্তি মহামায়া এই মন্দিৰৰ বিগ্ৰহ। এই মন্দিৰত প্ৰতি বছৰে পতা উৎসৱসমূহৰ ভিতৰত দুটা পূজা আৰু মদন চতুৰ্দশীৰ দিনা উলিওৱা শোভাযাত্ৰাই প্ৰধান। প্ৰবাদ আছে যে—মহাসতী বেউলাই ইয়াৰ পৰাই তেওঁৰ মৃত স্বামীৰ লক্ষ্মিন্দৰৰ জীৱন ঘূৰাই পাইছে।

মণিকৰ্ণেশ্বৰ :

প্ৰায় প্ৰথম শতিকাত দেৱেশ্বৰ নামৰ এজন ৰজাই ইয়াত মনীষৰ লিঙ্গ স্থাপন কৰি এই মন্দিৰটোৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল বুলি জনা যায়।

ভূইকঁপত এই মন্দিৰটোৰ ধ্বংস হোৱাত ১৬৮৭ চনত স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই ইয়াৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। কিন্তু ১৮৯৭ চনৰ ভূইকঁপত এই মন্দিৰটোৰ বেয়াকৈ ক্ষতি সাধন হয়। মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বহুতো কুণ্ডৰে এই তীৰ্থ পৰিপূৰ্ণ। বৰ্তমান এই জৰাজীৰ্ণ মন্দিৰতেই পূজা-পাতল চলি আছে। এই মন্দিৰৰ শিৱৰাত্ৰি বেছ আড়ম্বৰে অনুষ্ঠিত হয়।

দৌলগোবিন্দ :

উত্তৰ গুৱাহাটী ৰজাদুৱাৰত মহাপ্ৰভু দৌলগোবিন্দৰ মণিকুঁ অৱস্থিত। এই মন্দিৰে অসমৰ তথা বাহিৰৰ অসংখ্য ধৰ্মপ্ৰাণ ৰাইজৰ সমাদৰ লাভ কৰিছে। এই মন্দিৰটোত নিতৌ অসংখ্য দৰ্শনাৰ্থী সমাগম হয়। এই মন্দিৰত স্থাপিত শ্ৰীকৃষ্ণৰ মূৰ্তিটোৰ বিষয়ে অবিশ্বাস্য যদিও সঁচা বহুতো কাহিনী আছে। লোকবিশ্বাস মতে, প্ৰথমে অৱস্থাত এই মূৰ্তিটো নলবাৰী জিলাৰ সন্ধ্যা গাঁৱত থকা এখন হাকি পোৱা হৈছিল। যিটো আনন্দৰাম বৰুৱাদেৱৰ পিতৃ স্বৰ্গীয় গৰ্গৰা বৰুৱাই পাইছিল। তেওঁ এই মূৰ্তিটো ভক্তিসহকাৰে তাৰ পৰা আঁতৰি তেতিয়াৰ ৰজাদুৱাৰ নামঘৰত স্থাপন কৰিছিল। ১৯৬৬ খ্ৰীষ্টাব্দ ৰাইজৰ দান-বৰঙণিৰে এই মন্দিৰটোৰে বৃহৎ আকাৰৰ মণিকুঁ নিৰ্মাণ কৰা হয়। মন্দিৰটোৰ নিৰ্মাণৰ সময়ত হেনো প্ৰভু শ্ৰীকৃষ্ণৰ বহুকেইজনক দেখা দি দান-বৰঙণি আগবঢ়োৱাৰ বাবে প্ৰেৰণা দিছিল দৌল উৎসৱ এই মন্দিৰৰ প্ৰধান উৎসৱ। এই উৎসৱ মন্দিৰত পাঁচ ছয় দিনলৈকে উদ্‌যাপন কৰা হয়। সেয়ে এই উৎসৱ দৌল মন্দিৰ বিশেষ আকৰ্ষণীয়।

উত্তৰ গুৱাহাটী শাখাৰ আউনীআটি সত্ৰ :

আউনীআটি সত্ৰ উত্তৰ গুৱাহাটীৰ অন্যতম পৱিত্ৰ স্থান। এ সত্ৰ অশ্বক্লান্ত দেৱালয়ৰ একেবাৰে কাষতে অৱস্থিত। এই সত্ৰ চাৰিওদিশে থকা বেৰবোৰত ধৰ্মবাণী খোদিত কৰা আছে আৰু নামঘৰৰ বেৰত মহাভাৰত, ৰামায়ণ আদিৰ দৃশ্য অংকিত আছে। এই সত্ৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ একেবাৰে কাষত আৰু ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্য মনোৰোৱা এই সত্ৰৰ তিনিকাষে সত্ৰাধিকাৰসকলৰ আশ্ৰয়স্থল আছে। এই তীৰ্থত নানা ধৰণৰ পাল নাম পতা হয়। এই সময়ত ইয়াত বহুতো তীৰ্থযাত্ৰীৰ সমাগম হয়।

উমানন্দ :

মহাবাহু ব্রহ্মপুত্ৰৰ একেবাৰে মাজভাগতে এই উমানন্দ মন্দিৰ অৱস্থিত। ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্য সঁচায়ে বৰ মনোগ্ৰাহী। এই মন্দিৰৰ তলৰভাগত এটি গণেশ মন্দিৰো আছে। উমানন্দ মন্দিৰৰ দক্ষিণ দিশত কৰ্মনাশা বুলি এটা সৰু পাহাৰ আছে আৰু তাৰ মাজতে উৰ্বশী পূজা খুব ডাঙৰকৈ পতা হয়। শিৱৰাত্ৰীত উমানন্দত অসংখ্য লোকৰ

সমাগম হয়। সেই দিনটোত ৰাতিপুৱাৰ পৰা গোটেই ৰাতি শিৱপূজা পতা হয়। অসংখ্য লোকৰ আগমানে এই পূজা আৰু আকৰ্ষিত কৰি তোলে।

প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ আৰু পঞ্চতীৰ্থৰ মাজত অৱস্থিত এই উত্তৰ গুৱাহাটী অঞ্চল অসমৰ এখন সঁচাকৈয়ে সৌন্দৰ্যপূৰ্ণ আৰু পূণ্যতীৰ্থৰ ঠাই। □

তুলসী গছৰ উপকাৰ

শ্ৰী প্ৰভাত চন্দ্ৰ ভদ্ৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অতীজৰে পৰা তুলসী গছ হিন্দুৱে পূজাৰ কামত লগোৱা এক বিশেষ গছ বুলি ভাবিছিল। কিন্তু এতিয়া বিজ্ঞানে প্ৰমাণ কৰিছে তুলসীৰ বিজ্ঞানসিদ্ধ মহিমাৰ কথা। এই কথাৰ প্ৰমাণ তলৰ স্তৱককেইটাৰ পৰা পাব পাৰি।

স্তৱক/ক : তুলসী আৰু গংগাজল

গংগাজলক হিন্দুসকলে অতি পৱিত্ৰ বুলি মানে। বিশ্বাস যে গংগাজলেৰে গা ধুলে বেমাৰ-আজাৰ নোহোৱা হয়। চৰ্মৰোগ ক্ষয় হয়। পিছে এয়া বিশ্বাস নহয়, এসময়ত ই বিজ্ঞানেই আছিল। কিয়নো গংগা বৈ আহিছিল গংগোত্ৰীৰ এনে কেইখনমান পাহাৰৰ ওপৰেদি য'ত আছিল লাখ লাখ তুলসী গছ। আজিও হৰিদ্বাৰৰ ওপৰলৈ, হিমালয়ৰ নামনিত আছে কেৱল তুলসীৰে ভৰা পাহাৰ। এনে তুলসী পাহাৰৰ মাজেদি বৈ অহা গংগাই তুলসী পাত মিশ্ৰিত পানী লৈ আহিছিল। কেৱল তুলসীয়েই নহয়, কেতবোৰ সুগন্ধি বনস্পতিৰ ওপৰেদিও গংগা বৈ আহিছিল। সেয়েহে গংগাৰ পানী হৈ পৰিছিল ঔষধি গুণেৰে ভৰপূৰ। কিন্তু আজিৰ পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ যুগত গংগাৰ গুণৰাজি নাই। অৱশ্যে, ফাৰ্মাকেশ, বত্ৰীনাথৰ ওপৰৰ অংশৰ গংগাত, হৰিদ্বাৰলৈকে আজিও সম্যকভাৱে এনে গুণাগুণ গংগাৰ পানীত পোৱা যায়।

স্তৱক/খ : তুলসী আৰু তাজমহল

এজোপা প্ৰাপ্তবয়স্ক তুলসী গছে বাৰ বৰ্গফুটৰ এটি কোঠালি প্ৰদূষণমুক্ত কৰি ৰাখিব পাৰে। অৱশ্যে কোনোবাই যদি আকৌ কোঠালিটোৰ ভিতৰত টায়াৰ জ্বলাবলৈ লয়, তেনেহ'লে কথাটো

সুকীয়া। কিন্তু এইটো ঠিক যে তুলসীৰ বায়ু প্ৰদূষণ প্ৰতিৰোধ কৰিব পৰা ক্ষমতা আছে। এই কথা জানিব পাৰিয়েই ২০০৮ চনত তাজমহল পৰিচালনা সমিতিয়ে ইয়াৰ চৌপাশে এক লাখজোপা তুলসী ৰোপণ কৰিছিল। তাজমহলৰ সৌন্দৰ্য বায়ু প্ৰদূষণৰ বাবেই বিনষ্ট হৈছে। বায়ুত হোৱা প্ৰদূষণে এচিড বৰষুণ আনিছে। সেই এচিড বৰষুণৰ টোপাল পৰি তাজমহলৰ ধুনীয়া বেৰ ক্ষয় যাবলৈ ধৰিছে। বায়ু প্ৰদূষণৰ বাবে তাজমহলৰ উজ্জ্বলতাও হ্ৰাস পাইছে। সেইবাবে তাজমহল কৰ্তৃপক্ষ উদ্বিগ্ন। তেওঁলোকে এই সমস্যাৰ সমাধান বিচাৰি পাইছে তুলসী গছত। কিয়নো তুলসী গছে বায়ু প্ৰদূষণ ৰোধ কৰিব পাৰে।

স্তৱক/গ : কাতি বিহু আৰু তুলসী

কাতি বিহুত অসমৰ ৰাইজে ঘৰে ঘৰে, চোতালৰ এচুকত মাটিৰ টিপ সাজি তুলসী ৰোৱে আৰু তাৰ তলত চাকি জ্বলায়। তুলসীৰ ঔষধি গুণ সম্বন্ধে আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে ভালকৈ জানিছিল। চোতালত তুলসী থাকিলে ঘৰৰ চৌপাশৰ বায়ু প্ৰদূষণ মুক্ত হৈ থাকে। জ্বৰ, পানীলগা, কাহ, গ্ৰহণী, চকুৰ নানাবিধ অসুখ, কটা-ছিঙা, ঘা, হাপানী আদি নানাবিধ ৰোগত ব্যৱহাৰ হয় তুলসীৰ পাত, তুলসী ফুল।

লগতে আমি সচৰাচৰ চোতালৰ চুকত ৰোৱা তুলসীৰ কথাহে জানো। পিছে ঘৰত লগাব পৰাকৈ খুঁটা দিব পৰা তুলসী গছো আছে। বৰপেটাৰ কীৰ্তনঘৰত এনে দুটা তুলসী খুঁটা আছিল। আজিও তাৰ অৱশেষ সংৰক্ষিত হৈ আছে। □

অসমীয়া সাহিত্য আকাশৰ ভোটাতৰা স্বৰূপ উপন্যাস সন্মত ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱ

শ্ৰী মানস দেৱ নাথ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

জীৱন মানে সংগ্ৰাম। নিজ কৰ্ম-শক্তিৰে এই সংগ্ৰামত বীৰদৰ্পে যুঁজি জয়ী হ'ব পৰাটোৱেই জীৱনৰ সাৰ্থকতা; আৰু এই সাৰ্থকতা আঁৰত আদৰ্শ বিৰাজমান। এজন ব্যক্তিৰ আদৰ্শই নিঃসন্দেহে মানৱীয় গুণসমূহৰ ভিতৰত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ, জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে সংগ্ৰামেৰে আগুৱাই সফলতাৰ শিখৰত খোজ দিবলৈ প্ৰয়োজন আদৰ্শৰ। কিন্তু আদৰ্শ ব্যক্তিৰ জন্মগত গুণ নহয়। সেয়েহে আমি মহৎ ব্যক্তিসকলৰ মহানতাক আদৰ্শ হিচাপে লৈ নিজৰ জীৱনটো তাৰ প্ৰয়োগ কৰি সফলতা অৰ্জন কৰিব পাৰো। মোৰ ক্ষেত্ৰত আদৰ্শ ব্যক্তি হৈছে অসমৰ সেইজন বৰেণ্য পুৰুষ যি গৰাকীয়ে নিজৰ অভূতপূৰ্ব প্ৰতিভা অঞ্জলিৰে চিৰচেনেহী অসমীয়া ভাষাক গৌৰৱৰ আসনত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আশ্ৰয় চেপ্টা কৰিলে। এই গৰাকী মহান ব্যক্তি তথা অসমীয়া সাহিত্য আকাশৰ ভোটাতৰা স্বৰূপ, অসমীয়া ভাষাৰ উপন্যাস সন্মত ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱ।

মানুহেই মানুহৰ আকৰ্ষণ আৰু প্ৰেৰণাৰ মূল উৎস। মানুহৰ জীৱন, সাধনা, সিদ্ধি, আৰোগ-অনুভূতিক চেৰ পেলাই মানুহে কোনো কথাই ভাবিব নোৱাৰে। মানুহৰ প্ৰতিটো চিন্তাৰ আঁৰত লুকাই থাকে মানুহৰেই প্ৰেৰণা আৰু অনাবিল আকৰ্ষণ। প্ৰতিভা, চিন্তা আৰু সৃষ্টিৰ স্ব-মহিমাৰে নিজৰ লগতে আনৰ জীৱনো মহীয়ান কৰিব পৰাকৈ জীৱনবোধ আৰু বাস্তৱৰ অভিজ্ঞতাৰে গঢ় লৈ উঠিছিল এজন অসাধাৰণ গুণ সম্পন্ন উপন্যাস সন্মত। ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱক সঁচা অৰ্থত অসমৰ যুগসৃষ্টিকাৰী লিখক তথা উপন্যাস সন্মত আখ্যা দিব পাৰি। ১৮৬৯ চনৰ ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে গুৱাহাটীত ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱৰ জন্ম হয়। নবছৰ বয়সতে দেউতাকক হেৰুওৱা বৰদলৈদেৱ সৰুৰে পৰাই অতি তীক্ষ্ণ বুদ্ধি আৰু মনোযোগী ছাত্ৰ আছিল। নিজ প্ৰতিভাৰ বলতেই দাৰিদ্র-অনাটন সকলো উপেক্ষা কৰি দ্বিতীয় বিভাগত তেতিয়াৰ দিনৰ 'এণ্ট্ৰেন্স' পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ কলকাতাৰ পৰা সুখ্যাতিৰে বি.এ. পাছ কৰি আইন কলেজত নাম লগায়। কিন্তু ঘৰুৱা অৱস্থা শোচনীয় হৈ পৰাত উচ্চ শিক্ষাৰ মোহ তাতেই ত্যাগ কৰে, তেখেতে পোনতে চৰকাৰী চাকৰিত যোগদান কৰি এ.চি. আৰু পিছত মহকুমাধিপতিও হৈছিলগৈ।

সত্যই ঈশ্বৰ। সাহিত্য সৃষ্টিৰ জৰিয়তে সত্যক প্ৰতিষ্ঠা কৰাই সাহিত্যিকৰ মহান ব্ৰত। ছাত্ৰাৱস্থাৰ পৰাই বৰদলৈদেৱৰ সৃজনীমানে নিজৰ প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিছিল। কলকাতাত থকা কালতেই 'জোনাকী' কাকতৰ সৈতে তেখেতৰ ঘনিষ্ঠতা স্থাপন হয়। নিজ অভিজ্ঞতাৰে লিখা 'শৰীৰ তত্ত্ব' নামৰ প্ৰবন্ধ এটি 'জোনাকী' কাকতৰ কেইবাটাও সংখ্যাত প্ৰকাশ হয়।

বৰদলৈ ডাঙৰীয়া জীৱনৰ বেছিভাগ সময় ঐতিহাসিক উপন্যাস ৰচনা কৰাত মনোনিৱেশ কৰে। তেখেতৰ মুঠ ন'খন উপন্যাস সাতোখনেই আছিল। ইতিহাসৰ পটভূমিত ৰচিত, 'মনোমতী', 'দন্দুৱাদ্ৰোহ', 'ৰাসিলী', 'ৰাধা-ৰুক্মিণীৰ ৰণ', 'নিৰ্মল ভকত', 'তাম্ৰেশ্বৰীৰ মন্দিৰ' আৰু 'বহুদৈ লিগিৰি' তেখেতৰ ঐতিহাসিক উপন্যাস। তেখেতৰ একমাত্ৰ সামাজিক উপন্যাস 'মিৰিজীৱী' উপন্যাস সাহিত্যৰ এব উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। 'গা-ধন' আৰু 'খায়া-খেইনী' তেখেতৰ দুখন উল্লেখনীয় গল্পপুথি। ইয়াৰ উপৰিও বৰদলৈদেৱৰ মহামূল্যবান প্ৰৱন্ধসমূহৰ ভিতৰত 'চেতন প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰ পাৰ্থক্য কি?' 'পুৰি ভ্ৰমণ', নগৰ সংকীৰ্ত্তন আদি উল্লেখযোগ্য। ইংৰাজীত On the Fisheries of Assam, Note on the Assamese Language. আদি সাৰুৱা প্ৰৱন্ধাদি লিখি উলিয়াইছে। ছদ্মনামত 'ভোলাই শৰ্মা' ৰূপে তেখেতে আলোচনীৰ পাতত গল্প ৰচনাদিও লিখি গৈছে। এনেদৰেই তেখেতে অসমীয়া ভাষা সাহিত্য চহকী কৰি থৈ গৈছে।

ধনীৰ কু-চক্ৰগত পৰি সহজ-সৰল মনৰ বৰদলৈদেৱে জীৱন পৰা সৰ্বস্ব হেৰুৱাবলগীয়া হৈছিল। তেখেতৰ জীৱন সৰুৰে পৰা সংঘাতে আৱৰা, শোক, দুখ, অভাৱত জৰ্জৰিত। নবছৰ বয়সতে দেউতাক ঢুকুৱাৰ পিছত প্ৰাণসম ভায়েক ঢুকায় আৰু শেষত তেওঁ দু পুত্ৰ আৰু এটি কন্যাও হেৰুৱায়। কিন্তু এনে কাৰুণ্যময় জীৱনৰে আওকাণ কৰি জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সুন্দৰৰ সাধনা সাহিত্যৰ সেৱা কৰিছিল জীৱনৰ শেষ মুহূৰ্ত্তলৈ মাতৃভূমিৰ সেৱাত জীৱনক নিয়োজিত কৰি ৰাখি পৰাটোৱেই আছিল বৰদলৈদেৱৰ কৃতিত্ব আৰু আদৰ্শ। গতিকে সাহিত্য পৰমপূজাৰী বৰদলৈদেৱ নিঃসন্দেহে সকলোৰে পৰম বাঞ্ছিত আসন অধিকাৰী।

ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱে আজীৱন অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ উন্নতি আশ্ৰয়নিয়োগ কৰি অসমীয়া জাতিটোক বিশ্বৰ মানচিত্ৰত স্থান দিয়া অশেষ প্ৰচেষ্টা চলাইছিল। সুখ-দুখৰ মাজতেই জৰ্জৰিত জীৱনক ত্যাগ কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সাধক ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱৰ ১৯৩০ চনত ডিব্ৰুগড়ত মৃত্যু হয়। তেখেতৰ মৃত্যুত যি এক বিৰাট শূন্যতাৰ সৃষ্টি হ'ল তাৰ হয়তো কোনো কালেই পূৰণ নহয়। কিন্তু অসমীয়া সাহিত্য জীয়াই থাকে মানে তেখেতৰ নাম ভোটা তৰাৰ দৰেই অসমৰ আকাশ তথা অসমীয়া হৃদয়ত জিলিকি থাকিব। □

সোণালী স্মৃতি সূঁৰি

শ্ৰী ডিম্পী শৰ্মা

স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

২২ জুন, ২০০৯ এই দিনটোতেই মোৰ যেন এটা নতুন জীৱন আৰম্ভ হৈছিল। নতুন জীৱন আৰম্ভ হৈছিল বুলি এইটো কাৰণতেই কৈছো যে সেই দিনটোৰ পৰাই জীৱনটোক নতুনকৈ উপভোগ কৰাৰ এটা সুযোগ পাইছিলো। ২২ জুন এই দিনটোতেই মই প্ৰথম কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজত খোজ দিছিলো। উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত মাহঁতৰ একান্ত ইচ্ছাতে মই কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজত নামভৰ্তি কৰিছিলো। যদিও প্ৰথম অৱস্থাত কে.চি. দাসত নপঢ়ো বুলি কৈছিলো আজি অনুভৱ কৰিছো যদি এইখন কলেজত নপঢ়িলোহেঁতেন হয়তো কিছু স্বৰ্ণিল দিন হেৰুৱালোহেঁতেন। প্ৰথমদিনা কলেজলৈ গৈছিলো মোৰ সৰুকালৰ বান্ধৱী দিপ্তীৰ লগত। তাই সেইখন কলেজত ২ বছৰ ধৰি থকাৰ কাৰণে মই অলপ সাহস পাইছিলো। কলেজৰ গেটৰ ভিতৰত সোমোৱেই মোৰ মনটো ভাল লাগি গৈছিল, ইমান ধুনীয়া কলেজখন! মনতে ভাবিছিলো। দিপ্তীয়ে মোক প্ৰথমতে লৈ গৈছিল Girls Common কামলৈ, তাত কিছু সময় থাকি আমি দুজনী কম নম্বৰ ১২লৈ গৈছিলো প্ৰথম ক্লাছটো কৰিম বুলি। এতিয়া মনত পৰিলে ভাল লাগে—সেই সময়ত দিপ্তী মোৰ Guide। তাই যি কয়, য'লৈ লৈ যায় কোনো ধৰণৰ আপত্তি নকৰাকৈ মই মানি লৈছিলো। ক্লাছত সোমোৱাৰ পিছত BOEDৰ ক্লাছ কৰিবলৈ অসীমা বাইদেউ সোমাই আহিছিল। তেতিয়াহে মই গম পাইছিলো মোৰ ৰোল নম্বৰ 364। অসীমা বাইদেউ যেন এগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ অহা নাছিল, আহিছিল এগৰাকী মাতৃ হিচাপে নিজৰ সন্তানক তত্বাৱধান ল'বলৈ। ভাল লাগিছিল বাইদেউৰ কথাবোৰ, কেতিয়া প্ৰথম ক্লাছটো শেষ হৈছিল গমেই নাপালো। সেইদিনাৰ চিনাকি জয়ন্তীৰ লগত দুয়োজনী কিছুদিনৰ ভিতৰতেই অভিন্ন বান্ধৱী হৈ পৰিছিল। এনেদৰেই কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজত মোৰ প্ৰথম দিনটো সমাপ্ত হৈছিল। নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ দিনটো কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিম। সেইদিনা কলেজৰ গেট পোৱাৰ লগে লগে বাপন ছাৰে মোৰ ৰোল নম্বৰ সুধিছিল, মই একো বিশেষ চিন্তা নকৰাকৈ কৈ দিছিলো। তাৰ পিছতহে গম পাইছিলো ৰোল নম্বৰ সোধাৰ বহস্য, দিপ্তীয়ে কৈছিল 'পাবা ৰ'বা মজা এতিয়া, এনেদৰে ৰোল নম্বৰ লৈ স্টেজত নাচ, গান সকলো কৰিব দিয়ে।' মই শুনি ভয়তে ৰঙা-চিঙা পৰি গৈছিলো। কি কৰিম একো ভাবি পোৱা নাছিলো আৰু সাঁচকৈয়ে

মোৰ ৰোল নম্বৰ মাতিছিল, মই উঠি যোৱা নাছিলো। ছফিকুল ছাৰ, বাপন ছাৰ আৰু দিলৱাৰ ছাৰে মোক বিচাৰি ফুৰিছিল, মই লুকাই আছিলো কিন্তু বাপন ছাৰৰ দৃষ্টিৰ পৰা সাৰি যাব নোৱাৰিলো। মোৰ স্টেজলৈ মতাৰ সময়তে শিক্ষামন্ত্ৰী শ্ৰীগৌতম বৰা ছাৰ আহি পাইছিল। তেওঁহে যেন মোক ৰক্ষা কৰিলে—কাৰণ তেওঁ আহি পোৱাৰ লগে লগে সেই অনুষ্ঠানটোৰ সামৰণি পৰিছিল। খুব ফুৰ্তি কৰিছিলো সেই দিনটোত। আমাৰ কলেজৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হিতেশ ডেকা ছাৰ হ'ল আমাৰ পিতৃস্বৰূপ। গোটেই কলেজখনকে তেওঁ নিজৰ পৰিয়াল বুলি ভাবে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল যেন তেওঁৰ নিজৰ সন্তান। নিজৰ কলেজখনৰ সুনাম ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ কৰা চেষ্টাৰ কথা এই কম পৰিসৰত বৰ্ণনা কৰা সম্ভৱ নহয়। কলেজৰ Foundation dayৰ কথা এতিয়াও মোৰ মনত সজীৱ হৈ আছে। মই, দিপ্তী, জয়ন্তী আৰু ধীৰা আমি চাৰিওজনী অনুষ্ঠান শেষ হোৱালৈ হাতে-কামে লাগি আছিলো। বিৰাট ভাল লাগিছিল মনটো এইটো ভাবিয়েই যে কলেজৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিনত অকণমান হ'লেও কিবা এটা কৰিব পাৰিছো। মোৰ প্ৰথম বছৰত হোৱা আন এটি ঘটনা। আমাৰ কলেজৰ একেবাৰে ওচৰত গোচালা মেলা হয়। আমি কেইজনীমানে এটা ক্লাছ নকৰি তাকেই চাবলৈ যাম বুলি ওলাই আহিছিলো। ৰাস্তাতে ছফিকুল ছাৰে লগ পাই আমাক সুধিছিল, 'ডিম্পী ক্লাছ নাই?' মোৰ ভয়তে আছে বুলি ওলাই গৈছিল। ছাৰে কৈছিল, 'ক্লাছ আছে যদি ইয়াত কি কৰি আছে? যোৱা ক্লাছ কৰাংগে।' আমি আটাইকেইজনী ভয়তে দৌৰ মাৰি ক্লাছত সোমাইছিলো। এতিয়াও এই কথাটো মনত পৰিলে আমি খুব হাঁহো। যদিও প্ৰথম অৱস্থাতে কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজত মই নতুন আছিলো, তেতিয়াই বিজয় কলিতা ছাৰৰ পৰা বাৰুকৈয়ে ধমকি এটা খাব লগা হৈছিল। ছাৰে ক্লাছত সোমোৱাৰ পিছত মই আৰু মোৰ লগৰকেইজনীয়ে দৌৰা-দৌৰিকৈ ক্লাছত সোমাইছিলো। বহিবলৈ ঠাই নোপোৱাৰ কাৰণে একেবাৰে শেষত বহিছিলো। জয়ন্তীৰ কিবা কথা এটাত মই হাঁহি আছিলো। ছাৰে মোক তেনেকৈ হাঁহি থকা দেখি খুব খঙত কৈছিল, 'উঠা, উঠা।' মই ভয়তে বাৰে বাৰে ক্ষমা বিচাৰিলো। ছাৰে মোৰ একো কথা শুনা নাছিল আৰু গালি পাৰিছিল। মোক কৈছিল, 'মই যে ব'ৰ্ডত কৰাই আছো সেইটো এতিয়াই কৰি দিয়া।' মই ব'ৰ্ডলৈ চাই নিজে বুজি বহীত কৰি ছাৰক দেখুৱাইছিলো। ছাৰে চায়েই মোক কৈছিল, 'কৰিবই যদি পাৰা sorry কৈ আছিলো কিয়?'

মই ছাৰক মাতি কৈছিলো 'ছাৰ মই আজি জীৱনত প্ৰথম গালি খাইছো।' ছাৰে অকণমান হাঁহি কৈছিল, 'গালি নাখালে জীৱনত উন্নতি কৰিবা কেনেকৈ?' সঁচাকৈয়ে গালি খাইয়ো মোৰ মনটো খুব বেছি ভাল লাগিছিল আৰু সেইদিনাৰ পৰা বিজয় কলিতা ছাৰৰ লগত মোৰ এটা ভাল সম্পৰ্ক স্থাপিত হৈছিল। আন এদিনৰ কথা, সেইদিনা মেজৰৰ ক্লাছত প্ৰভাত কাকতি ছাৰে ক্লাছ লৈ আছিল। ছাৰে কৈছিল, 'আজি মই যাৰ যাৰ নাম মাতিম তেওঁলোকৰ নাম মেজৰৰ পৰা কাটি দিয়া হৈছে, এটেনডেণ্ট কম থকাৰ কাৰণে।' সেই সকলোৰে নামৰ মাজত ছাৰে মোৰ নামটোও মাতিলে। মই খুব আচৰিত হৈছিলো ছাৰে মোৰ নাম মতা শুনি, কাৰণ মই ছাৰৰ ক্লাছ খুব বেছি দুটামানহে খতি কৰিছিলো। মই ইমান বেয়াকে কান্দিলো, কান্দি কান্দি ডিপাৰ্টমেণ্টলৈ গৈ ছফিকুল ছাৰক লগ কৰি কথাবোৰ কৈছিলো। ছাৰে কৈছিল, 'চিত্তা নকৰিবা, কাকতি ছাৰে কি কৰে চাই লোৱা।' পিছদিনা কাকতি ছাৰে মোক সকলোৰে আগত থিয় কৰাই কৈছিল, 'তুমি বোলে বৰকৈ কান্দিলাহে কালি, মই দিয়া তোমাৰ নামটো মোৰ ভুলকৈ মতা গ'ল।' তদুপৰি মই ক্লাছ নকৰি পলাবলৈ লওঁতেই ছাৰৰ হাতত ধৰা পৰি ক্লাছত বহা, এই সকলোবোৰ যদিও একো একোটা সৰু ঘটনা তথাপি এই ঘটনাবোৰে মোৰ মনত খুব দকৈ আঁচ বহুৱাই থৈ গৈছে। ক্লাছৰ অফত আমি আটাইকেইজনী অৰ্থাৎ মই, দিপ্তী, জয়শ্ৰী, ছেনহাজ ওচৰৰ খুৰা এজনৰ দোকানত গৈ পৰঠা খাইছিলো। 'পৰঠা Award' অৰ্থাৎ আটাইতকৈ বেছি পৰঠা খোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যদি পুৰস্কাৰ দিয়াৰ ব্যৱস্থা থাকিলেহেঁতেন তেনেহ'লে সেই পুৰস্কাৰ যে দিপ্তীয়ে পাব

সেইটো মই চকু মুদি ক'ব পাৰো। কাৰণ তাই কেতিয়াও এখন পৰঠা খাই সন্তুষ্ট হোৱা আমি দেখা নাই। তাইৰ এইদৰে পৰঠা খোৱাৰ স্বভাৱটোক লৈ আমি খুব জোকাও, তথাপিও তাইৰ স্বভাৱ অকণো সলনি নহ'ল। সঁচাকৈয়ে আমাৰ চাৰিওজনীৰ মাজত এটা এৰিব নোৱাৰা বান্ধোন আছিল যাৰ কাৰণেই হয়তো আমি কলেজত থকা সময়খিনিত ইজনীয়ে-সিজনীক এৰি এক মুহূৰ্তও থকা নাছিলো আৰু এইটো কাৰণেই হিৰক ছাৰে আমাৰ নাম থৈছিল—চতুৰ্ভুজ। ইহঁতকেইজনীৰ উপৰিও আৰু জীৱনত সাঙোৰ খাই পৰা আন কিছুমান বন্ধু আছে নয়ন, খিছবাহ, উৎপল, অৰিন্দম, বিতুৰাজ, নিজু যাৰ লগত কটোৱা মুহূৰ্তবোৰ মোৰ মনত সদায় সেউজীয়া হৈ থাকিব। নয়নে কেতিয়াবা ক্লাছ নকৰি কেণ্টিনৰ আগত আড্ডা দি থাকে। সি যদি কেনেকৈ মোক দেখা পায় এক ছেকেণ্ডে দেৰী নকৰি তাৰ পৰা পলায়, কাৰণ তাক মই ক্লাছ কৰিবলৈ খুব কামোৰ দিছিলো। তাৰ সেই পলাই দৌৰ মৰা দৃশ্য মনত পৰিলে খুব হাঁহি উঠে। এতিয়া ভাবিছো কিছুদিন পিছতেই আমি সকলোৰে বিদায় ল'ম কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ পৰা। তাৰ পিছত কৰ্তব্যৰ খাতিৰত কোন ক'ত থাকে একো নাজানো। খুব বেছি সজীৱ স্মৃতি হিচাপে এই সকলোবোৰ সৰু-ডাঙৰ কথা আমাৰ মনৰ মাজত চিৰদিন থাকি যাব। এই ছেগতে মই ছাৰ-বাইদেউসকলক ধন্যবাদ জনাইছো আমাৰ সকলোকে জীৱনৰ এটা নিৰ্দিষ্ট পথত আগবঢ়াই নিয়া কাৰণে। ভগৱানৰ ওচৰত এটাই প্ৰাৰ্থনা জনাইছো—কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ সুগন্ধি যাতে পৃথিৱীৰ চুকে-কোণে বিয়পি পৰে। □

● পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সহজ কাম হৈছে নিজক সংশোধন কৰা।

—হেমবৰুৱা

● তুমি তোমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ হৃদয়ক সাহসী কৰি তোলা। তেতিয়া দেখিবা যে তুমি কেতিয়াও অকৃতকাৰ্য নোহোৱা।

—শ্বেতপীয়েৰ

● জন্মৰ দ্বাৰা নহয় কৰ্মৰদ্বাৰা মানুহ মহান হয়।

—মহাবীৰ

বায়ুমণ্ডলৰ গেছৰ ভাৰসাম্য, পৰিৱেশ প্ৰদূষণ আৰু গোলকীয় উষ্ণতা

শ্ৰী জেনিফাৰ বহমান

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ

প্ৰাকৃতিকভাৱে সৃষ্টি হোৱা বৃহৎ অৰণ্যসমূহ, গছ-গছনি, সেউজীয়া পৰ্বত-পাহাৰ, নদ-নদী আদিৰে ভৰা আমাৰ পৃথিৱীখনৰ বায়ুমণ্ডল বিভিন্নধৰণৰ গেছীয় পদাৰ্থৰে গঠিত। উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণীয়ে এই বায়ুমণ্ডলৰ পৰাই নিজক লগা গেছবিধ ব্যৱহাৰ কৰে। এই বায়ুমণ্ডলত অক্সিজেন, নাইট্ৰ'জেন, কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড গেছৰ উপৰিও নিয়ন, আৰ্গন, হিলিয়াম জেনন আদি গেছ আছে। তদুপৰি বায়ুমণ্ডলত জলীয় বাষ্পও থাকে।

বায়ুত থকা এই গেছবোৰৰ পৰা মানুহ আৰু আন প্ৰাণীয়ে অক্সিজেন গেছ ব্যৱহাৰ কৰে আৰু উদ্ভিদে সালোক সংশ্লেষণৰ বাবে কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড গেছ আৰু গেছীয় নাইট্ৰ'জেন নাইট্ৰ'জেনৰ যৌগত পৰিণত হোৱাৰ পাছত গ্ৰহণ কৰি পৰিপূষ্টি লাভ কৰে। জীৱই এই গেছসমূহ বায়ুমণ্ডলৰ পৰা আহৰণ কৰিলেও গেছসমূহ শেষ হৈ নাযায়। বায়ুমণ্ডলৰ এই গেছসমূহ হীন-ডেটি নোহোৱাকৈ হাজাৰ বছৰ ধৰি সমভাৱে থকাৰেই বায়ুমণ্ডলৰ ভাৰসাম্য বক্ষা বুলি কোৱা হয়।

প্ৰাণীয়ে শ্বাস-প্ৰশ্বাসত অক্সিজেন ব্যৱহাৰ কৰে আৰু কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড ত্যাগ কৰে। সেইদৰে উদ্ভিদে সালোক সংশ্লেষণত (উদ্ভিদৰ খাদ্য প্ৰস্তুত প্ৰণালী) কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড ব্যৱহাৰ কৰে আৰু অক্সিজেন ত্যাগ কৰে। গতিকে গেছৰ এনেধৰণৰ আদান-প্ৰদানৰ ফলত ব্যৱহাৰ হৈ থকা সত্ত্বেও গেছবিলাক শেষ হৈ নাযায় আৰু ভাৰসাম্য বক্ষা কৰে।

বায়ুমণ্ডলৰ সামান্য অংশ নাইট্ৰ'জেন জাতীয় পদাৰ্থত (যেনে— নাইট্ৰেট, এমনিয়া, এমিন এছিড, প্ৰ'টিন) পৰিণত হৈ আছে। এইবিলাক উদ্ভিদে আহৰণ কৰে আৰু উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণীয়ে পৰিপূষ্টিও লাভ কৰে। জীৱৰ মৃত্যুৰ পিছত দেহত থকা নাইট্ৰ'জেন জাতীয় পদাৰ্থবোৰ মাটিত মিহলি হয় আৰু বেণ্টেৰীয়াৰ ক্ৰিয়াৰ ফলত নাইট্ৰ'জেন জাতীয় পদাৰ্থবোৰ ভাঙি যায় আৰু গেছীয় নাইট্ৰ'জেনৰ উৎপত্তি হৈ বায়ুমণ্ডলত মিলি যায়। এইদৰে বিভিন্নধৰণৰ গেছবিলাকৰ আদান-প্ৰদানৰ ফলত বায়ুমণ্ডলৰ সমতা বক্ষা পৰে।

বৰ্তমান পৃথিৱীত বিশেষকৈ জনবিস্ফোৰণৰ বাবে কাঠ, কয়লা, ইন্ধন আদি পোৰা আৰু ইঞ্জিন শিল্প-উদ্যোগ, যান-বাহন আদিত বহুলভাৱে ব্যৱহৃত ইন্ধনৰ পৰা কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ উৎপত্তি হয়। গতিকে প্ৰতি বছৰে বায়ুমণ্ডলত কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড বাঢ়ি যাব লাগিছে। বৃহৎ অৰণ্যবিলাক ধ্বংস হোৱাৰ বাবে কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ শোষণ ক্ষমতা হ্রাস পাইছে আৰু গেছৰ ভাৰসাম্য নোহোৱাৰ বাবে বায়ুমণ্ডলৰ উষ্ণতা বাঢ়িছে। ইয়াৰ ফলত অনাবৃষ্টি, অতিবৃষ্টি হৈ পৃথিৱীত খৰাং বতৰ আৰু বানপানীৰ সৃষ্টি হৈছে।

পৃথিৱীৰ এই উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ ফলত উত্তৰ মেৰুৰ চিৰহিম অঞ্চলৰ বৰফ গলিবলৈ লৈছে আৰু তাৰ পৰা মিথেন আৰু কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড গেছৰ নিৰ্গমন হ'ব লাগিছে। যাৰ ফলত বায়ুমণ্ডললৈ মিথেন গেছৰ মাত্ৰাও বৃদ্ধি পাইছে। এইদৰে বায়ুমণ্ডলৰ বিশুদ্ধতা নোহোৱা হৈ অহাৰ ফলত বায়ু, মাটি, পানীত থকা বিশুদ্ধতা কমি আহিছে। পৰিৱেশ অনুকূল অৱস্থাৰ পৰা প্ৰতিকুলে গৈছে। নগৰাঞ্চলত বিভিন্ন যান-বাহন, কল-কাৰাখানাৰ পৰা নিৰ্গত বিষাক্ত কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ উৎপত্তিৰ লগতে শব্দ প্ৰদূষণৰ মাত্ৰাও বৃদ্ধি কৰিছে।

পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ ফলত বাঢ়ি অহা সমস্যাটো হৈছে পৃথিৱীৰ উষ্ণতা বৃদ্ধি। এই গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ সমস্যাটোৰ কোনো বাজনৈতিক সীমা নাই। প্ৰত্যেক দেশেই এই সমস্যাৰ দুৰ্ভোগ ভুগিব লাগিব। মানুহেই পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰিছে। যাৰফলত উদ্ভিদ জগত আৰু প্ৰাণী জগত বিপন্ন হৈছে। গতিকে আমি বিশ্বৰ প্ৰতিজন সচেতন ব্যক্তিয়ে এই পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা পৰিস্থিতিৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ সৰল প্ৰচেষ্টাসমূহ পালন কৰিলেহে পৰিৱেশ নামৰ সম্পদ উত্তৰ পুৰুষলৈ এৰি থৈ যাব পৰা হ'ব। সুন্দৰ পৃথিৱীখন আমাৰ নিজৰ আৰু ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে সুন্দৰ আৰু প্ৰদূষণমুক্ত কৰি ৰখাটো আমাৰ সকলোৰে প্ৰধান কৰ্তব্য। □

মানুহৰ প্ৰিয়তম সম্পদ হৈছে তেওঁৰ জীৱনটো, যি জীয়াই থকাৰ সময়ত এনেদৰে জীয়াই থাকিব যাতে মৰণৰ সময়ত ক'ব পাৰে— “মই মোৰ সমগ্ৰ জীৱন নিয়োজিত কৰিছো মানৱ জাতিৰ মুক্তিৰ সংগ্ৰামৰ বাবে।”

—লেনিন

সমাজ উত্তৰণত শিল্পকলাৰ ভূমিকা

ঋতুৰাজ বৰগোহাঁই
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

শিল্পকলা বুলিলে আমি সাধাৰণতে চিত্ৰ, ভাস্কৰ্য আৰু স্থাপত্য কলাক বুজো। ইয়াক সুকুমাৰ কলা বুলিও কোৱা হয়। সকলো কলাৰ ভিতৰত চিত্ৰকলাই প্ৰাচীন, কাৰণ মানুহে সমাজ পাতি বাস কৰিবলৈ লোৱাৰে পৰা গুহাজীৱনত মুখামুখি হোৱা যুদ্ধ, চিকাৰ আদিৰ দৃশ্য ধৰি ৰাখিবলৈ চিত্ৰকলাৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল। চিত্ৰকলা আৰু দৃশ্যকলাক সকলো কলাৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ স্থান দিয়া হয়, কাৰণ ইয়াৰ ভাষা সাৰ্বজনীন। দৃশ্যকলা এনে এটা কলা যি কলাৰ দ্বাৰা পৃথিৱীৰ যিকোনো ভাষাৰ বা অশিক্ষিত মানুহেই হওঁক ইয়াৰ দ্বাৰা মনৰ ভাব অতি সহজে বুজিব পাৰে। শিল্পকলাৰ দ্বাৰা আমি পূৰ্বৰ হিন্দু নদীৰ হৰপ্পা, মহেঞ্জোদাৰো, গ্ৰীক, পাৰস্য, চীন, মেচোপটেমীয়া, মিছৰীয়া, মায়া আদি সভ্যতাৰ আৰু সেই সময়ৰ মানুহৰ ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, কৃষ্টি-সংস্কৃতি, কৃষি, শিক্ষা, বাণিজ্য, ৰাজনীতি ইত্যাদি বিষয়ে জানিব পাৰো। ইয়াৰ লগতে আমিও আমাৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ বাবে জ্ঞান সঞ্চয় কৰিব পাৰো। আনহাতে চিত্ৰকলাৰ পৰাই লিপিবো উদ্ভৱ হৈছে বুলি ক'ব পাৰি। কাৰণ চীনা লিপিবোৰ একোটা চিত্ৰকল্প। সেয়েহে চিত্ৰকলা যে শ্ৰমৰ পৰাই উদ্ভৱ আৰু এয়া জনগণৰহে কলা, তাক ন-দি ক'ব পাৰি।

দাস-মালিক সমাজত চিত্ৰকলা মালিকক সন্তুষ্ট কৰিব পৰা কলা হ'ল। বিভিন্ন সময়ত শ্ৰমৰ বিভিন্ন সঁজুলিৰ আৱিষ্কাৰো একো একোটা শিল্পকলাৰেই নিদৰ্শন। সামন্তবাদী সমাজতো শিল্পকলা সামন্ত প্ৰভুৰ একচেটিয়া সম্পত্তিত পৰিণত হ'ল। জনগণৰ ক্ষোভ, বেদনা, খং আদিক প্ৰতিফলিত কৰা ৱিদ্ৰোহাত্মক কলাসমূহ নিষিদ্ধকৰণ কৰা হ'ল। তেনে শিল্পীসকলক নিৰ্মম অত্যাচাৰ কৰি হত্যা কৰা হ'ল আৰু শিল্পসমূহ ধ্বংস কৰা হ'ল। তাৰ পিছত শিল্পকলা ধনীক শ্ৰেণীৰ বাবে একচেটিয়া সম্পত্তিত পৰিণত হ'ল। ৰজা, মহাৰজা, পুৰোহিত আদিৰ বাবে নিৰ্মাণ হোৱা প্ৰাসাদ, মন্দিৰ, পিৰামিড আদি শিল্পকলাৰ অপূৰ্ব নিদৰ্শন। এইবোৰৰ প্ৰকৃত সৃষ্টিকৰ্তা জনগণহে কাৰণ জনগণৰ তেজ, ঘামৰ বিনিময়তহে এইবোৰ গঢ় লৈ উঠিছে। সেয়েহে মিছৰৰ পিৰামিডেই হওঁক, চীনৰ প্ৰাচীৰেই হওঁক বা তাজমহলেই হওঁক ইয়াৰ গৰাকী শ্ৰমিক জনগণ, ৰজা-মহাৰজাসকলৰ নহয়। বৰঞ্চ এই ৰজা-মহাৰজাসকলে জনগণৰ ওপৰত চলোৱা শোষণ-অত্যাচাৰৰ অন্যতম স্বাক্ষৰ এইবোৰ শিল্পই বহন কৰি আহিছে। আমি তাজমহল কোনে নিৰ্মাণ কৰিছে বুলিলে ছাহজাহানে বুলি জানো। কিন্তু এইয়া সম্পূৰ্ণ

ভুল। বিশ্বৰ যিকোনো শিল্প সৃষ্টিত ৯৯ শতাংশ কৃতিত্ব জনগণৰহে, ধনীক শ্ৰেণীৰ নহয়। কোনোবাই কোনোবাই হয়তো ক'ব পাৰে অমুক ৰজাৰ পৃষ্ঠপোষকতাতহে এয়া সম্ভৱ হৈছে। কিন্তু আমি এটা কথা পাহৰিলে নহ'ব যে ধনেৰে বা সম্পদৰে এইবোৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে সেয়াও জনতাৰ পৰা কৰা আৰোপ কৰি সংগ্ৰহ কৰা। গতিকে ইতিহাস নিৰ্মাণ কৰে একমাত্ৰ জনগণেহে।

ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যেও পুৰোহিতসকলে শিল্পকলাক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লয়, তেতিয়া গীৰ্জা, মন্দিৰ আদিৰ পুৰোহিত ধৰ্ম বিশ্বাসী ৰজা-জমিদাৰসকলে ইয়াৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰিছিল। লিউনাৰ্ডো দা ভিন্সিৰ 'লাষ্ট ছাপাৰ' মাইকেল এঞ্জেলোৰ 'চিটেইন গীৰ্জা চিলিং', গীতেৰে, 'The Lamentation' আদি। অসমৰ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ পটচিত্ৰও তাৰ অন্যতম উদাহৰণ।

সময়ৰ লগে লগে সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ স'তে তাল মিলাই শিল্পকলা, সাহিত্য, বিজ্ঞান আদিয়ে পৰিৱৰ্তন তথা বিকাশিত হৈ আন্তৰ্জাতিক ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। এতিয়া সময়ৰ স'তে গ্ৰহণযোগ্য কৰিবলৈ হ'লে শিল্পকলাতো জাতীয় ভাবধাৰাক প্ৰকাশ কৰাৰ লগে লগে আন্তৰ্জাতিকবাদকো প্ৰতিফলিত কৰিব লাগিব। সাংস্কৃতিক সকলো দিশতে আন্তৰ্জাতিকতাবাদক বিকাশিত কৰিব পৰাটোৱে আজিৰ একোটা সভ্য জাতিৰ পৰিচয় কিন্তু আন্তৰ্জাতিকতাবাদৰো দুটা চৰিত্ৰ—এটা হ'ল বিশ্বায়নৰ দোহাই দি সাম্ৰাজ্যবাদৰ বজাৰ বিস্তাৰ আৰু লুণ্ঠনৰ আন্তৰ্জাতিকতাবাদ আৰু শোষিত-বঞ্চিত-শ্ৰমজীৱী শ্ৰেণীৰ আন্তৰ্জাতিকতাবাদ। এতিয়া আমি কেনে ধৰণৰ আন্তৰ্জাতিকতাবাদৰ গ্ৰহণ কৰা উচিত? যিহেতু মানৱ জাতিৰ ইতিহাসেই হ'ল শ্ৰেণী সংঘাতৰ ইতিহাস। আদিম কালৰ পৰা আজিলৈকে দুটা শ্ৰেণীৰ মাজত সংঘাত অব্যাহত আছে সেয়েহে এই শিল্পীসকলো নিৰপেক্ষ নহয়। ইয়াৰে যিকোনো এটা মত গ্ৰহণ কৰা মানে সেই শ্ৰেণীটোক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা বুজাব। এটা হ'ল সভ্যতাৰ নিৰ্মাতা শ্ৰমজীৱী শ্ৰেণী আৰু আনটো হ'ল ভোগ-বিলাসিতাত মত্ত থাকি সমাজ ধ্বংস কৰিব বিচৰা সমাজত ৰঘুমলাৰ দৰে শিপাই থকা শোষক শ্ৰেণী। আমি কাৰ বাবে শিল্প সৃষ্টি কৰিম—এই বৰ্ষৰ ধনীক শ্ৰেণীক সুখী কৰাৰ বাবে নে শিল্পকলাৰ প্ৰকৃত গৰাকী, যাৰ তেজ-ঘামৰ বিনিময়ত অন্ন-বস্ত্ৰ-বাসস্থান অনায়াসে লাভ কৰি শিল্পচৰ্চাত সময় অতিবাহিত কৰিব পাৰিছে, সেই শ্ৰমজীৱী শ্ৰেণীৰ সেৱাৰ বাবে তেওঁলোকক শোষণ-বঞ্চনাৰ পৰা মুক্তিৰ পথ দেখুৱাবৰ বাবে। □

কলেজীয়া জীৱনৰ অভিজ্ঞতা

শ্ৰী সঞ্জীৱ কলিতা

উচ্চ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

অনন্ত অপাৰ মহা শব্দ শাস্ত্ৰৰ

মহাসিন্ধু মথি

আমি আহৰণ কৰোঁ জ্ঞানৰ অমৃত।

মহা মহা জীৱনৰ গৰিমাৰ সৌধ বটো

ৰামধেনুৰ বহুগেৰে জীৱন বোলাই।

ছাত্ৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা, বঙে-বসে উপচি পৰা, মধুৰ স্বপ্নালিৰ আৱেশেৰে ভৰপূৰ বৈচিত্ৰ্যময় সময়ছোৱাই হৈছে কলেজীয়া জীৱন। কলেজীয়া জীৱন আনন্দোচ্ছল, ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰতাৰে বৰ্ণালিময়। এই বিচিত্ৰ সময়ছোৱা দেখাক নতুনকৈ চোৱাৰ, নেদেখাক সম্পূৰ্ণকৈ দেখাৰ কামনা, নতুনকৈ গঢ়াৰ নতুন নতুন সপোন বচনাৰ। এনে এছোৱা সময়ৰ মধুৰ অবিস্মৰণীয় স্মৃতি। মানৱ-জীৱনৰ সমগ্ৰ কালছোৱাত হৈ বয় চিৰ সেউজীয়া, বৰ্ণালিৰ সাতো বঙৰ দৰেই সৌন্দৰ্যময়।

কলেজৰ পৰিৱেশ :

মুক্ত মন আৰু মুক্ত চিন্তা লৈ জীৱনৰ বাট পোহৰাই তোলাৰ প্ৰচেষ্টাত আগবঢ়াৰ সুন্দৰ পৰিৱেশ কলেজত বিৰাজমান। নিজৰ প্ৰতিভা মুক্তভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰু সেই প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ বাবে অপাৰ সুযোগ পোৱা যায় কলেজত। অৱশ্যে এইটোও নুই কৰিব নোৱাৰি যে, প্ৰকৃত দায়িত্ব নুবুজি, যিসকলে বিদ্যালয়ৰ কঠোৰ শাসনৰ পৰা মুক্ত হৈ নিজকে সম্পূৰ্ণ মুক্তভাৱে বিচৰণ কৰায়, সেইসকলৰ জীৱন শেষত বিফলতাৰ ভাঙাবত সোমাই পৰে।

কলেজত প্ৰৱেশ কৰিয়ে পোৱা অভিজ্ঞতা :

ভৱিষ্যতৰ কৃতকাৰ্য্যতাৰ্থ জীৱন গঢ়াৰ কৰ্মশালা কলেজসমূহ বিদ্যাৰ্থীসকলৰ সাধনাৰ একোখন মহা আশ্ৰম। এই মহা আশ্ৰমৰ নিয়মিত গঢ়ি উঠে ভৱিষ্যতৰ সন্ধানময় একোটা মহান জীৱন। সফলতাৰে কলেজীয়া শিক্ষা সাং কৰি ওলাই অহাসকলক স্নাতক বুলি কোৱা হয়। এনে পৱিত্ৰ, মহান অনুষ্ঠানটিত প্ৰৱেশ কৰিয়েই কেতিয়াবা বহুতো বিদ্যাৰ্থীয়ে বিপৰ্যয়ৰ সন্মুখীন হয়। বেগিং নামৰ মহামাৰীটোৰ কবলত পৰি। বহুতৰ বাবে বেগিং এক বিভীষিকা। এই বিভীষিকাৰ মাজত মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই দুই-এক বিদ্যাৰ্থীয়ে শিক্ষা জীৱনৰ ইমানতে সমাপ্তি ঘটোৱাৰ উদাহৰণো বিৰল নহয়।

ইয়াৰ পাছৰ পৰ্যায়টো কিন্তু আদৰ্শীয় আৰু অতিশয় সৌহাৰ্দপূৰ্ণ। কলেজৰ পুৰণি বিদ্যাৰ্থীসকলে নৱাগতসকলক দৰা আদৰাদি আবেগ আৰু অনুভূতিৰে আদৰণি জনোৱা অনুষ্ঠানটি হ'ল মহামানৱৰ মহাসাগৰত মহা মিলনৰ মনোৰম নিদৰ্শন। ভাবৰ বিনিময়, মৰম-স্নেহৰ বিনিময়ৰ যোগেদি অচিনাকিৰ লগত চিনাকি হৈ, আপোনজন বুলি চেনেহেৰে বুকুত সাৱটি লৈ, পোহৰৰ বাটত প্ৰথম খোজ পেলোৱাৰ বীজ-মন্ত্ৰত নৱাগতসকলক দীক্ষিত কৰা এই অনুষ্ঠানটিক আমি দীক্ষাৰত্ন অনুষ্ঠান বুলি অভিহিত কৰিব পাৰোঁ। এই অনুষ্ঠানটিৰ যোগেদি আমি শিকিবলৈ সমৰ্থ হওঁ। 'বসুবেধ কুটুম্বকম'।

অধ্যয়নৰ সময়ছোৱাৰ মাধুৰ্য্য :

কলেজসমূহ উচ্চ জ্ঞানৰ মন্দিৰ। উচ্চ শিক্ষাৰ শিক্ষিত, উচ্চ অৰ্থতাসম্পন্ন অধ্যাপকসকলৰ উচ্চমানৰ শিক্ষাদান কাৰ্যই এই জ্ঞান মন্দিৰ, জ্যোতিৰ্ময় কৰি তোলে। এই জ্যোতিৰ আলোকে বিদ্যাৰ্থীসকলক বিমোহিত কৰে। তেখেতসকলৰ উচ্চ জ্ঞান-জ্যোতি বিকিৰিত হয় বিদ্যাৰ্থীসকলৰ জীৱনত।

সোণত সুৱগা চৰায়—কলেজ সপ্তাহ, বাণী-বন্দনা, সাংস্কৃতিক সমাৰোহ আদি বাবে বহুগীয়া অনুষ্ঠানসমূহে। সেইবাবে অধ্যয়নৰ এই সময়ছোৱা কেৱল জ্ঞান আহৰণৰ বিস্তীৰ্ণ কলা-ক্ষেত্ৰই নহয়, ই হৈ পৰে নিজকে স্বকীয় প্ৰতিভা আৰু গুণৰাজিৰে জকমকীয়াকৈ সজোৱাৰ বশাল, সুন্দৰ সময়। নিজকে নতুনকৈ চোৱাৰ, উপভোগ কৰাৰ আৰু জীৱনৰ মোহনীতাক আৰু অধিক মোহনীয়াকৈ গঢ়ি তোলাৰ এক মহান ক্ষেত্ৰ। সেইবাবেই কলেজত অধ্যয়নৰ কালছোৱা প্ৰতিজন বিদ্যাৰ্থীৰ বাবে হৈ পৰে বৰ মোহনীয়া, অতি আপুৰুগীয়া আবেগ বিজাড়িত। কলেজসমূহ বিদ্যাৰ্থীৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰত।

সামৰণি :

শিক্ষা জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোৰম আৰু কল্পনাৰ দিগন্ত প্ৰসাৰী ভাব-ধাৰাৰে সমৃদ্ধ এই সময়ছোৱাৰ সদ ব্যৱহাৰ আৰু জীৱনটোক সঠিক আৰু সত্য-সুন্দৰ পথক পৰিচালনাৰ ওপৰতে আমাৰ সুন্দৰ, মহীয়ান জীৱন নিৰ্ভৰশীল। কল্পনাৰ সোণৰ প্ৰতিমা গঢ়ি তাৰ সৌন্দৰ্যত মুগ্ধ হৈ আমি জীৱনৰ জয়গান গাওঁ এই সময়ছোৱাত। সত্যম-শিৱম-সুন্দৰম—এই সনাতন সত্যক উপলক্ষি কৰা যায় এই সময়ছোৱাত। □

পৰীক্ষা

প্লাবিতা আচাৰ্য

বি. কম. ফাষ্ট ছেমিষ্টাৰ

‘পৰীক্ষা’ শব্দটিত আমি পৰীক্ষার্থীসকলৰ অৱস্থা। ‘পৰীক্ষা’ এক অদ্ভুত শব্দ। ‘পৰীক্ষা’ শব্দটোৰ মাজত এনে শক্তি লুকাই থাকে যে এই শব্দটোৰ নাম শুনিলেই আমি পৰীক্ষার্থীসকলৰ হৃদয়ত সামান্যতম হ’লেও এক ধৰণৰ কম্পনৰ সৃষ্টি নোহোৱাকৈ নাথাকে। এই শব্দটোৰ লগত জড়িত হৈ আছে মানৱ মনৰ ভয়, সংকোচ, উদ্বেগ আদি বিভিন্ন ধৰণৰ অনুভূতি। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত— (ক) অতি উত্তম, (খ) উত্তম, (গ) খুব ভাল, (ঘ) ভাল, (ঙ) সাধাৰণতকৈ ওপৰ, (চ) সাধাৰণ, (ছ) সাধাৰণতকৈ নিম্ন, (জ) কাণে কাণ মৰা আৰু (ঝ) সন্তোষজনক নহয় আদি বিভিন্ন মানদণ্ডৰ ছাত্ৰী-ছাত্ৰী থাকে। মই জনা মতে অতি উত্তম ছাত্ৰয়ে নহওঁক কিয়, এই বিভিন্ন মানদণ্ডৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষাৰ সন্মুখীন হ’বলৈ ভয় আৰু উৎকণ্ঠাৰে অপেক্ষা কৰি এক অস্থিৰ মানসিক অৱস্থাৰ মাজত সময় কটাব লগা হয়? মই এগৰাকী ছাত্ৰী। এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে মই এনে ধৰণৰ অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হওঁ। অথচ আমি মানো যে আমি পাঠৰ অন্তৰ্ভুক্ত পাঠখিনি অধ্যয়ন কৰি গোটেই বছৰটো অতিবাহিত কৰো। চিনাকি পাঠৰ ওপৰতে পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হ’ব বুলি জানিও আমি পৰীক্ষা ভীতিৰ কবলৰপৰা মুক্ত হ’ব নোৱাৰো। গতিকে পৰীক্ষা শব্দটো যে এটা ভীতি-সঞ্চাৰক শব্দ ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই।

প্ৰত্যেক পৰীক্ষাৰ ভালেমান দিন আগতে পৰীক্ষাৰ সময় তালিকা আমাক অৱগত কৰোৱা হয়। এই পৰীক্ষাৰ সময় তালিকা পোৱাৰ দিন ধৰি আমাৰ মনত ইয়াক লৈ উদ্বেগ, উৎকণ্ঠা। ভয়-ভীতিৰ সঞ্চাৰ হ’বলৈ ধৰে। পৰীক্ষা ওচৰ চাপিলেহে পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি মনোযোগী হ’বলৈ প্ৰয়াস কৰো। পিছে, পাঠ মেলি ল’লেই আমাৰ অৱস্থা বিশাল সমুদ্ৰত পাৰ নাপাই কক্ককাই ফুৰা সাঁতোৰাজনৰ অৱস্থাৰ দৰে ধুঁৱলি-কুঁৱলি অৱস্থা হয়। সন্মুখত পাঠ্যক্ৰমৰ বিশাল কাৰ্যসূচী লৈ আমি কোন বিষয়ৰ কোনটো পাঠ পঢ়িম! কোনটো পৰীক্ষাৰ বাবে অধিক দৰ্কাৰী তাৰে ভাবনাতে বিভোৰ হৈ মূৰ কামোৰণিত বিতত হ’ব লগা হয় আমাৰ একমাত্ৰ ধ্যান-জ্ঞান হৈ পৰে পৰীক্ষাৰ ডেওঁনা পাৰ হোৱা। পূৰ্বে ঘোষিত পৰীক্ষাৰ সময় তালিকাৰ দিন গৈ গৈ ওচৰ চাপি পৰীক্ষাৰ আগদিনাখনত পৰিলেই আমাৰ ভয়ৰ মাত্ৰা সৰ্বাধিক হয়। সেইদিনাখন যেন দিন নাযায়, ৰাতি নুপুৱায় অৱস্থা হয়। টোপনিৰ পৰা উঠিয়েই কাইলৈ হ’বলগীয়া পৰীক্ষাৰ চিন্তাত মন চিন্তাগ্ৰস্ত হৈ পৰে। ক’ন নোৱাৰো মোৰ এই কথা কাৰ ক্ষেত্ৰত বা কোন পৰীক্ষার্থীৰ ক্ষেত্ৰত নিমিলিব, কিন্তু মোৰ ধাৰণা নিশ্চয় ‘পৰীক্ষা’ বুলিলে খুলমুলবৈ সকলো পৰীক্ষার্থীৰ মনতে প্ৰায় একে ধৰণৰ ভীতিপ্ৰদ প্ৰতিক্ৰিয়াই হয়। পৰীক্ষাত যিয়ে যি ধৰণৰ সাফলাই লাভ নকৰক কিয়, নিজৰ অভিজ্ঞতাৰে এই কথা ডাঠি ক’ব পাৰো যে, পৰীক্ষাৰ আগদিনাখন দিনটো সকলো পৰীক্ষার্থীৰ এটা অস্থিৰতা আৰু উদ্দিগ্নতাৰ দিন। ভয় সন্দেহ, সংকোচে আৱৰি ৰখা দিন। মাথোঁ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মেধাশক্তিৰ পাৰ্থক্য অনুযায়ী মানসিক অস্থিৰতা আৰু উদ্দিগ্নতা সকলোৰে সমান নহয়।

মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰীক্ষা সংক্ৰান্তীয় অস্থিৰতা আৰু উদ্দিগ্নতা মাথোঁ পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হ’ব পাৰে তাকে লৈহে এই অস্থিৰতা আৰু উদ্দিগ্নতাই মনত খোপনি পোতে। সাধাৰণ মানদণ্ডৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে মাথোঁ পৰীক্ষাত চুচৰি-বাগৰি কোনোমতে কৃতকাৰ্য হ’বৰ বাবেই অস্থিৰতা আৰু উদ্দিগ্নতা। উত্তম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ভাল ফলাফলৰ বাবেই উদ্দিগ্নতাত ভোগে। কিন্তু মই ভাবো—সকলো মানদণ্ডৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষাৰ নাম শুনিলেই মনত অলপ হ’লেও সংকোচবোধ কৰে। যিয়েই নহওঁক, আমি সকলো পৰীক্ষার্থীয়ে নিজৰ নিজৰ চেষ্টাৰে পৰীক্ষাৰ ডেওঁনা পাৰ কৰো আৰু অহা পৰীক্ষাটিত ভাল ফলাফল আশা কৰো। □

ফেচবুক, টুইটাৰ, অৰকুটৰ আঁৰৰ ব্যক্তিকেইজন

শ্ৰী প্ৰবাল শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

ফেচবুক

২০০৪ চনত 'ফেচবুক' নামৰ এই ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং সেৱা আৰু ৱেবছাইটটো মুকলি কৰা হৈছিল। ইয়াৰ আঁৰৰ ব্যক্তিগৰাকী হৈছে মাৰ্ক জুকাৰবাৰ্গ। কম্পিউটাৰ বিজ্ঞানৰ তিনি সতীৰ্থ এডুৱাৰ্গে ছেভেৰিন, ডাষ্টিন মস্ক'ভিট্জ আৰু ক্ৰিছ হিউগৰ সৈতে লগলাগি জুকাৰবাৰ্গে 'ফেচবুক' প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত কেৱল হাৰ্ভাৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সীমাবদ্ধ থকা 'ফেচবুক'ৰ বৰ্তমান 'ইউজাৰ'ৰ সংখ্যাই ৭ নিযুত অতিক্ৰম কৰিছে। ২০০৯ চনত কম্পিউট ডট কমৰ এটা সমীক্ষাত 'ফেচবুক'ক সৰ্বাধিক ব্যৱহৃত ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং সেৱা বুলি আখ্যা দিয়া হৈছিল।

১৯৮৪ চনৰ ১৪ মে'ত জন্মগ্ৰহণ কৰা মাৰ্ক এলিঅ'ট জুকাৰবাৰ্গ হাৰ্ভাৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি থকাৰ সময়তে 'ফেচবুক'ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং জগতখনলৈ বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ২০১০ চনত বিশ্ববিখ্যাত 'টাইম' আলোচনীয়ে তেওঁক বৰ্ষটোৰ ব্যক্তিকৰূপে নিৰ্বাচিত কৰিছিল। বৰ্তমান জুকাৰবাৰ্গ ১৩.৫ বিলিয়ন ডলাৰ সম্পত্তিৰ গৰাকী। নিউয়ৰ্কৰ হোৱাইট প্লেইনছত জন্মগ্ৰহণ কৰা এইগৰাকী ব্যক্তিয়ে নিজৰ 'ফেচবুক' পেজত এনেদৰে উল্লেখ কৰিছে— "Openness, making things that help people connect and share what's important to them, revolution information flow, minimalism."

২০১০ চনৰ ১ অক্টোবৰত 'ফেচবুক'ৰ প্ৰতিষ্ঠাতা মাৰ্ক জুকাৰবাৰ্গৰ জীৱনৰ আধাৰত 'দি ছ'চিয়েল নেটৱৰ্ক' নামৰ হলীউডৰ ছবিখন নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। ছবিখনে ৮টাকৈ অস্কাৰৰ মনোনয়ন লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু লাভ কৰিছিল তিনিটা একাডেমী বঁটা।

টুইটাৰ

ইণ্টাৰনেটৰ এছ.এম.এছ. বুলি পৰিচিত 'টুইটাৰ' হৈছে আন এটা ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং আৰু মাইক্ৰ'ব্লগিং ছাৰ্ভিচ। ২০০৬ চনৰ মাৰ্চত জেক ডব্লীয়ে 'টুইটাৰ' প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। বিশ্বত বৰ্তমান ২০০ নিযুত 'টুইটাৰ' ব্যৱহাৰ কৰা লোক আছে। প্ৰতিদিনে ইয়াৰ মাধ্যমেৰে ১.৬ বিলিয়ন লোকে বাৰ্তা বিনিময় কৰে। 'স্কোৱাৰ' নামৰ এটা ম'বাইল পেমেণ্ট কোম্পানীৰ প্ৰতিষ্ঠাপক জেক ডব্লীয়ে 'টুইটাৰ' প্ৰতিষ্ঠা কৰি ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কম সময়ৰ ভিতৰতে চুটি বাৰ্তা বিনিময়ৰ এক নতুন সোৱাদ দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ২০০৬ চনত 'টুইটাৰ'ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ সময়ত ইয়াৰ নাম আছিল 'Twttr'। জেক ডব্লীৰ উপৰি 'টুইটাৰ'ৰ আঁৰৰ ব্যক্তিসকল হৈছে নোৱা গ্লাচ, ইভান উইলিয়ামছ আৰু বিজ চেপ্তান। আমেৰিকাৰ ছানফ্ৰান্সিছকোত 'টুইটাৰ'ৰ মুখ্য কাৰ্যালয় অৱস্থিত।

অৰকুট

গুগল ইংকে পৰিচালনা কৰা আন এটা জনপ্ৰিয় ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং। ৱেবছাইট হৈছে 'অৰকুট'। গুগল কোম্পানীৰ কৰ্মচাৰী অৰকুট বুয়োক'টেনে ইয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। আমেৰিকাত 'ফেচবুক' আৰু 'মাইস্পেচ'ৰ তুলনাত 'অৰকুট' কম জনপ্ৰিয় যদিও ভাৰত আৰু ব্ৰাজিলত ইয়াৰ জনপ্ৰিয়তা আছে। কেলিফ'ৰ্নিয়াত প্ৰতিষ্ঠা কৰা এই ৱেবছাইটটো বৰ্তমান ব্ৰাজিলৰ পৰা পৰিচালনা কৰা হয়। গুগল ব্ৰাজিলে ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ কাম-কাজ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। ১৯৭৫ চনৰ ৬ ফেব্ৰুৱাৰীত তুৰ্কীৰ কোনিয়াত জন্মগ্ৰহণ কৰা 'অৰকুট' বুয়োক'টেনে ২০০৪ চনৰ ২২ জানুৱাৰীত 'অৰকুট' ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং ছাৰ্ভিচৰ শুভাৰম্ভ কৰিছিল। ৪৮টা ভাষাত উপলব্ধ 'অৰকুট'ৰ ব্যৱহাৰ কিন্তু ইৰাণ, ইউ এ ই, ছৌদি আৰব আদি দেশত নিষিদ্ধ কৰা হৈছে। □

Collage painting : Miss Nadia Ahmed, B.Com 2nd year

এক মিনিটৰ গল্প আত্মসমৰ্পণ

শ্র জন কুমাৰ কলিতা
বি. কম. দ্বিতীয় বৰ্ষ

(১)

বৰুৱাৰ অফিছৰ দুৱাৰেৰে এজনী ভদ্ৰ মহিলা সোমাই আহিল।
এখনী সুন্দৰ জাকজমকীয়া শাৰী পিন্ধি অহা মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে।

ঃ মই সোমাৰ পাৰোনে, ছাৰ?

ঃ ও সোমাই আহক।

ঃ মহিলাজনীয়ে বৰুৱাৰ মেজৰ ওচৰলৈ আহিল। মহিলাজনীয়ে
ক'লে,

ঃ ছাৰ আপোনাক যে কৈছিলো মোৰ ট্ৰেন্সফাৰৰ কামটো,
হ'বনে ছাৰ?

সদায় একেটা কামৰ কাৰণে আহি বৰুৱাৰ মূৰ গৰম কৰা
তিৰোতাজনীলৈ বৰুৱাৰ অত্যন্ত খং উঠিল। তিৰোতাজনীক উদ্দেশ্যি
বৰুৱাই ক'লে,

ঃ আপোনাক কৈছো নহয়, এতিয়া আমাৰ ট্ৰেন্সফাৰৰ কাম বন্ধ
হৈ আছে। তদুপৰি আপোনাৰ ইচ্ছা-অনিচ্ছাৰ ওপৰত আমিতো আৰু
কাম কৰিব নোৱাৰো।

তিৰোতাজনীয়ে বৰুৱাক জোৰ কৰি থাকিল। কিন্তু ১০ বছৰীয়া
চাকৰি জীৱনত কাৰো ওচৰত নিজকে সমৰ্পণ কৰা নাই, সমৰ্পণ কৰা
নাই নিজৰ সত্ত্বাক। আজিলৈ কাৰো ওচৰত বিক্ৰী কৰা নাই নিজৰ
বিবেকক। বৰুৱা নিজৰ সিদ্ধান্তত অটল হৈ থাকিল। আজিকে ধৰি
প্ৰায় দুসপ্তাহ ধৰি তিৰোতাজনীয়ে বৰুৱাৰ ওচৰলৈ আহি আছে তেওঁৰ
ট্ৰেন্সফাৰৰ কাৰণে। বহুত চেষ্টা কৰিও তিৰোতাজনীও বৰুৱাৰ হাতৰ
পৰা কামটো আদায় কৰিব পৰা নাই। তেখেতৰ এটাই কথা—
কোনো ব্যক্তিৰ কাৰণে তেওঁ জলাঞ্জলি দিব নোৱাৰে নিজৰ আদৰ্শক।
তিৰোতাজনীৰ কৰুণ অনুনয়-বিনয়েও বৰুৱাৰ মনক পিছলাব পৰা
নাই, আৰু কেতিয়াবা যে পাৰিব, সেয়া সম্ভৱ নহয়।

তাৰ পিছত ভদ্ৰ মহিলাগৰাকীয়ে বৰুৱাক দুহেজাৰ টকা
আগবঢ়াই ক'লে—

ঃ ছাৰ এয়া লওঁক। টকা দুহেজাৰ আছে। লাগিলে পিছত
আপোনাক আৰু টকা দিবলৈ ৰাজী আছে। কিন্তু আপুনি প্লিজ আৰু
না নকৰিব। মোৰ কাৰণে ট্ৰেন্সফাৰ হোৱাতো অত্যন্ত আৱশ্যক।

এই কথাখিনিয়ে বৰুৱাৰ যেন সত্ত্বাত আঘাত কৰিলে, তেওঁ
ক্ৰোধাধিত হৈ পৰিল। তেওঁ অতি খঙেৰে তিৰোতাজনীক ক'লে—

ঃ চাওক, আপোনাক মই বহুদিন কৈছো আৰু আজিও কৈছো
যে আপুনি মোক জোৰ কৰি কোনো লাভ নাই। মিছাতে সময়
অপব্যয় নকৰি অনুগ্ৰহ কৰি আপুনি যাওঁক।

বৰুৱাক বিচলিত কৰিব নোৱাৰি বৰুৱাৰ ফালে বেঁকা দৃষ্টিৰে
চাই ওলাই যায়।

(২)

অফিছৰ সকলো কাম সমাপ্ত কৰি বৰুৱা ঘৰলৈ ওলাল। যোৱাৰ
সময়ত অফিছৰ কাষৰে কফিৰ দোকানখনত কফি একাপৰ তৃপ্তি
লোৱাতো বৰুৱাৰ নিয়মিত অভ্যাস। আজিও তাৰ ব্যতিক্ৰম নঘটিল।
কফি খাই উঠি বৰুৱাই গাড়ীৰ ষ্টাৰ্ট কৰিলে। বৰুৱাই গাড়ী ষ্টাৰ্ট কৰি
অলপ গৈছে মাত্ৰ, তেনেতে দেখিলে যে এগৰাকী তিৰোতাই তেওঁক
গাড়ী ৰখাবৰ কাৰণে অনুৰোধ কৰিছে। বৰুৱাই গাড়ী ৰখালে। বৰুৱা
আচৰিত হ'ল। হয় ঠিকেই হয়। তেওঁৰ চকুৱে ঠিকেই ধৰিব পাৰিছে,
সেই একেগৰাকী তিৰোতাই, যিগৰাকী আজি কামৰ কাৰণে
আহিছিল। বৰুৱাই মনৰ ভিতৰতে কিবাকিবি ভাবি থাকোঁতেই
তিৰোতাগৰাকীয়ে আহি বৰুৱাৰ সন্মুখত থিয় হ'ল। বৰুৱা আচৰিত
হৈ পৰিল। তিৰোতাগৰাকীয়ে ক'লে,

ঃ ছাৰ, মই বৰ বিপদত পৰিছো ছাৰ। মোৰ ঘৰ নগাঁৱত। কিন্তু
আহোঁতে পলম হোৱাত গাড়ী নাপালো। যাৰ কাৰণে মই ঘৰলৈ যাব
নোৱাৰিলো। ছাৰ, যদি আপুনি মোক আপোনাৰ ঘৰলৈ লৈ যায়,
তেন্তে মহৎ উপকাৰ সাধন হ'ব ছাৰ। ছাৰ, প্লিজ।

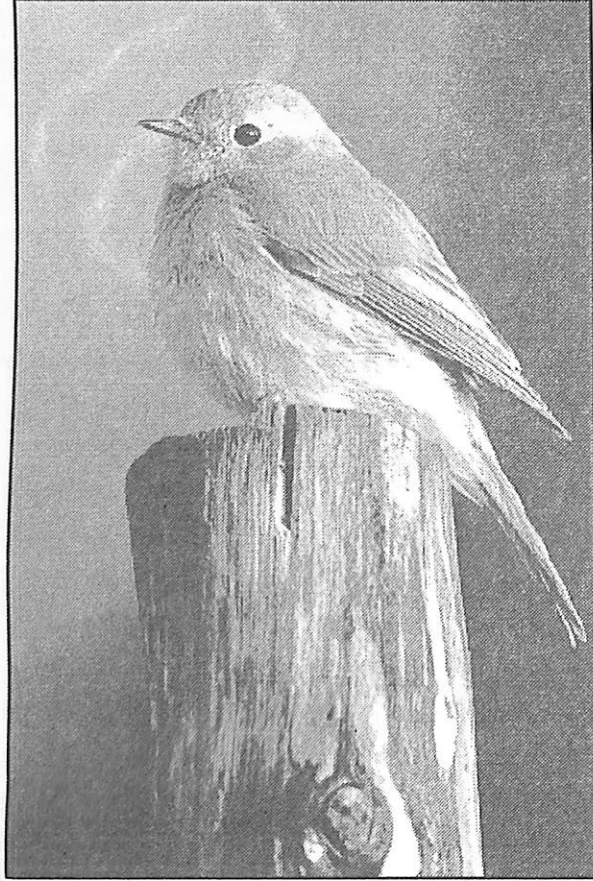
বৰুৱা মহা বিপাণ্ডত পৰিল। বৰুৱাই কথাটোত যেন কিবা এক
বহস্যৰ গোন্ধ পালে। তদুপৰি তেওঁ থাকে কোৱাৰ্টাৰত অকলে।
আজিকালি কাকো বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। তেওঁ বহুত সময় চিন্তা কৰি
নিশ্চুপ হৈ থাকিল। এবাৰ তেওঁ ঘূৰি তিৰোতাগৰাকীৰ চকুলৈ চালে।
তিৰোতাগৰাকীৰ চকুত যেন তেওঁ এক অসহায়তা দেখা পালে।
দেখিলে কিমান আগ্ৰহেৰে তেওঁ চাই আছে বৰুৱাৰ ফালে, অধীৰ
আশা লৈ। তিৰোতাগৰাকীৰ অসহায় মুখমণ্ডলে বৰুৱাক দুৰ্বল কৰি
পেলালে। মনটোৱে তেওঁক বাৰে বাৰে বাধা দি থাকিলেও বিবেকৰ
ওচৰত তেওঁ হাৰ মানিলে। তেওঁৰ কোমল মনটোৱে আপোনা আপুনি
ক'লে—

ঃ আহক! বহক!

কোৱাৰ্টাৰ পাই বৰুৱাই তিবোতাগৰাকীক অন্য এটা ৰুমত থাকিবলৈ কৈ নিজে নিজৰ ৰুমত কামত লাগিল। তেনেতে তেওঁ লক্ষ্য কৰিলে, পিছফালৰ পৰা তিবোতাগৰাকী আহিছে, এক অসংযত সাজপাৰ পিন্ধি। বৰুৱা অপ্রস্তুত হ'ল, মনত সংশয় হ'ল। নিজে সংযত হ'বলৈ নৌপাওঁতেই তিবোতাগৰাকী আহি বৰুৱাৰ ওচৰ পালে আৰু ক'লে,

ঃ ছাৰ আপুনি মোৰ কামতো এতিয়াই কৰি দিয়ক, নহ'লে মই চিঞৰি চিঞৰি সকলোকে কৈ দিম যে আপুনি মোক বাস্তাত অকলে পাই জোৰ-জবৰদস্তি উঠাই লৈ আহিছে।

বৰুৱা অত্যন্ত অপ্রস্তুত হ'ল। কাণ-মূৰ বঙা পৰিল। কলমটে হাতত তুলি ল'লে আৰু লাহে লাহে কঁপা কঁপা হাতেৰে লিখি গ'ল—
ট্ৰেন্সফাৰ পত্ৰ। বৰুৱাই যেন নিজকে আত্মসমৰ্পণ কৰিলে সমাজৰ ওচৰত। □□

ফেচবুক, প্ৰেম আৰু চুইচাইড

ঐ ঋতুৰাজ ডেকা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

মৰমৰ

জান

এটি বিশেষ কথাৰ বাবে আজি জীৱনৰ প্ৰথমবাৰলৈ চিঠি লিখিবলৈ বাধ্য হৈছো। হয়টো ভৱিষ্যতে মোৰ কলম আৰু কাগজৰ মিলন কেতিয়াও নহ'ব। তুমি আৰু কেতিয়াও নেদেখিবা মোৰ পাপী মুখখন, নাপাবা দোভাগ নিশা মোৰ বেদনাৰে ভৰা মেছেজবোৰ, নুশুনিবা কেতিয়াও তুমি শুনি আমনি পোৱা মোৰ কণ্ঠস্বৰ। মুঠৰ ওপৰত আজি স্তব্ধ হৈ পৰিব মনত, বুকুত, চকুত, প্ৰাণত সকলোতে বেদনা কঢ়িয়াই ফুৰা মোৰ দেহকাপী মেচিনটো। আজি মই নিজৰ ওপৰতেই বহুত কঠোৰ হৈ পৰিছো। নিজকেই কিয় বা আজি ক্ষমা কৰিব পৰা নাই নাজানো। মোৰ ভাগ্যতেই চাগে ইমানবোৰ দুখ লিখা আছিল। ভাবিবলৈ দুখ লাগে ভগৱান কিয় বাক মোৰ ওপৰত ইমান নিষ্ঠুৰ, নিৰ্দয় হ'ল। তোমাক মই কেতিয়া নিদিও। সকলোবোৰ মোৰ এইখন কপালৰ দোষ। আজি অনুভৱ কৰিছো মানুহে কিয় আত্মহত্যাৰ দৰে নিকৃষ্ট পস্থা হাতত লয়। আত্মহত্যাৰ খবৰবোৰ আগতে নিউজত দেখি-শুনি আনক ধিক্কাৰ দিছিলো। কিন্তু আজি মই নিজেই এই পস্থা হাতত ল'বলৈ বাধ্য হ'লো। এই পৃথিৱীত মোক আৰু কেতিয়াও নেদেখিবা, মই গুচি যাম সকলোকে এৰি। সকলোকে এৰি বুলি ক'লে ভুল হ'ব, মোৰতো আপোন বুলিবলৈ কোনোৱে নাই। মোৰ ম'বাইলত থকা সকলোবোৰ মেছেজ, ফটো ডিলিট কৰিছো। মোৰ ফেচবুক একাউণ্টৰ পাছপৰ্টটো লোৱা। (email id:mumpy.RAN@gmail.com, P.W:I love mumpy) মোৰ এই মুহূৰ্তত ম'বাইলত নেটপেক্ নাই। তুমি এই চিঠিখন পোৱাৰ মুহূৰ্ততে মোৰ একাউণ্টটো ডিলিট কৰি দিবা। মই অসমৰ মুধ্যফুটা সাংবাদিক সকলোলৈও এখন চিঠি লিখি থৈ দিছো, যাতে মোৰ মৃত্যুৰ পিছত তোমাৰ বিৰুদ্ধে একো বাতৰি প্ৰচাৰ নকৰে, কাৰণ মোৰ মৃত্যুৰ পিছত তোমাৰ বদনাম হোৱাটো মই নিবিচাৰো। তুমি সুখত থকা, পৃথিৱীৰ সমস্ত সুখ যাতে তুমি পোৱা তাৰেই আশা কৰিছো। আকৌ কৈছো মোৰ মৃত্যুৰ বাবে তুমি দায়ী নহয়। মোৰ এই কপালখনেই দায়ী। বেচি লিখিব নোৱাৰিম, মই অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছো মৃত্যুৰ বাবে। সকলোবোৰ সাজু হৈ আছে তুমি যোৱা বছৰ মোৰ জন্মদিনত দিয়া বঙা তাৰেল খনেৰেই ওলমিল মোৰ বগা বঙৰ ফেনখনত আৰু বহুত কথা বৈ গ'ল জান, বহুত কথা.....মই একেবাৰে অধৈৰ্য্য, শেষ বাৰলৈ কান্দিলো তোমাৰ বাবে, অনুগ্ৰহ কৰি মোক ক্ষমা কৰিবা মৃত্যুৰ পূৰ্বে কৈ যাও এবাৰ। I Love you..... I Love you lot.....mis u forever.

—ইতি

ৰণ

Oh no..... হঠাৎ চিঞৰি উঠিলে মাম্পীয়ে চিঞৰি ক'লে তাই, তুমি কিয় এই কাম কৰিলা, কিয় কৰিলা, মোক ইমান ডাঙৰ শাস্তি কিয় দিলা। মই কেনেকৈ নিজক ক্ষমা কৰো।

ওচৰতে থকা কমমেট জনীয়ে ধহমহকৈ সাৰ পাই টোপনিৰ জালতেই ক'লে 'অই হ'ব দে, কিমান টেনচন ল', হোৱাটো হৈ গ'ল। নিজৰ জীৱনটোৰ কথা চিন্তা কৰ এতিয়া, নিজৰ দেহটো চা চোন এবাৰ, কিদৰে শুকাই-ক্ষীণাই গৈছা। মাম্পীয়ে থোকা-থোকি মাতৰে ক'লে মই কেনেকৈ জীয়াই থাকো অ', ৰণে ইমান কষ্ট পাব বুলি মই কেতিয়াও ভবা নাছিলো। সি কিয় এই কাম কৰিলে.....

ৰণ আৰু মাম্পীৰ চিনাকি হৈছিল এদিন নিলা ফেচবুকৰ দ্বাৰা। ৰণ বহুত অমায়িক ল'ৰা আছিল। প্ৰেমৰ গভীৰতা সেই সময়ত সি বুজি উঠা নাছিল। সি প্ৰেমৰ পৰা সদায় আঁতৰি আছিল। সকলো মানুহৰ জীৱনলৈ যে এবাৰ নহয় এবাৰ প্ৰেম আহে সি এইবোৰ একোয়েই জনা নাছিল। মাথোঁ জানিছিল ছাৰে দিয়া হোমৱৰ্ক খিনি কৰিবই লাগিব। উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ পৰীক্ষা ভাল নহ'ল, ডিগ্ৰীৰ ৰিজাল্ট ভাল কৰিব লাগিবই।

সেইদিনা খুব ঠাণ্ডাৰ দিন আছিল। ডিচেম্বৰ মাহ, বিছনাত কন্মল খনেৰে শৰীৰটো ঢাকি লৈ কাণত হেড্‌ফোনটো লগাই Accounts কৰাত ব্যস্ত আছিল। বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিও Balance Sheet মিলাব পৰা নাই সি, Asset, Liabilities এ তাৰ মূৰ গৰম কৰি দিছে।

কেৰ পেৰ....চিট চিট.....হঠাৎ এক শব্দ শুনি উচপ খাই উঠিল। Wall খনলৈ চালে দুটা জেঠীয়ে কাজিয়া কৰিছে, সেই নিশায়ো তাৰ মুখত এটি মিচিকিয়া হাঁহি বিৰিঙি উঠিছিল, জেঠী দুটাই তাক ভয় খুৱাই দিলে খন্তেকৰ বাবে। বুকুখনত দুই এচাপৰ মাৰি সি জেঠী দুটাৰ কাজিয়া চোৱাত ব্যস্ত হৈ পৰিল। দুই তিনি মিনিটৰ পিছত জেঠী দুটাই এটাই আনটোক মৰম কৰিব ধৰিলে। সি ভাবিলে এইখন কাজিয়া নাছিল চাগে, সিহঁতৰ অভিমানহে আছিল। খট খট খট..... আকৌ এক শব্দ। এইবাৰ সি সঁচাকৈ ভয় খালে। দৰ্জাখনত কোনোবাই টুকুৰিয়াই দিছে। দৰ্জাখনলৈ সি চকু ফুৰালে, কেৰ.....কেৰ..... কেৰ দৰ্জাখন খোল খাই আহিল। “বাবা হ’ব দিয়া, দুটা বাজিছে, পুৱা উঠি পঢ়িবি, ভাত কেইটা খাই শুই থাক। তাৰ মাকৰ এক কণ্ঠস্বৰ একদম Low voice ত ভাঁহি আহিল। তাৰ যেন মাকৰ ওপৰত খং উঠি গ’ল। মাকক উদ্দেশ্য ক’লে সি, তোমালোকে পৰীক্ষা বেয়া কৰিলেও গালি পাৰা, পঢ়িলেও শুব দিয়া। মাকে অলপ সংযত হৈ ক’লে। ৰবা ৰবা লাহে লাহে কোৱা, দেউতা শুই আছে, সাৰপাব ঠিক আছে পঢ়া টোপনি আহিলে শুই যাব। দৰ্জাখন লাহেকৈ জপাই মাক গুচি গ’ল।

এইবাৰ সি বিছনাৰ পৰা উঠি দুই ঢোক মান পানী খাই আকৌ বহিল বিছনাত কন্মলখনেৰে শৰীৰটো ঢাকি লৈ। এইবাৰ সি Balance Sheet মিলাই হৈ এৰিব। Calculator টো লৈ প্লাছ-মাইনাচ কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিল। নাই নিমিলে, Balance Sheet, Liabilities বেচি হৈ যায়। ক্লিং ক্লিং... ম’বাইলৰ মেছেজ টিউন বাজি উঠিল হঠাৎ, সি ফটাফট ম’বাইলৰ Speaker টো হাতেৰে চেপি ধৰিলে, যাতে শব্দবোৰ মাক-দেউতাকৰ শোৱনী কোঠালৈ নাযায়। সদায় সি নিশা ম’বাইল চাইলেন্ট কৰি থয়, আজি পাহৰি গৈছিল। ম’বাইলটো হাতত লৈ সি মেছেজটো খুলি চালে ফেচবুক নটিফেকচন আহিছে। মাম্পী মেধি, অচিনাকি ছোৱালী, 532 ইনফৰমেচনত আছে নগাঁও গাৰ্লচ স্কুলৰ পৰা হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী আৰু বৰ্তমান বি.বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী। সচাৰচৰ সি অচিনাকী মানুহৰ friend request accept

নকৰে। সেইদিনা বা তাৰ কি মন গ’ল ছোৱালীজনীৰ বেচি ডিটেলছ নোচোৱাকৈ friend request টো accept কৰি ম’বাইলটো অফ কৰি থলে। ৰাতি গভীৰ হোৱাই সি সেইদিনালৈ পঢ়া সামৰি শুই গ’ল।

* * * * *

অই বাবা উঠ, ১১টা বাজিল। তোৰো যে একো টাইম টেব’ল নোহোৱা হৈছে। ৰাতি দোভাগ নিশালৈ পঢ়িবি আৰু পুৱা শুৱাৰ পৰা উঠিব নহয়। মাকে তাক আঠুৱাখন খুলি জগাই দিলে। সি চকু কেইটা মোহাৰি ম’বাইলটো অন কৰিলে। একেলেথাৰীয়ে এঘাৰটো মেছেজ পালে। সকলোবোৰ ফেচবুকৰ মেছেজ। মাম্পী মেধিয়ে পঠাইছে। শেষৰটো মেছেজ আহিছে অই তোমাৰ বান্ধৱী অংকিতাৰ নক’বা মই যে তোমাৰ লগত চিনাকী হৈছো। তাই বিৰাট অসভ্য ছোৱালী মোৰ লগত ভাল নহয় তাই। সি কিবা আচৰিত অনুভৱ কৰিলে। সি ভাবিলে কেনেকুৱা ধৰণৰ যে ছোৱালী এইজনী। সি একে Reply নিদি ফটাফট অংকিতাক ফোন লগালে।

ৰণ : হেল্ল’ অই অংকু, তই মাম্পী মেধি নামৰ ছোৱালী এজনীক চিনি পাৱ নেকি।

অংকিতা : কিয় সুধিলা, অ’ চিনি পাওঁ, তাই বহুত ফাল্টু ছোৱালী হয়। আমাৰ কলেজতে পঢ়ে। তই কেনেকৈ চিনি পালি।

ৰণ : নহয় মানে মোৰ লগৰ এটাই সুধিছিল। সি বা এতিয় কেনেকৈ চিনি পাই মই গম নাপাও (সি কথাতো অলপ লুকুৱাব চেষ্টা কৰিলে।)

অংকিতা : হয় নেকি, ঠিক আছে। তই কিন্তু এইবিলাক লাফৰাত নাফাচিবি দে। ভাল নহয় ছোৱালীজনী।

ৰণ : হ’ব দে, মইনো কি লাফৰাত ফাঁচিম আৰু তোক মা কথাতো সুধিলোহে।

* * * * *

এই দিনটোৱে আছিল মাম্পী মেধি আৰু ৰণৰ চিনাকিৰ দিন। সদায় প্ৰেম, ভালপোৱাৰ পৰা আঁতৰি থকা ৰণে তাইৰ সৰুকাল বান্ধৱী অংকিতাৰ কথা নুশুনিলে। সি মাম্পীৰ প্ৰেমত পৰিবলৈ বেচিদিন নালাগিল। কাহানীও প্ৰেম মানে কি বুজি নোপোৱা ৰণ ইমান গভীৰ প্ৰেমত পৰিছিল যে সি মাম্পীৰ প্ৰতিটো কথাই বিশ্বাস কৰি গৈছিল। এইখিনিতেই অৱশ্যে সকলোবোৰ ঠিকেই আছিল। ত পিছত ৰণ আৰু মাম্পীৰ প্ৰেম কাহিনী অবগণীয়।

ৰণ প্ৰকাশ কলিতা গুৱাহাটীৰ জালুকবাৰী অঞ্চলৰ স্কুল বাসিন্দা। উচ্চতৰ মাধ্যমিক সি মালিগাঁও কেন্দ্ৰীয় বিদ্যালয়ৰ পৰা পঢ় কৰি কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজত নামভৰ্তি কৰিছে। মাক-দেউতাক একমাত্ৰ সন্তান সি। দেউতাক Software engineer। মাকে ছা কামবোৰ চোৱা-চিতা কৰে। এটি সুখী পৰিয়াল আছিল সিহঁতৰ।

মাস্পী মেধীৰ লগত ফেচপুকত চিনাকী হোৱাৰ পিছত সি এদিন মাস্পীক লগ ধৰিছিল। তাৰ পিছত দুয়োৰে মাজত আৰম্ভ হৈছিল ভালীৰ প্ৰেম। দুয়ো দুয়োটাক খুব ভাল পাইছিল। কিন্তু মাস্পীৰ মাজতেওঁ কাৰোবাক ভাল পোৱাৰ অভিজ্ঞতা আছিল। ৰণৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেম হেতুকে সি মাস্পীক নিজৰ জীৱনতকৈও বেচি ভাল পাইছিল। ৰণে হৃদয়ৰ সমস্ত উজাৰি মৰম দিছিল তাইক। ৰণ যদিও নিজৰ ভালপোৱাক লৈ চিৰিয়াছ আছিল, মাস্পী কিন্তু সিমান চিৰিয়াছ আছিল। তাই বহুত চঞ্চল আছিল। তাইৰ এই চঞ্চলতাৰ বাবেই যে এদিন ৰণৰ মৃত্যু হ'ব সেই কথা তাইৰ মগজুৱে কোনোদিন ঢুকি পোৱা নাছিল। ৰণ আৰু তাইৰ প্ৰথম ছমাহ বিলেছন ঠিকেই চলি আছিল। কিন্তু Long time relation ত থাকি ভাল নোপোৱা মাস্পীয়ে ৰণক আহে লাহে এৰাই চলিব আৰম্ভ কৰিছিল। তথাপিও ৰণ বেচি চিন্তিত হোৱা নাছিল। চকু মুদি ভাল পোৱা ৰণে ভাবিছিল যে হয়টো ব্যস্ততাৰ বাবেই আজিকালি মাস্পীয়ে তাক বেচি সময় নিদিয়। কিন্তু মাস্পীৰ বাবে কথাটো বেলেগ আছিল। তাই এইবাৰ প্ৰেমত পৰিছিল ৰণৰ Best Friend প্ৰাণজিতৰ।

ৰণ আৰু প্ৰাণজিত সৰুৰে পৰা নলে-গলে লগা বন্ধু আছিল। মাজে মাজে কেতিয়াবা ৰণে মাস্পীক লগ ধৰিব যাওঁতে প্ৰাণজিতকো লগত লৈ গৈছিল। ৰণেই প্ৰাণজিতক মাস্পীৰ সৈতে চিনাকি কৰাই দিছিল। কিন্তু প্ৰাণজিতক এইদৰে মাজে মাজে দেখি মাস্পীয়ে প্ৰাণজিতৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। অৱশ্যে প্ৰাণজিতেও মাস্পীক নিজৰ দুৰ্বলতা দেখুৱাবলৈ সংকোচ কৰা নাছিল। এনেকৈয়ে সিহঁতৰ মাজত এদিন ফোন নাম্বাৰ exchange হৈছিল তাৰ পিছত আৰম্ভ হৈছিল প্ৰেম। কিন্তু সহজ-সৰল ৰণে কোনো ভূ পোৱা নাছিল সিহঁতৰ প্ৰেমৰ বিষয়ে। এদিন সন্ধিয়া হঠাৎ ৰণে আৱিষ্কাৰ কৰিছিল ঘলীপুখুৰী পাৰ্কত মাস্পী আৰু প্ৰাণজিতক একেলগে। সেইদিনা ৰণে জানবজাৰত থকা মাহীয়েকৰ ঘৰত নিশা কটাম বুলি আহিছিল। প্ৰাণজিতৰ ট্ৰেফিক জামত এঘণ্টা বহি অতিষ্ঠ হৈ বাছৰ পৰা নামি মাহীয়েকৰ ঘৰলৈ খোজ লৈছিল। খোজকাঢ়ি আহি সি দিঘলীপুখুৰীৰ টপাথত ভৰি দিওতেই হঠাৎ প্ৰাণজিতক দেখিলে এজনী ছোৱালীৰ সৈতে। গছৰ পাতে ঢাকি ৰখা বাবে সি ছোৱালীজনীক ভালদৰে দেখা নাছিল। প্ৰাণজিতক এইদৰে ছোৱালীৰ লগত দেখি সি আচৰিত হ'ল আৰু খং কৰিলে, কাৰণ সৰুকালৰ বন্ধু প্ৰাণজিতে তাক কোনো কথা কুৱা নাছিল। সি তৎক্ষণাত প্ৰাণজিতলৈ ফোন লগালে।

গ : হেল্ল' অই প্ৰাণ কত আছা?

প্ৰাণ : নিউ মাৰ্কেটত আহিছো' ৰ' বজাৰ শেষ কৰি তোক ফোন কৰি আছো।

গ : হাৰে, তই মোকো ফাকি দিয়া হলি। Girl friend বনালি আৰু মোক কোৱা নাই।

এইবাৰ প্ৰাণজিতৰ বুকু কপি উঠিল, সি ঘূৰি চালে, মুহূৰ্ততে ৰণ আৰু প্ৰাণজিতৰ চকুত পৰিল। প্ৰাণজিতৰ মুখ কলা পৰি গ'ল, ৰণে মিচিকিয়াই হাঁহি তাৰ ওচৰলৈ দৌৰি গ'ল। মুহূৰ্ততে পৰিৱেশ সলনি হৈ গ'ল। সি তাত মাস্পীক এইদৰে দেখি এক বিকত চিঞৰ মাৰি ক'লে "প্ৰাণজিত.....তই কি কৰিলি এইবোৰ আৰু মাস্পী তুমি.....। ৰণৰ চিঞৰত আকাশ-বতাহ কপি উঠিল। তাত উপস্থিত সকলোৱে মানুহে তালৈ ঘূৰি চালে। পৰিস্থিতি বিষম দেখি প্ৰাণে ৰণক Control কৰিব চেষ্টা কৰি ক'লে তই অধৈৰ্য্য নহবিচোন। Please তই বুজনা। ৰণ থমকি নৰল সি চিঞৰি ক'লে মই কেনেকৈ সহ্য কৰো এইবোৰ। কিমান সপোন দেখিছিলো মাস্পীক লৈ। সি দুজন মানুহক জীৱনত মই আটাইতকৈ বেচি বিশ্বাস কৰিছিলো। সেই দুজন মানুহেই আজি মোক এইদৰে প্ৰতাৰণা কৰিলে। এইদৰেই সি হিয়া ধাকুৰি কান্দি তাতেই বহি পৰিল। এইবাৰ প্ৰাণজিতে মাত লগালে আমি বহুত ভুল কৰিলো ৰণ, আমাক পাৰা যদি ক্ষমা কৰি দিবি। গম নোপোৱাকৈও আমি দুয়ো দুয়োতাৰ প্ৰেমত পৰিলো। তই দুখ পোৱা বুলিয়েই ইমান দিন তোক কও কওকৈ ক'ব পৰা নাছিলো। এইবাৰ মাস্পীয়ে মৌনতা ভংগ কৰি মাত লগালে 'ৰণ জানো তুমি আমাক ক্ষমা কৰিব নোৱাৰা, কিন্তু ৰণ তুমি অলপ বুজিব চেষ্টা কৰা, তুমি বহুত ভাল ছোৱালী পাৰা, তুমি বহুত ভাল ল'ৰা হয়।' মাস্পী আৰু প্ৰাণজিতৰ প্ৰতিটো কথাই ৰণৰ বুকুত আঘাত দি গ'ল তথাপিও সি অলপ সংযত হৈ সিহঁত দুয়োতাক উদ্দেশ্য ক'লে তোমালোক সুখি হোৱা বুলি কৈ তাৰ পৰা গুচি আহিল। সেইদিনা তাৰ আৰু মাহীয়েকৰ ঘৰত যোৱা নহ'ল তাকেই ভাবি থাকিল মানুহ কেনেকৈ ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰে। এনেকৈয়ে নিজৰ আপোন মানুহে প্ৰতাৰণা কৰিব পাৰেনে। কোনোদিন ভয়ানক পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈ নোপোৱা ৰণে এই কথা সহজ ভাবে মানি ল'ব নোৱাৰিলে। এইবোৰ কথা ভাবি ভাবিয়েই সি এদিন নিজকেই শেষ কৰি পেলোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে আৰু কোনোদিন এই পৃথিৱীলৈ ঘূৰি নহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে আত্মহত্যাৰ পথ বাচি ল'লে।.....

ৰণৰ মৃত্যুৰ আজি এমাহ পাৰ হ'ল। আজিকালি প্ৰাণজিতেও মাস্পীক ফোন নকৰে। হয়টো এনেকুৱা এটা অঘটন ঘটাব পিছত প্ৰাণজিতৰ মাস্পীক ফোন কৰিবলৈ সাহস হোৱা নাই। প্ৰাণজিতেও নিজৰ বন্ধুৰ মৃত্যুত নিজক ক্ষমা কৰিব পৰা নাই। মাস্পী এতিয়া বহুত ডিপ্ৰেছনত ভুগিছে। আজিকালি তাইক সকলোৱে ঘৃণাৰ চকুৰে চাই। কলেজলৈ গ'লেও তাইক সকলোৱে গোৱাল গালি দিয়ে। তাই আজি পলমকৈ হ'লেও সকলোবোৰ কথা ৰিয়েলাইজ কৰিছে, কিন্তু তাই আজি হাজাৰবাৰ কান্দিলেও ৰণ আৰু এই পৃথিৱীলৈ ঘূৰি নাহে। তাই আকৌ এবাৰ ৰণৰ চিঠিখন মেলি লৈ চকু ফুৰাই গ'ল। চকুৰে ওলাই গ'ল মাথোঁ পানী আৰু পানী। তাই সঁচাকৈ আজি উপলব্ধি কৰিলে প্ৰকৃত প্ৰেমৰ গভীৰতা। কিন্তু ৰণ আজি তাইৰ কাষত নাই। হয়টো মোক ক্ষমা কৰি দিয়া, মই তোমাকেই ভাল পাওঁ। কিন্তু এয়া জানো সম্ভৱ, ৰণতো এতিয়া অজান দেশৰ বাসিন্দা। □□

অধিকাৰ

শ্ৰী অম্লান জ্যোতি দাস
বি.কম, দ্বিতীয় বৰ্ষ

জন্মৰ লগে লগে মৃত্যু নিশ্চিত হৈ আছে। সেইটো পৰম সত্য। তাক বাধা দিয়াৰ শক্তি কাৰো নাই। সেই কথা জানিও মানুহে মানি ল'বলৈ টান পায়। টান পোৱাৰ কথাই। দুদিনৰ জ্বৰতে মানুহজন মৰিল। মানি ল'বলৈ টান নালাগিবনে? দুদিন আগলৈ দপ্‌দপাই ঘূৰি ফুৰা হৃষ্ট-পুষ্ট ডেকা মানুহজন দুদিনৰ জ্বৰতে মৰিব বুলিনো কোনে ভাবিছিল। চিকিৎসা কৰাৰ পিছত বচাব নোৱাৰিলেও এটা কথা। কিন্তু চিকিৎসা কৰাৰেই সময় নাপালে। দুখ নালাগিব কিয়? দুখ কৰিলেও মৰা মানুহজন আৰু ঘূৰাই নাপায় বুলি সকলোৱে জানে। তথাপিও দুখ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে কোনেও। সেইটো জীৱৰ ধৰ্ম। পশু-পক্ষীয়েও কান্দে। নাকান্দো বুলিও কান্দে সকলোৱে। মুখইও, জ্ঞানীয়েও। কাৰণ মানৱীয় অনুভূতি সকলোৰে একে।

শিলৰো চকুপানী নিগৰাই আপোনজনৰ বিয়োগৰ বতৰাই। তেনেস্থলত এই কেচা বিধৱাজনী। যি বিধবা-সধবাৰ অৰ্থই বুজা হোৱা নাই ভালকৈ। ঘৰ পাতিছিলহে কিন্তু থানখিত লগাই নাছিল। মূৰত সেন্দূৰৰ ৰঙা ফোটাটো পোৱাৰ গৌৰৱকণ অনুভৱ কৰিবই নোৱাৰিলে। বিধাতাৰ নিষ্ঠুৰ হাতে মচি থৈ গ'ল। জীৱনটোৰ আৰম্ভণীতে সম্মুখত লক্ষণ ৰেখা আঁকি দিলে বিধাতাই। যাৰ সীপাৰে ধোৱা, মাথো ধোৱা।

বাৰে বাৰে মুৰ্ছা গৈ শটোৰ ওপৰত বাগৰি পৰিছে মানুহজনী। এৰা, এমা-ডিমা ল'ৰা-ছোৱালীহালক লৈ এই অঠাই সাগৰ পাৰ হ'ব কেনেকৈ মানুহজনী। দুবছৰ আগতে আৰম্ভ কৰা অকণমানি ঘৰটোৰ কামখিনিয়েই শেষ কৰিব নোৱাৰিলে মানুহজনে। তাই জানো পাৰিব! ল'ৰা-ছোৱালী হালক চাব নে তাই নিজক চাব?

গাভৰু বিধবাৰ দেহ আৰু মনৰ যন্ত্ৰণাই উৰ্মীলাৰ যন্ত্ৰণাকো নিশ্চিন্ত কৰি দিয়ে। প্ৰতিটো খোজত অকলশৰীয়া হৰিণীৰ আশংকা।

কেবাজনীয়েও ধৰাধৰিকৈ একপ্ৰকাৰ টানিয়েই শটোৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰাই নিলে মানুহজনীক। পুৱাৰ সূৰ্য্যৰ দৰে দগ্‌দগীয়া ৰঙা সেন্দূৰৰ ফোটাটো যেন ৰাছাই গ্ৰাস কৰি পেলালে। মূৰটো পকা বেৰত থেকেচি তেজে সেন্দূৰে একাকাৰ কৰি পেলোৱা কপালখন আচলেৰে মচি দিলে গেজেট খুৰীয়ে। মূৰৰ সেন্দূৰকণ মচোতে চিঞৰি চিঞৰি তাল-ফাল কৰি পুনৰ মুৰ্ছা গ'ল মানুহজনী। ইওঁক তেওঁ, তাইৰ বাবে এয়াই শাস্তি। শুৱাই দি মূৰত পানী দি দি মস্তব্য কৰিলে গেজেট খুৰীয়ে।

এৰা, কিযে দিন কাল পৰিল। অদ্ভুত অদ্ভুত নাম নজনা বেমাৰবোৰ আহিল। বেমাৰ হোৱা মানেই মৰা। বেমাৰ নহয় যেনিবা মৃত্যুৰ পৰোৱান। নহ'ব কিয়, মানুহে যে গুৰু-গোসাঁই নমনা হ'ল। প্ৰকৃতিৰ নিয়ম-কানুন নমনা হ'ল। অত্যাচাৰ কৰিব ধৰিলে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত। সেই কাৰণে বোধহয় মহা প্ৰকৃতি ৰুস্ত হৈ মানুহৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ ল'ব খুজিছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিজ্ঞানত উচ্চ শিক্ষিত আৰোহণ কৰা বুলি মানুহে দস্ত মাৰে। কিন্তু চন্দ্ৰযান তৈয়াৰ কৰা বিজ্ঞানীয়ে কৰ্কট ৰোগৰ ঔষধ উলিয়াব পৰা নাই কিয়? এইডছ ৰোগৰ ঔষধ উলিয়াব পৰা নাই কিয়?

মৰাশটো আগত লৈ সাত ভাৰস্কৰ কথা কৈ থাকিলে কি হ'ব? সোনকালে শটোৰ গতি লগোৱাৰ কথাহে চিন্তা কৰিব লাগে।

কৰোতাই কৰি আছে নহয়। সেয়া সাঙিখন হ'লেই দেখোন। খৰিও আহিল। এতিয়া তিল, সৰিয়হ, ঘি, ঘট আৰু সৰু কলপুলি চাৰিটা হ'লেই হ'ল। যাতোন সেইখিনি যোগাৰ কৰগৈ। চাই থাকিলে নহ'বগৈ।

ঘৰৰ ভিতৰত কান্দোনৰ ৰোল। কিছুমানে বুজনি দিছে নাকান্দিবলৈ। বুজনি দিবলৈ গৈ নিজেও একো সোতা কান্দিছে। আচলেৰে চকুপানী মচি মচি বুজনি দিছে গেজেট খুৰীয়ে— “সি মৰা নাই অ' আই, তৰিছে। বৰ ভাল জীৱ আছিল। নহ'লেনো কাকো কষ্ট নিদি যাওঁ বুলিয়েই গুচি যায়নে? ডেকা মানুহটো লৈ গ'ল। আমাক হে নেদেখে কণা বিধাতাই।”

“হয় দেহি, যিহে দিন-কাল পৰিছে, মৰা মানে তৰাহে। মৰা মৰি গ'ল, কান্দিছে জানো ঘূৰি আহিব?” যোগ দিলে গৰ্গগিয়ণৰ মাকে।

“মৰাশৰ ওচৰত কান্দিছে পিছৰ জনমত বোলে শগুণ হৈ জনম লয়, হয়নে পেহি?” নন্দ পুলিচৰ মাকে কাণে কাণে সুধিলে গেজেট খুৰিক। গেজেট খুৰি ভেকাহি মাৰিলে— যা ওঁ এইজনী, যেতিয়াই তেতিয়াই যি-টি কথা।”

এনেতে হৰিহৰ বাপৰ গলগলীয়া মাত শুনা গ'ল— “আ' এতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীহাল আৰু বিধবাজনীয়ে শটোৰ ওচৰত আঁঠু ল'ব লাগে।” ঘোষণাটো গেজেট খুৰিক শুনাই দিয়া হ'ল। এইবিলাক কামত গেজেট খুৰীয়েহে আগভাগ লয়। গতিকে.....

ধৰাধৰিকৈ ল'ৰা-ছোৱালীহাল আৰু বিধবাজনীক শটোৰ ওচৰত আঁঠুকঢ়াই দিলে। হৰিহৰ বাপে ঘোষা এফাঁকি গাই হৰিধ্বনি দিলে।

মৃতকক শেষ বিদায় দিলে সকলোৱে। এতিয়া শটো শ্মশানলৈ নিব পৰা হ'ল। শ কান্ধত লোৱাৰ বাবে চাৰিজন মানুহ আহি যথাস্থানত থিয় হ'ল। ঠেলা এখনত এঠেলা খৰি ইতিমধ্যে শ্মশানলৈ পঠাই দিয়া হ'ল। কলপুলি, ছাট, ঘট আদি হাতে হাতে ল'লে। হৰিহৰ বাপে “হৰি হৰি ব'ল” বুলিলেই সমস্বৰে “হৰি হৰি ব'ল” ধ্বনি দি শযাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব।

ঠিক তেতিয়াই ঘটিল ঘটনাটো। ঘটনা মানে শুভৰ জুইৰ পৰা তপত কেৰাহিটো উঠাই নি দপদপকৈ জ্বলি থকা খৰিৰ জুইত বহাই দিয়াৰ দৰে কথা। ছয়জন ডেকা ল'ৰা কথা নাই বতৰা নাই গপ্গপাই সোমাই আহি শটো আগুৰি থিয় হ'ল। শ কান্ধত ল'বলৈ যোৱা মানুহ চাৰিজন আঁতৰি আহিল। ছয়জনকৈ দঙদঙকৈ ডেকা ল'ৰা, তাতে অচিনাকি। কি বা কথা। মানুহৰোৰে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চোৱা-চুই কৰি কি ঘটনা বুজাৰ চেষ্টা কৰিলে। কাৰো মুখত কথা নাই। কিবা এটা অশুভ ঘটনা ঘটাব আশংকাত সকলোৱে সাৱধান হৈ পৰিল।

ল'ৰা এজনে শটোৰ ওচৰত আঁঠুকাটি বহি মুখৰ পৰা বগা কাপোৰখন আঁতৰাই দিলে। গোটেই কেইজন ল'ৰাই একেথৰে চাই থাকিল শটোলৈ। বহি থকাজনে হুক্‌হুক্‌ই কান্দিব ধৰিলে। এজনে চিনাকি কৰি দিলে— “এওঁ মৃতকৰ সৰু ভায়েক।” বাকী কেইজনকো চিনাকি কৰি দিয়া হ'ল— কোনোবা ভতিজাক, কোনোবাজন গাওঁ সম্বন্ধীয়া ভায়েক। তেতিয়াহে মানুহবোৰে স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলে। যি হওঁক ভবাৰ দৰে একো দুঘটনা নহয়। তেওঁলোক ঠিক সময়তেই আহি পাইছে। ভালেই হ'ল।

“হয়, খবৰ পায়ই আমি ওচি আহিছো।” ভতিজাক বুলি চিনাকি দিয়া ল'ৰা এজনে ক'লে। “শটো লৈ যাব লাগিব গাঁৱৰ ঘৰলৈ। গাড়ী লৈ আহিছো আমি।”

শটো নিয়ালৈ ভাগি-গোষ্ঠীৰ মানুহখিনি ৰৈ থাকিব। সোনকালে যাব লাগিব আমি। আন এজনে যোগ দিলে।

কিবা এটা ক'বলৈ গৈ হৰিহৰ বাপৰ মেলা মুখ মেলা খাইয়েই থাকিল। যেনি-তেনি বহি কথা চোৱাই থকা মানুহবোৰলৈ চালে। তেওঁ শূনা কথাখিনি বাকী মানুহবোৰে শুনিছেনে নাই তাক বুজাৰ চেষ্টা কৰিলে। শুনিছে, নিশ্চয় নুশুনাকৈ থকা নাই। শূনি কেনেকুৱা প্ৰতিক্ৰিয়া হৈছে মুখবোৰলৈ চাই বুজাৰ চেষ্টা কৰিলে। ৰাইজে যদি শটো ল'ৰাকেইজনে বিচৰা মতে গাঁৱৰ ঘৰলৈ নিব দিয়া নিদিয়া সম্পৰ্কে হৰিহৰ বাপৰ ৰায় বিচাৰে তেতিয়া তেওঁ কি কৰিব? আজি ৮/৯ বছৰে মৃত বৰুৱা ৰাইজৰ মাজৰ এজন হৈ আছিল। তেনেস্থলত এই ল'ৰাকেইজনে বিচাৰিলে বুলিয়েই শটো নিবলৈ দিবনে ৰাইজখনে।

ইতিমধ্যে মানুহবোৰৰ মাজত গুণ্গুণনি আৰম্ভ হৈ গৈছে। ঘৰে-বাহিৰে সিঁচৰিত হৈ থকা মানুহবোৰৰ মাজত কথাটো বিয়পি পৰিল। কথাটো শূনাৰ লগে লগে জপিয়াই উঠিল গেজেট খুৰী — “কি যে ৰাইজৰ মাজত নোহোৱা কথাবোৰ কয়? য'ৰে মৰা তাতেই পুৰিব।

শটো বাহি কৰি ঘূৰাই ফুৰেনে কোনোবাই? নীতি-নিয়ম বুলিটো কথা এটা আছে।”

“থোৱাহে বাই তোমাৰ নীতি-নিয়ম। আজি কালি কোনে নীতি-নিয়ম মানে!”

এবা, আজি-কালি নিয়ম নমনাটোহে নিয়ম হৈছে। দেশ বন্ধক সেনাবাহিনীয়ে নিজৰ দেশৰ নিৰস্ত্ৰ মানুহক শত্ৰুৰ দৰে গুলিয়াই মাৰিব ধৰিছে। জীয়াৰী-বোৱাৰীক ধৰ্ষণ কৰিছে। ৰাইজে বজা বুলি টেটুফালি চিঞৰি চিঞৰি শাসনৰ গাদীত বহা নেতাসকলে গাদীত বহিয়েই নিজে বজা হৈ পৰে। গতিকে.....

হ'লেও মৰাশ এটাক লৈ.....।

হে-বি মৰাশৰ কথা কৈছে? মৰাশ দেখুৱাইও টকা লয় আজি কালি। উগ্ৰপন্থী মাৰিলে টকা নিদিয়ৈ চৰকাৰে।

আমি শটো লৈ যাওঁ সোনকালে। তাত মানুহবোৰে বাট চাই আছে।

সেইটো কেনেকৈ হ'ব? মৃত বৰুৱা আমাৰ এই গাঁৱৰ মানুহ আছিল। ইয়াতেই মৰিছে। সৎকাৰো ইয়াতেই হ'ব লাগিব। বৰুৱাৰ মৃতদেহটোৰ ওপৰত সেই গাঁওখনৰ সেই অধিকাৰ আছে। আৰু আমিটো শ্মশানলৈ নিবলৈ উলিয়াইছোৱেই।

অধিকাৰৰ কথা কৈছে? আমাৰ কি অধিকাৰ নাই। জন্ম দাতা মাক-দেউতাকৰ কি সন্তানৰ ওপৰত অধিকাৰ নাই। জন্ম গাঁওখনৰ মানুহখিনিৰ কি একো অধিকাৰ নাই মানুহজনৰ ওপৰত? ভায়েক-ভনীয়েক, দাদাক, ভতিজাকহঁতৰ কি একো অধিকাৰ নাই? দৃঢ়তাৰে আঙুলি জোকাৰি জোকাৰি উত্থাৰে ক'লে ল'ৰা এজনে।

আজি যে অধিকাৰৰ কথা ক'বলৈ আহিছা ইমান দিনে ক'ত আছিলো তোমালোক? যোৱা দুবছৰে যে বৰুৱা বাহিৰত আছিল কোনোবাই অকলশৰীয়া পৰিয়ালটোৰ খবৰ লৈছিল নে? অকল অধিকাৰ বিচাৰিলেই নহয় দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যও পালন কৰিব লাগে। এই যে আজিৰ পৰা বিধবাজনী আৰু ল'ৰা-ছোৱালীহাল অসহায় হ'ল তাৰ দায়িত্ব ল'ব পাৰিব তেওঁলোকে? একেই উত্থাৰে ক'লে নবীন মহন্তই।

আৰে বাপু, ডেড্‌বডি়য়েই যদি লাগে এতিয়ালৈকে ক'ত শুই আছিলো? ৰাতিপুৱাৰে পৰা শটো লৈ তোমালোকৰ বাবেই গোটেই দিনটো বাট চালো। গোটেই দিনটোত আহিবলৈ সময় নাপালা? এতিয়া এই ৰাতিখন নাকত বাতি লগাই শ নিবলৈ আহিছা? তোমালোকৰ লগত একেলগে পুৰিম বুলিহে বাট চাই আছিলো। ঘমঘণ্টখন লগাব নালাগে। ব'লা, একেলগে শ্মশানলৈ যাওঁ। শেষত হৰিহৰ বাপে ৰায় দিলে।

কিন্তু ল'ৰাকেইজনে কাৰো কথা শুনিব নোখোজে। তেওঁলোকে ডেড্‌বডি় নিবই। বাকীখিনি মানুহৰ কথা হ'ল শটো শ্মশানলৈ নিব ওলাইছে যেতিয়া নিবই। কিন্তু শটো নিবলৈ নিদিয়ৈ।

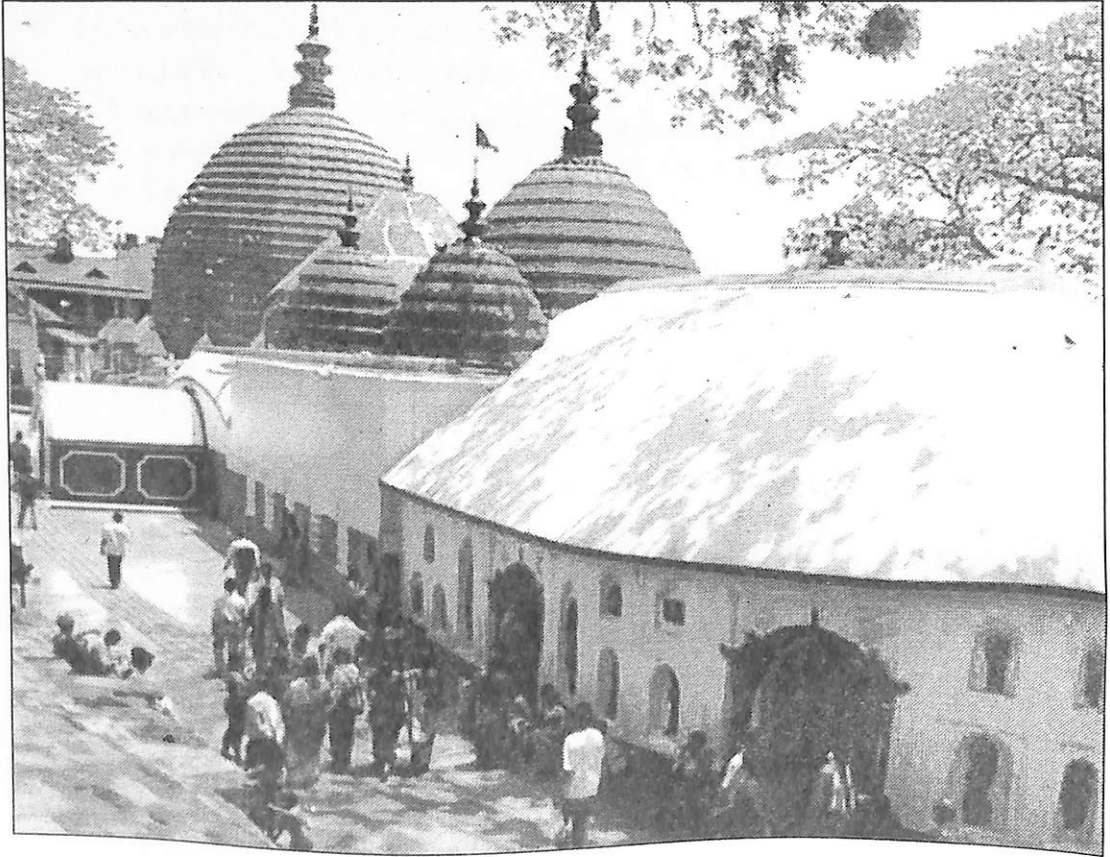
দুই পক্ষৰ মাজত যুক্তিতৰ্কৰ পৰা উচ্চস্বৰত কথা কটা-কাটি আৰু শেষত হতাহতিলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। মৰাশটোৰ সন্মুখত দুই পক্ষৰ মাজত যেন কুৰুক্ষেত্ৰ মহাৰণৰ প্ৰস্তুতি। বাকী মাথো সেনাপতিৰ নিৰ্দেশ— 'আক্ৰমণ'। কিন্তু কাৰো মূৰলৈ এই কথাটো অহা নাই যে এটা মৰাশৰ বাবে হ'ব খোজা এই যুঁজত হয়টো মুহূৰ্ত্তৰ ভিতৰতে আৰু বহুত জীয়া মানুহ শ হৈ যাব।

খং! খঙে জ্ঞানীজনৰো হিতাহিত জ্ঞান লুপ্ত কৰি দিয়ে। কি হ'ল বুলি ঘৰৰ ভিতৰৰ মানুহখিনিও বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। কান্দিব এৰি থৰ হৈ ৰ'ল বিধবাজনীও। মৰাশ পুৰিবলৈ অনা খৰিবোৰ দেখোন মানুহবোৰে হাতে হাতে লৈ যুঁজৰ ভঙ্গীত থিয় হৈছে। কাৰো মাত

কোনেও নুশুনা হৈছে। চিঞৰ, গালি-শপনি। গোটেইখন বিশৃংখল পৰিৱেশ। যেন যুদ্ধক্ষেত্ৰহে।

হঠাৎ শটোৰ ওপৰত দপ্‌দপকৈ জুই জ্বলি উঠা দেখি সকলোৰে মাতবোল বন্ধ হ'ল। ক'ৰ পৰা কি হ'ল কোনেও তৰ্কিবই নোৱাৰিলে। সকলোৰে চকুৰ আগতে শটোৰ ওপৰত দিয়া বগা কাপোৰখন পুৰি ছাই হৈ গ'ল। কাজিয়াত মত্ত মানুহবোৰৰ কাৰোবাৰ ভৰিত লাগি শটোৰ ওচৰত জ্বলাই থোৱা মাটিৰ চাকিটো শটোৰ ওপৰত পৰি কাপোৰখনত জুই লাগিল। কাপোৰখনৰ পৰা ঢাবিত জুই লাগিল। কিন্তু জুই নুমোৱাবলৈ কাকো আগবাঢ়ি অহা দেখা নগ'ল।

এটি পোৰা গোন্ধে সকলোৰে নাকত আঘাট কৰিলে। □□

ভাগ্যৰ বিদ্রোপ

শ্ৰী জাহ্নবী বেজবৰুৱা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ

আজি মানুহৰ বৰ ভিৰ। অহা-যোৱাৰ যেন শেষ নাই। এক অবিৰাম গতি। কিছু সংখ্যক বাহিৰৰ পৰাই মন্দিৰটোলৈ প্ৰণাম কৰি আকৌ আগবাঢ়িছে আৰু কিছু সংখ্যকে পূজাৰ থালবোৰ হাতে হাতে লৈ মন্দিৰত প্ৰবেশ কৰিছে। আজি মন্দিৰত গণেশ পূজা। ভক্তৰ সমাগমৰ যেন শেষ নাই। এবাৰ চাৰিওফালে চকু ফুৰাই পূৰ্ণিমাই ভাবিলে আনবোৰ দিনতকৈ আজি পূজাৰ সামগ্ৰীৰ দোকান কেইখনমান বেছিকৈ বহিছে। দোকানীবোৰৰ প্ৰায়বোৰেই অচিনাকী। হঠাৎ একোণত চকু পৰিল। চিনাকী দোকানী বমলাই মানুহবোৰক দাদা, বাইদেউ বুলি চিঞৰি চিঞৰি নিজৰ দোকানৰ ফালে মাতিছে। ঘিৰ চাকি, মেছ, ধূপ আৰু ফুলেৰে তাই কেইবাখনো থাল সুন্দৰকৈ সজাই ৰাখিছে। কোনোৱে আহি কিনিছে আৰু কোনোৱে দৰ-দাম কৰি আঁতৰি গৈছে আন দোকানলৈ। নতুবা আন কোনোৱে কেৰাহিকৈ চাই আকৌ আগবাঢ়িছে। আজি দোকানীবোৰৰ আয় ভাল। কাষৰ দোকান কেইখনৰ বিক্ৰী আজি বমৰমীয়া।

বহু সময় আঁতৰৰ পৰা এইবোৰ লক্ষ্য কৰি থকাৰ পিছত পূৰ্ণিমাই গিৰীয়েক জয়ৰামৰ হাতখন ভালকৈ ধৰি ল'লে। দুয়ো ভিৰৰ মাজেৰে আহি মন্দিৰৰ বেৰৰ কাষৰ চিনাকী ঠাই এডোখৰত বহি পৰিল। সকলো ব্যস্ত, কাৰো আহৰি নাই। জয়ৰামে চকুৰে একো দেখা নাপালেও সেই ভিৰৰ কথা সিয়ো অনুভৱ কৰিব পাৰিছিল। পূৰ্ণিমাই মনতে ভাবিলে আজি আৰু পেটৰ চিন্তা নাই। পূজাৰ প্ৰসাদেৰে হয়তো দিনটো ভালে কুশলে চলি যাব। আজি ৰ'দটোও বৰ প্ৰখৰ। অঁত তঁত ঘূৰি খুজি-মাগি ফুৰিবলৈ বৰ কষ্ট হয়, দেহাটোৱেও নাটানে। আদবয়সতে দুয়ো আশী বছৰীয়া বুঢ়া-বুঢ়ীত পৰিণত হ'ল। বিয় বেমাৰে বাৰুকৈয়ে দেহাটো জুৰুলা কৰিছে। কিন্তু এইবোৰ কথাৰ জানো এতিয়া কিবা অৰ্থ আছে? সকলোৰে একো একোখন কপাল। এই কপালতে খোদিত হৈ থাকে ভাগ্য। এই ভাগ্যই যিফালে টানে মানুহ হেনো সেইফালেই আগবাঢ়ে।

প্ৰায় দুবছৰ আগৰ ঘটনা। এটি সুখী পৰিয়াললৈ হঠাৎ এক কাল ধুমুহা নামি আহি সকলো শেষ কৰি পেলালে। শহুৰ-শাহুৰে এৰি থৈ যোৱা কিছু সম্পত্তিৰ লগতে জয়ৰামৰ এখন ট্ৰেকাৰ আছিল। ঘৰখনত প্ৰাণী বুলিবলৈ তিনিটা— জয়ৰাম, পূৰ্ণিমা আৰু সিহঁতৰ ৭ বছৰীয়া ল'ৰা বিজয়। সিহঁতৰ উপাৰ্জনো ভাল। দিনে-ৰাতিয়ে জয়ৰামে ভাৰা মাৰে। কষ্টৰে উপাৰ্জন কৰা ধনেৰে সিহঁতৰ এই

পৰিয়াল সুখী। জয়ৰামে প্ৰায়ে গৰ্ব কৰিছিল— ভগৱানে তাক কি দিয়া নাই? এই পৃথিৱীত সি অতিকৈ সুখী মানুহ। কিন্তু নিয়তিয়ে ছাগে তাৰ বাবে আন কিবাহে ভাৰি থৈছিল।

এদিন হঠাৎ জয়ৰামৰ এটা ডাঙৰ দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হ'ল। অঁত বছৰৰ সুনাম যেন এক পলকতে মাটিৰ লগত মিলি গ'ল। জয়ৰামে এজন বুঢ়া মানুহক গাড়ীৰে খুন্দিয়ালে। আনদিনাতকৈ সি সেইদিনা কিছু জোৰেৰে গাড়ী চলাইছিল। বুঢ়া মানুহজনে ৰাস্তাটো পাৰ হওঁতে পলম কৰাত জয়ৰামে গাড়ীৰ গতিবেগ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰি তীব্ৰ বেগেৰে খুন্দা মাৰি কিছুদূৰ আগুৱাই গ'ল। গাড়ীৰ খুন্দাত বুঢ়া মানুহজনে ৰাস্তাতে উফৰি পৰি তেজেৰে ৰাঙলী হৈ পৰিল। খালী ট্ৰেকাৰখনত সেইসময়ত সি আৰু হেণ্ডিমেণ লুঠু আছিল। আগন্তুক বিপদৰ কথা ভাবি দুয়োৰে বুকু কঁপি উঠিল। অতি সস্তৰ তাৰপৰা পলাই যোৱাৰ বাহিৰে জয়ৰামৰ আন পথ নাছিল। কিন্তু সি তাকে নকৰি মানৱীয়তাৰ খাটিৰত বুঢ়া মানুহজনৰ খবৰ ল'বলৈ গাড়ীৰ পৰা নামি আহিল। আৰু এয়াই আছিল হয়তো জয়ৰামৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুল। ইতিমধ্যে সেই ঠাইত ভালেমান মানুহৰ জুম বান্ধিছিল। সকলোৰে চকুত খং-ৰাগ আৰু তীব্ৰ ঘৃণাৰ ভাৱ ফুটি উঠিছিল। দুৰ্ঘটনাটোৰ বাবে সকলোৱে জয়ৰামকে দোষী সাব্যস্ত কৰিলে। লগে লগে কেইজনমান তজবজীয়া ডেকা ল'ৰা জয়ৰামৰ ওপৰত জঁপিয়াই পৰিল। সকলোৱে মিলি তাক বৰকৈ মাৰ-ধৰ কৰিলে। সি চিঞৰি চিঞৰি তাক নামাৰিবলৈ অনুৰোধ কৰি থাকিল। কিন্তু তাৰ মাত শুনোতা কোনোৱেই নাছিল। কোনোৱে খঙত, আন কোনোৱে স্ফূৰ্তিত অথবা নিজৰ বল প্ৰদৰ্শনৰ বাবে জয়ৰামৰ ওপৰত প্ৰহাৰ কৰি থাকিল। লাঠিৰ কোব, চৰ, ভুকু আদি মাৰৰ যন্ত্ৰণাত সি কিছু সময় চটফটাই থাকি অচেতন হৈ পৰিল। তাৰ দেহৰ বিভিন্ন অংশ ফাটি তেজ ব'ব ধৰিলে। অৱশেষত পুলিচ আহিল।

আনফালে লুঠুৱে দৌৰা-দৌৰিকৈ আহি পূৰ্ণিমাক খবৰটো দিলে। খবৰটো শুনা মাত্ৰকৈ পূৰ্ণিমাৰ মুৰত গোটেই আকাশখন ভাঙি পৰা যেন লাগিল, ভৰিৰ তলৰ মাটি খহি পৰা যেন লাগিল। তাইৰ উশাহবোৰ ক্ৰমে চুটি হৈ আহিবলৈ ধৰিলে। চাৰিওফালে তাই অন্ধকাৰ দেখিলে। মুহূৰ্ততে পূৰ্ণিমা এক প্ৰস্তৰ মুক্তি পৰিণত হ'ল। কিছু সময় পিছত তাই নিজকে চম্ভালি লৈ পুলিচ থানালৈ দৌৰ মাৰিলে। তাত গৈ গম পালে জয়ৰামক ইতিমধ্যে চিকিৎসালয়ত ভৰ্তি

কৰোৱা হৈছে। আঘাত অতি গুৰুতৰ। অপাৰেছন কৰিব লাগিব। এক অজান আশংকাত পূৰ্ণিমা আতংকিত হৈ উঠিল। জয়ৰাম আৰু পুতুকণ (বিজয়)ৰ বাহিৰে যে এই সংসাৰত তাইৰ আপোন বুলিবলৈ আন কোনোৱে নাই। জয়ৰামৰ চিকিৎসাৰ নামত পূৰ্ণিমাই পানীৰ দৰে টকা ঢালি গ'ল। সাঁচতীয়া, যাৱতীয়া যিখিনি আছিল সকলো চিকিৎসাৰ নামত শেষ হ'ল। অৱশেষত জয়ৰাম সুস্থ হৈ উঠিল। চলিব ফুৰিবও পৰা হ'ল। কিন্তু ভগৱানৰ অমূল্য অৱদান তাৰ চকুজুৰি সি চিৰদিনৰ বাবে হেৰুৱালে। কিন্তু ইয়াতেই সিহঁতৰ জীৱন সংগ্ৰাম শেষ হোৱা নাছিল। সুস্থ হৈ উঠাৰ পিছত আইনৰ মেৰপাকত সোমায় পৰিল জয়ৰাম। আকৌ টকা নহ'লে তিনি বছৰ জেল। এইবাৰ সিহঁতৰ ঘৰৰ ভেটিটোও গ'ল। পূৰ্ণিমাৰ এনে লাগিল যেন ভগৱানে সিহঁতৰ পক্ষে বৰ বেয়া ষড়যন্ত্ৰ ৰচিছে। তিনিও পথৰ ভিক্ষাৰী হ'ল। দিনৰ দিনটো অ'ত ত'ত খুজি মাগি ফুৰে।

নিয়তি কিন্তু ইমানতে ক্ষান্ত নাথাকিল। কিছুদিনৰ পিছত জপ্তিচ ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ একমাত্ৰ পুত্ৰ পুতুকণৰ মৃত্যু হ'ল। নানান দুখ-কষ্ট সহ্য কৰা পূৰ্ণিমা-জয়ৰামে নিজ পুত্ৰৰ মৃত্যুক সহজভাৱে গ্ৰহণ কৰিলে। “বেচেৰাটোৱে জীৱনত বৰকৈ কষ্ট পালে, ভাল হ'ল সি এই দুখময় জীৱনৰ পৰা মুক্তি পালে”—এয়া পূৰ্ণিমাই কোৱা কথা। কম বয়সতে জীৱন নামৰ দুখৰ পাহাৰবোৰ সহি সহি তাইৰ বুকুখন যেন শিলৰ দৰে হৈ পৰিছিল। মাজে মাজে পূৰ্ণিমাই ভাৱে সেই সময়ত যদি জয়ৰামৰ বাবে অতবোৰ টকা খৰচ নকৰাহেঁতেন আজি হয়তো তাই আনৰ ঘৰত কাম-বন কৰি হ'লেও এটা আৰামী জীৱন কটাব পাৰিলেহেঁতেন। এক মুহূৰ্ত্তত জয়ৰামৰ ওপৰত তাইৰ খং আৰু বিৰক্তিব ভাৱ সৃষ্টি হয় যদিও পিছ মুহূৰ্ত্ততে তাৰ মুখখনলৈ চাই তাইৰ পুতৌ উপজে। অন্তৰত তাৰ বাবে অসীম মৰম জাগি উঠে। পূৰ্ণিমাই মনতে ভাৱে—জয়ৰাম জীয়াই থকাৰলৈকে তাই সকলো দুখ-কষ্ট সহ্য কৰি যাব। একমাত্ৰ জয়ৰামৰ বাবেই তাই জীয়াই থাকিব। □□

“টোপনিৰ পৰা সাৰ পোৱাত প্ৰথমতে মানুহে নিজক অনুভৱ কৰে, তাৰ পিছতহে চাৰিওফালৰ সকলোকে অনুভৱ কৰে। যদি আমি আমাৰ জাতীয় উদ্বোধনৰ প্ৰথম আৰম্ভতেই নিজৰ পাৰ্থক্য প্ৰৱলভাৱে উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ, তেন্তে আমাৰ ভয়ৰ কাৰণ নাই। সেই সাৰপোৱাই চাৰিওফালৰ বৃহৎ উপলব্ধিকো জাগ্ৰত কৰি তুলিব, আমি নিজক পোৱাৰ লগে লগে সকলোকে পাবৰ আকাংক্ষা কৰিম। আজি গোটেই পৃথিৱীতে যেনেকৈ প্ৰত্যেক জাতিয়ে নিজৰ স্বতন্ত্ৰ ৰক্ষাৰ নিমিত্তে প্ৰণাম কৰিব লাগিছে, কোনোমতেই অন্য জাতিৰ লগত বিলীন হ'ব খোজা নাই, সেইদৰেই প্ৰত্যেক জাতিয়ে বৃহৎ মানৱ সমাজৰ লগতো নিজৰ যোগ অনুভৱ কৰিছে।”

—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

বতাহ

শ্ৰী মানৱজ্যোতি শৰ্মা
বি. কম. তৃতীয় বৰ্ষ

বতাহ, তুমি যে বৈ যোৱা
নিশব্দে, তপ্ত হৃদয়খনি
জুৰ কৰি,
তৃষ্ণাতৃষ্ণ তৃষ্ণা দূৰ কৰি,
অথচ—
কিয় বাক নাম সলাই,
পলকতে হৈ পৰা ৰুদ্ৰমূৰ্তি।
কিয় বাক জাগি উঠে,
অজানিতে তোমাৰ ধ্বংসৰ তৃপ্তি।।

কেতিয়াবা তুমি শান্ত হৈ পৰি,
সকলোকে দিয়া যে শান্তিৰ অমিয়া ঢালি।
মানুহেও ভোল যায় তোমাৰ পৰশ পাই,
গুণ গায় সকলোৱে তুমিয়ে শান্তিৰ মলয়া বুলি।।

কেতিয়াবা কিয় বাক স্বার্থপৰ মানুহৰ দৰে,
অস্থিৰ হৈ পৰা তুমি নিৰৱে।
নিষ্ঠুৰতাৰ গ্ৰাসত পৰি কিয়নো তোমাৰ,
জাগি উঠে ধ্বংসৰ তৃপ্তি।।

শান্তিৰ নিজৰা বাকী মানৱ মনত,
হঠাতেনো কিয় তুমি হৈ পৰা অশান্ত।
শিহৰিত হৈ পৰা নেকি কিবা কুশক্তিৰ প্ৰভাৱত।
ধৰা যে আৱৰি সকলোকে নিষ্ঠুৰ ৰূপত।।

নাথাকে তেতিয়া তোমাৰ অন্তৰত
শান্তি দিব পৰা গুণখিনি,
থাকে মাথোঁ বাজি তোমাৰ হৃদয়ত
নিষ্ঠুৰতাৰ সুৰৰ ধ্বনি।
তেতিয়া মাথোঁ তোমাৰ দেহত
জিলিকি উঠে বিনাশৰ কৰুণ ছবিখনি।
মানুহেও চাই ৰয়, কেতিয়ানো আহিব
তোমাৰ বিদায়ৰ সময়খিনি। ●●

এবাৰ যেন লগ পাম তোমাক

শ্ৰী হৃদীপ্ত জ্যোতি শৰ্মা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এবাৰ যেন লগ পাম তোমাক.....
সুধিম, এতিয়াও ভাল পোৱানে মোক?
শেৱালি বুটলি; দুবাৰি গছকি তিতা দুভৰি
চিলমিল টোপনিত ফেঁচাৰ কুৰুলি
শুনাৰ পৰত,
মাজনিশা
কেতেকীৰ আৰ্তনাদত
মনত পৰে তোমাক....।
সুধিম, আহিবানে বিহত এইবাৰ?
তুমি দিয়া ধুনীয়া ধুনীয়া উপহাৰবোৰ
এতিয়া স্মৃতি হৈ মাথোঁ
মোৰ হৃদয়ত.....
এবাৰ যেন লগ পাম তোমাক.....
সুধিম, এতিয়াও দেখানে সপোন?
সন্ধিয়াৰ আকাশত অগণন তৰাৰ সমাৱেশ
হৃদয় এতিয়াও তোমাৰ প্ৰেমৰ বাবে উদবাউল।
নিঃশেষ নোহোৱা
মোৰ প্ৰেম
মাথোঁ
তোমাৰ বাবে....।
জানা মাথোঁ,
তোমাৰ বাবেই....।
এবাৰ যেন লগ পাম তোমাক.....
সুধিম, তোমাৰ প্ৰেম মোৰ বাবেইনে? ●●

যাত্ৰা বহুদূৰ...

✍️ প্ৰণামী শৰ্মা
বি. কম. দ্বিতীয় বৰ্ষ

যোঁৰা চেকুৰালোঁ
শুকুলা যোঁৰা;
যাত্ৰা বহু দূৰ...
আশাৰ ডিঙা বুকুত বান্ধি আগুৰালোঁ,
আগুৰাই আছোঁ,
কাঁইটীয়া পথ অতিক্ৰমি ক্ৰমান্বয়ে
যাত্ৰা বহু দূৰ...
কাৰোবাৰ উন্মুক্ত হাতোৰাত,
বন্দী আমি, মই আৰু তুমিও।
জীৱন জিজ্ঞাসাবে পৰিপূৰ্ণ হৃদয়
মন আৰু অবয়ব।
কৃতজ্ঞতাৰ অগোচৰ তোমাৰ হৃদয়
অশ্লীল মোৰ গতানুগতিকতা,
তেজৰ কড়ালত নিয়তিৰ বিলাপ,
দুখন নিষ্পাপ ভৰি, দীঘল এটি পদূলিত
চকু দুটিৰ অবিশ্বাস্য লক্ষ্য।
যাত্ৰা বহু দূৰ... ●●

জীৱন

✍️ অপূৰ্ব কুমাৰ লহকৰ
বি. কম. প্ৰথম বৰ্ষ

ব্যৰ্থতাই জীৱন মোৰ
দুখ চিৰসংগী
বুকুত এক গভীৰ বেদনা
ব'ব নোৱাৰো অসহনীয় যন্ত্ৰণা
কেতিয়াবা ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে
দুখবোৰ গলি গলি পনীয়া হয়
মনটো শান্ত হয়।

ক্ৰমে ক্ৰমে আকৌ গোট মাৰে
পুনৰ ভাবক্ৰান্ত হৈ উঠে অন্তৰ
চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবৰ মন যায়
এনেতো নাছিল মোৰ জীৱন
মোৰ লক্ষ্য...

বুকু ভেদি ওলাই আহে তপত হুমুনিয়াহ
এয়াই জীৱন
মোৰ পংকিল জীৱন। ●●

নৱ মানৱীয়তাৰ যাত্ৰা

✍️ সুজাতা খাখলাৰী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

মই বিচাৰো হাজাৰ অন্তৰত সাহসৰ দীপ্ত শিখা
নালাগে অগ্নিৰ জ্বালামুখী,
যিয়ে জ্বলি জ্বলি শেষ কৰে সমগ্ৰ নৱ মনিসক।
প্ৰাণে মাথো বিঙিয়াই নিখৰ বাত্ৰিক
এদিন হাজাৰ অন্তৰে বিচাৰিব বিভীষিকা নাশিবলৈ
একাগ্ৰ হৈ বিজয়ী ধ্বজা উৰুৱাবলৈ
কালৰ বুকুত হেৰাই যোৱা জীৱন চাকি
ঘূৰি আহিব ক্ষণস্থায়ী প্ৰহৰক উজ্জ্বলাবলৈ।
আহিব প্ৰাণদায়িনী সত্ৰা নৱ মনিসক জগাবলৈ
লক্ষ্য দ্বীপলৈ বোৱাবলৈ
মাথো বৈ আছে, বৈ আছে আহিব তেনে সময়
যিদিনা হ'ব মানৱীয়তাৰ বিজয়। ●●

অসমত শান্তিৰ সন্ধান

শ্ৰী সমীক্ষা কলিতা
দ্বাদশ শ্ৰেণী

অক্ষ

আহক! আমি অসমত শান্তিৰ সন্ধান কৰো,
আমি যাত্ৰা কৰোঁ শান্তিৰ সেই স্থানলৈ
সম্ভ্ৰাস অশান্তিৰ বাবে
অসমৰ বাহিৰত আমি হওঁ লজ্জিত
আমি অসমীয়া বুলি
আমি গঢ়ি তোলা,
অসমক অশান্তিৰ পৰা
শান্তিৰ ৰাজ্যলৈ।
'সম্ভ্ৰাস' নামৰ চৰহা পোকটোৱে
শুহি নিছে অসমৰ নিৰ্জুকণ,
পৰিৱৰ্তে দি গৈছে
ৰক্তাক্ত প্ৰতিচ্ছবি খন।
অসমীয়া একাংশই
নিবিচাৰে শান্তি
বিচাৰে সম্ভ্ৰাসৰ পূজাৰীক।
পূৰ্ণ কৰিব খোজে নিজ স্বার্থ।
আমি বাদ দিয়া উচিত
আমাৰ ক্ষুদ্ৰ পৰিচয়,
চিনাকী মাত্ৰ এটিয়ে
আমি অসমীয়া।
আহক, আমি এক অসমীয়া হৈ
সন্ধান কৰো 'শান্তিৰ, চিৰশান্তিৰ'। ●●

শ্ৰী অনুশ্ৰী বৰ্মন
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

জীৱনৰ এঁকা-বেঁকা পথত
এজন অন্ধৰ দৰে,
তোমাক বিচাৰি ফুৰিছে
তুমি বাক ক'লৈ গুচি গ'লা...?
মোক অকলশৰীয়া কৰি থৈ...?

মোৰ প্ৰতিটো উশাহতে
মনত পৰে তোমাৰ কথা,
তোমাৰ লগত কটোৱা
প্ৰতিটো মুহূৰ্তৰ কথা।

যেতিয়া মই টোপনিত মচগুল হৈ থাকো
তেতিয়া তুমি ওৰে ৰাতি কটোৱা উজাগৰে
গছৰ পাত এটা সৰিলেও ভাবিছিলো
আৰু কোনোবা আহিল নেকি আমাৰ
মাজত বাধা হ'বলৈ!!!

কি যে মায়া আছিল তোমাৰ...
অ'...মোৰ মৰমৰ কুকুৰ 'টমি'
জীৱনৰ এঁকা-বেঁকা পথত
তুমি ক'ত হেৰাই গ'লা...? ●●

মোৰ মা

শুভম দাস
একাদশ শ্ৰেণী

মা মোৰ প্ৰথম বেথা,
তেওঁৰ মুখত শিকিলো 'মা' কোৱা।
মোৰ মা যে ইমান ভাল,
তেওঁৰ মুখত শিকিছো মানুহ হোৱা।
মই যেতিয়া আঘাট পাওঁ, ভাঙে তেওঁৰ হৃদয়খিনি।
তেতিয়া উঠে মোৰ আঘাটৰ চেউখিনি।
নুভুলু তেওঁৰ কথা, নুভুলু তেওঁৰ আদৰ্শৰ কথা
মানুহ হ'ম যেতিয়া, তেতিয়া মনত পৰিব তেওঁৰ আদৰ্শৰ কথা।
মাৰ আঁচলত ধৰি মই ডাঙৰ হোৱা,
শিকিলো জন্মৰ পৰা মানুহক শ্ৰদ্ধা কৰা।
কষ্ট কৰি ডাঙৰ কৰিছে, মনত থাকিব সদায়,
মা যেন থাকে মোৰ লগত চিৰদিন, সদায় ভাবো মই।
মোৰ মা যে ইমান ভাল, কোনে বুজিব নোৱাৰে! ●●

মই গাৰ খোজা গান

ৰাজেশ ৰাজবংশী
পুথিভঁৰাল সহায়ক

চকুলো টুকিউ ভাগৰা নাই
মই গাৰ খোজা গান।
জোনাকী দেশতে আছিলো মোৰ গান
হেঁপাহৰ মালাধাৰি হৈ,
কিন্তু কিছুমান ভয়ানক শব্দই
মোৰ অস্তিত্বক নিচুকাই,
চকু মুদি নোৱাৰো ভাবিব
চকু মেলি নোৱাৰো চাব
তথাপিহে ভাগৰা নাই
আনিম মই সোণালী সপোন
জগাম মই মনক
মই গাৰ খোজা গানেৰে। ●●

ENGLISH SECTION

CONTENTS

Articles :

◆ Amazing short stories	✍ Dr. Bhababhuti Sarma	33
◆ Private Coaching and Class Room Teaching	✍ Simran Kumari	36
◆ Microfinance : An Overview	✍ Mr. Rohit Bhattacharjee	37
◆ God and Religion	✍ Mrs. Pallavi Kakati	
◆ Nine things successful people do differently	✍ Sreekumar Das	39
◆ Is there any Hill that changes its Colour ?	✍ Chumki Dutta	40
◆ A Journey of NCC Camp	✍ Debojyoti Biswas	42
◆ We Live in Deeds Not in Years	✍ Birju Kinkor Goswami	43
◆ Few lines for my "Mother" and for every "Mother"	✍ Gangotri Das	47
◆ "How to become a genius ?"	✍ Salma Siddika	48
◆ Friendship	✍ Abhijit Brahma	48
◆ "Role of Advertising"	✍ Ankita Dey	49
◆ How do we measure success ?	✍ Pranami Sarma	50
◆ "Cable TV and Children"	✍ Prasanta Kumar Deka	51
◆ Age and happiness Why, —beyond middle age, people get happier as they get older	✍ Sushmita Debnath	53
◆ Present suicidal tendencies	✍ Dr. Swabera Islam	54
◆ "Microfinance : An Effective Tool for Poverty Alleviation"	✍ Misba Ahmed	56
◆ Y Alcohol ???	✍ Md. Deluwar Hoque	57
◆ A True Story of Two Brothers	✍ Subhankar Chakraborty	64
◆ Build up Courage by Facing the Problems	✍ Manoj Bose	65
◆ Micro Credit SHGs and their Work	✍ Dharmendra Kr. Boro	65
◆ N.C.C.....A two years journey towards Excellence	✍ Dr. Murali Krishna Sarma	66
◆ The Miracles of my class	✍ Kishor Kumar Jha	70
◆ National Conference on "Financial Inclusion—the issues and the future" held on 13 th & 14 th May, 2011	✍ Bhaskar Jyoti Nath	71
: A Report	✍ Dr. Swabera Islam	72

Poems :

◆ A dance with you ◆ Days passing by	✍ Sreeparna Roy ✍ Pallavi Das Gupta	75
◆ Making a wish ◆ "I love you more than word can say"	✍ Sukanya Guha Roy ✍ Kunal Dev Nath	76
◆ Love untold ◆ Corruption	✍ Sunil Sharma ✍ Sudip Ghosh	77
◆ For the sake of humanity	✍ Harsha Bardhan Basumotary	78
◆ Emptiness	✍ Murehana Borah	78
◆ Keep in my touch! ◆ My Love for you	✍ Pinki Singha ✍ Rajdeep Sarmah	79
◆ Life	✍ Rashika Poddar	80
◆ My Deepest Call	✍ Madhumita Dutta Choudhary	80
◆ Struggle ◆ Read, My Dear, Read	✍ Santanu Mazumder ✍ Sujit Kr. Choudhury	81
◆ A special bond..... Heart and soul	✍ Dorothy Nath	82
◆ Annual Report of Students' Union		83

AMAZING SHORT STORIES

Dr. Bhababhuti Sarma
Head, Deptt. of Management

Story 1

One day a farmer's donkey fell down into a well. The animal cried piteously for hours as the farmer tried to figure out what to do. Finally, he decided the animal was old, and the well needed to be covered up anyway; it just wasn't worth it to retrieve the donkey.

He invited all his neighbors to come over and help him. They all grabbed a shovel and began to shovel dirt into the well. At first, the donkey realized what was happening and cried horribly. Then, to everyone's amazement he quieted down.

A few shovel loads later, the farmer finally looked down the well. He was astonished at what he saw. With each shovel of dirt that hit his back, the donkey was doing something amazing. He would shake it off and take a step up. As the farmer's neighbors continued to shovel dirt on top of the animal, he would shake it off and take a step up. Pretty soon, everyone was amazed as the donkey stepped up over the edge of the well and happily trotted off!

Moral of the story :

Life is going to shovel dirt on you, all kinds of dirt. The trick to getting out of the well is to shake it off and take a step up. Each of our troubles is a steppingstone. We can get out of the deepest wells just by not stopping, never giving up! Shake it off and take a step up.

Story 2

There are three trees on a hill. All of them use to pray the God daily with their own wishes.

The 1st tree prays "Oh, God I love jewelry, diamonds, precious stones etc I want stay with them whole my life".

The second tree wishes "My dear god, I like to move around the world and see the whole world".

The 3rd tree prays "My beloved one I want you to stay with me all the time".

Daily the lord use to listen their wishes silently with his beautiful smile. One fine day three persons came and chopped the three trees for their uses.

The first tree is made as a jewel box and most of the precious stones and jewels are kept in it and used for a long period. One day it became old and is thrown in the fire by breaking into pieces.

The second tree is used in making big ship. The ship sailed for the long time entire world and it was sunk in the ocean.

The third tree is made a beautiful wooden Mandir and it is placed in a house where the God is worshiped daily.

God listened to all the three trees wishes and he fulfilled them. He never tell this or that. He loves to fulfill all the wishes.

Moral of this story :

What we think , what we wish all will be listening by him, but the only thing is he gives us the options to decide finally what we want. But, we the people always blame the god for not giving the right one if anything wrong happens.

HE loves us and always, be with us in every moment of our life.

Story 3

It's a story of two brothers worked together on the family farm. One was married and had a large family. The other was single. At the day's end, the brothers shared everything equally, produce and profit.

Then one day the single brother said to himself, "It's not right that we should share equally the produce and the profit. I'm alone and my needs are simple." So each night he took a sack of grain from his bin and crept across the field between their houses, dumping it into his brother's bin.

Meanwhile, the married brother said to himself, "It's not right that we should share the produce and the profit equally. After all, I'm married and I have my wife and my children to look after me in years to come. My brother has no one, and no one to take care of his future." So each night, he took a sack of grain from his bin and dumped it into his single brother's bin.

Both men were puzzled for years because their supply of grain never dwindled. Then one dark night the two brothers bumped into each other.

Slowly it dawned on them what was happening. They dropped their sacks and embraced one another.

Learning : A person's true wealth is the good he or she does in the world. It is said, "To love and win is the best thing, but to love and lose, is the next best." One voice can speak with wisdom, one heart can know what's true, one life can make the difference, and you see, IT'S UP TO YOU! There may be times when we are powerless to prevent injustice, but there must never be a time when we fail to protest.

Story 4

Once there was a stone-cutter who was dissatisfied with himself and with his position in life. One day he passed a wealthy merchant's house. Through the open gateway, he saw many fine possessions and important visitors. "How powerful that merchant must be!" thought the stone-cutter. He became very envious and wished that he could be like the merchant. To his great surprise, he suddenly became the merchant, enjoying more luxuries and power than he had ever imagined, but envied and detested by those less wealthy than himself.

Soon a high official passed by, carried in a sedan chair, accompanied by attendants and escorted by soldiers beating gongs. Everyone, no matter how

wealthy, had to bow low before the procession. "How powerful that official is!" he thought. "I wish that I could be a high official!" Then he became the high official, carried everywhere in his embroidered sedan chair, feared and hated by the people all around. It was a hot summer day, so the official felt very uncomfortable in the sticky sedan chair. He looked up at the sun. It shone proudly in the sky, unaffected by his presence. "How powerful the sun is!" he thought. "I wish that I could be the sun!"

Then he became the sun, shining fiercely down on everyone, scorching the fields, cursed by the farmers and laborers. But a huge black cloud moved between him and the earth, so that his light could no longer shine on everything below. "How powerful that storm cloud is!" he thought. "I wish that I could be a cloud!" Then he became the cloud, flooding the fields and villages, shouted at by everyone. But soon he found that he was being pushed away by some great force, and realized that it was the wind. "How powerful it is!" he thought. "I wish that I could be the wind!"

Then he became the wind, blowing tiles off the roofs of houses, uprooting trees, feared and hated by all below him. But after a while, he ran up against something that would not move, no matter how forcefully he blew against it - a huge, towering rock. "How powerful that rock is!" he thought. "I wish that I could be a rock!" Then he became the rock, more powerful than anything else on earth. But as he stood there, he heard the sound of a hammer pounding a chisel into the hard surface, and felt himself being changed. "What could be more powerful than I, the rock?" he thought.

He looked down and saw far below him the figure of a stone-cutter.

Learning : Life itself can't give you joy, unless you really will it; Life just gives you time and space; It's up to you to fill it. Therefore, be at peace with God, whatever you conceive him to be. And whatever your labors and aspirations, in the noisy confusion of life, Keep peace with your soul. With all its sham, drudgery, and broken dreams, it is still a beautiful world. Strive to be happy.

Story 5

One truck driver was doing his usual load delivery at a mental hospital, by parking his vehicle beside an open drain. He discovered a flat tyre when he was about to return from the mental hospital. He jacked up the truck and removed the flat tyre to fix the spare tyre. When he was about to fix the spare tyre, he accidentally dropped all the 4 bolts in the open drain. As he cannot fish the bolts in the open drain, he started to panic as to what should be done? Just then, one patient happened to walk past him and asked the driver as to why he was looking troubled. The driver thought to himself, since there is nothing much he can do or this mental joker can. Just to keep the bugging away, the truck driver informed the whole episode to the mental patient and gave a helpless look. The patient just laughed at the truck driver and said you just cannot even fix such a simple problem? No wonder you are destined to remain a truck driver for life". The truck driver was astonished to hear such a compliment from a mental guy. "Here is what you can do" said the mental guy...

"take one bolt from each of the remaining 3 tyres / wheels and fix it on to this tyre. Then drive down to the nearest workshop and replace the missing ones. Isn't it simple my friend?"

The truck driver was so impressed with this quick fix answer and asked the patient "how come you are so smart and intelligent and you are here at the mental hospital?"

The patient replied "hello friend! I stay here because I am crazy but not stupid".

Learning : No wonder, there are some people, who behave like the Truck Driver, thinking that others are just stupid.

So, guys, though you all are learned and wise, but, just watch out, there could be some CRAZY guys in our professional / personal lives, who could give us lot of quick fixes and brush our wisdom.

Just do not conclude that you know every thing and do not judge people by mere looks or academic background.

Every individual poses the ability, it is leader's job to explore it and utilize to its potential. □

Sources : Collected from Management Teachers Consortium-Global (A Global Platform for focusing Management education)

"Man is bent to encroach upon the right of other species to live and prosper, there seems to be a war Unleashed by man on all objects around him, either animate or inanimate."

—Dr. S. Radhakrishnan

Private Coaching and Class Room Teaching

Simran Kumar
B. Com, 2nd year

The ancient Indian system of teaching was solely based on the principle of dedicated teaching by the teachers (Gurus) and to provide complete education to the students. So it took the pupils to the Gurugriha which was the school room or classroom and hence the people used to send their sons to Gurugriha. It was afterwards turned as Gurukul with the passing of time and expression of the social arena; the pathsalas were established in public place to teach the students which were the developed shape of Gurugriha. There the teachers devoted with dedication to provide complete education to the students. In modern idea the concept of Guru Dakshina was transformed to tuition fees and then the salary of the teachers.

In earlier days, the teachers whole heartedly, sincerely and with devotion taught the students and tried to give complete education in the schools. Hence the education they provided in school was not only for academic improvement but also for moral and society based education. The teachers took the full responsibility to provide complete education to the pupils in the classroom of the school and the pupils also devoted these times to acquire education and knowledge. The teachers in the classroom did hard labour from dawn to dusk with the students to provide them sufficient academic education without leaving a hope of negligence. Hence the students got their complete education in the classroom.

Now in recent decade the whole idea of giving and taking total education in classroom were dislocated. The teachers did not devote much time and energy in teaching in the classroom probably because of their having poor financial salaries so the idea of devoting much time and giving better teaching were shifted to private coaching which was almost money oriented since the teachers or other professional tutors were hankering after acquired monetary benefits they introduced the system of

private coaching. The teachers who are in school do not give much time and devotion in the classroom and their minds in the classroom were not working hard rather they look to the time of the routine given in the private coaching. As a result the students of merit cannot get sufficient guide to go through the book. The poor meritorious students suffer much of the type of half hearted guidance of the teachers in the classroom so the classroom teachings, suffer badly. It is not advantageous effort of the system of education.

Apart from the teachers doing private coaching if we take the case of private professional tutors practicing private coaching, we see that these teachers also cannot devote much time wholeheartedly, because they look for increasing number of students for more earnings so the private coaching in commercial manner is not healthy step for promoting academic improvement.

There are two types of private coaching one the school teachers or college professors they run the private coaching and another the persons having their academic qualification run the private coaching as source of earnings. So for the first category is concerned, if the working teachers engage themselves in private coaching they cannot render positive devotion in teaching to the students in the classroom and thereby they are coaching the students of the institution and this should be discouraged. In regard to other classes of private tutors it is generally balanced teaching. But out of it, the extraordinary merits can prove successfulness. In that case there is average disadvantages. The students of average merit cannot bear the load of two level wheels i.e. in doing classroom works and tutorial lessons. Therefore, the private coaching on the existing system should be banned and the teachers of the institution should be well paid to devote themselves in teaching in the classroom. □

Microfinance : An Overview

Mr. Rohit Bhattacharjee
Mrs. Pallavi Kakati
Assistant Professor
Department of Finance

The concept of microfinance can be best described by the title of F.A.J. Bouman's 1990 book, "Small, Short and Unsecured" —microfinance is the provision of very small loans that are repaid within short periods of time, and is essentially used by low income individuals and households who have few assets that can be used as collateral.

In the absence of commercial bank loans, access to microfinance affords low income groups to receive loans for their economic activity. Programmes and organizations that provide credit to low-income groups make a clear match between the quality and quantity of credit, and the capacity of the poor to utilize that credit at the same time being organizationally sustainable. Unlike government credit programmes and formal bank credit that emphasize large loans for long repayment periods at very low interest rates, microfinance loans are for short periods that are repaid quickly, and made available at interest rates that keep the programme sustainable and viable.

It is important to understand that the concept of microfinance is not new. The precedence for microfinance lies in the numerous traditional and informal systems of credit that have existed in developing economies for centuries, long before modern, western-based commercial banking came into the picture. Many of the current microfinance practices, in fact, derived from community-based mutual credit transactions that were based on trust, peer-based non-collateral borrowing and repayment.

The 'adoption' of traditional financial systems and its integration into modern banking and financial systems is not relatively new (pioneered by Grameen Bank, and other microfinance institutions such as SEWA (India), BRAC (Bangladesh) Bancosol (Bolivia) etc.). As far back as 1720, an Irish pastor

and writer, Jonathan Swift, started the first Irish Loan Fund, providing loans without collateral to the poor of Dublin. The first formal Asian micro bank was the Priyayi Bank of Purwokerto in Java, Indonesia that was set up in 1895.

The integration of microfinance systems into the larger macro systems in developing countries has not been smooth and many barriers have existed. This is where second-tier institutions (multilateral institutions, donor agencies, universities and research institutions, international NGOs etc) have played a critical role in mainstreaming microfinance programme and institutions. They have played both financial and non-financial roles — in terms of supporting microfinance initiatives financially, and in instituting capacity building and good governance practices in microfinance programme. There is a clear need, first of all, in establishing the viability and importance of microfinance as a poverty alleviation approach for low-income groups. It also helps in mainstreaming the concept of microfinance within the larger development economics thought. This is important to create a level playing field for microfinance, and its acceptance by macro players such as bankers and other financial institutions. Emphasis also needs to be placed on second tier organizations in order to support and promote microfinance initiatives. Thus microfinance institutions and the governmental and non-governmental entities that support it have to face two key challenges if microfinance is to become a viable tool for poverty alleviation and development.

The biggest strength is bringing financial services to poor people and making it financial sustainable by the economies of scale effect. In India the National Bank for Agriculture and Rural Development (NABARD) finances more than 500

banks that on lending funds to self help groups (SHG). SHGs comprise twenty or fewer members, of whom the majority are women from the poorest castes and tribes. Nearly 1.4 million SHGs comprising approximately 20 million women now borrow from banks, which makes the Indian SHG-Bank Linkage model the largest microfinance program in the world. United Nations declared 2005 the International Year of Microcredit.

The most of the microcredit institutions and agencies all over the world focuses on women in developing countries. Observations and experience shows that women are a small credit risk, repaying their loans and tend more often to benefit the whole family. In another aspect it's also seeing as a method giving the women more status in a socio-economic way and changing the current conservative relationship between gender and class when women are able to provide income to the household. Women are in most cases responsible for children, and in poor conditions it results in physical and social underdevelopment of their children. 1.2 billion People are living on less than a dollar a day. There are many reasons why women have become the primary target of microfinance services. A recent World Bank report confirms that societies that discriminate on the basis of gender pay the cost of greater poverty, slower economic growth, weaker governance, and a lower living standard for all people. At a macro level, it is because 70 percent of the world's poor are women. Women have a higher unemployment rate than men in virtually every country and make up the majority of the informal sector of most economies. They constitute the bulk of those who need microfinance services.

Giving women access to microcredit loans therefore generates a multiplier effect that increases the impact of a microfinance institution's activities benefiting multiple generations.

The microfinance revolution started with the recognition that poor people needed access to loans and that they could use these funds productively. It has also changed the perception that poor people are not credit worthy. Records have shown that, instead they are a good risk, with higher repayment rates than conventional borrowers. In some of the most successful microfinance institutions, repayment rates are as high as 98 per cent.

As microfinance has evolved, there has been an increasing recognition of the importance of saving, often referred to as the "the forgotten half" of microfinance". During the 1990s we came to realize that there was a pattern emerging in how poor people were using the very large microfinance networks. In the networks that offered both credit and saving services, there were often as many as five savers for each borrower. While credit is important, it is only one of the many different kinds of financial services that poor people need to improve their lives.

Microfinance is one way of fighting poverty in rural areas, where most of the world's poorest people live. It puts credit, savings, insurance and other basic financial services within the reach of poor people. Through microfinance institutions such as credit unions, financial non-governmental organizations, and even commercial banks, poor people can obtain small loans, receive money from relatives working abroad and safeguard their savings. □

Laughter is the brush that sweeps away the cobwebs of the heart.

—Mort Walker

Inner happiness can only come by right living.

—Vivekananda

God and Religion

Sreekumar Das
B. Com, II year

Each soul is potentially divine. The goal is to manifest this Divinity within, by controlling nature, external and internal. Do this either by work, or worship, or psychic control, or philosophy — by one, or more, or all of these — and be free. This is the control of religion. Doctrines, or dogmas, or rituals, or books, or temples, or forms, are but secondary details.

If there is a God, we must see Him; if there is a soul, we must perceive it; otherwise it is better not to believe. It is better to be an outspoken atheist than hypocrite.

Practice is obviously necessary you may sit down and listen to me by the hour every day, but if you do not practise, you will not get one step further. It all depends on practice. We never understand these things until we experience them. We will have to see and feel them for ourselves. Simply listening to explanations and theories will not do.

Take up one idea. Make that one idea your life; think of it; dream of it; like on that idea. Lead the brain, muscles, nerves, every part of your body be full of that idea, and just leave every other idea

alone. This is the way to success, and this is way great spiritual giants are produced.

These prophets were not cynic; they were men as you or I. They were great Yogis. They had gained this superconsciousness, and you and I can get the same. They were not peculiar people. The very fact that one man ever reached that state proves that it is possible for everyman to do so. Not only is it possible, but every man must, eventually, get to that state, and that is religion. In worshipping God we have been always worshipping our own hidden self.

God alone lives. The soul alone lives, spirituality alone lives. Hold on to that. The various religions that exist in the world, although they differ in the form of worship they take, are really one.

Sri Ramakrishna said that, "You see many stars at night in the sky but find them not when the sun rises; can you say that there are no stars in the heaven? So, O man, because you behold not God in the days of your ignorance, say not that there is no God". He also said that God is formless and with form too, and he is that which transmute both form and formlessness. God is in all men, but all men are not in God, that is the reason why they suffer. □

- ❖ *Think before you speak.*
- ❖ *Everything of something is not everything.*
- ❖ *Positive and creative thinking always increases the power of brain.*

—Editor

NINE THINGS SUCCESSFUL PEOPLE DO DIFFERENTLY

Chumki Dutta
Asst. Professor
Department of BBA

Why do you think few people were successful in reaching some of their goals, but not others? If you aren't sure then you are far alone in confusion. It turns out even brilliant, highly accomplished people are pretty lousy when it comes to understanding when they succeed or fail. The intuitive answer—that you are born predisposed to certain talents and lacking in others—is really just one small piece of puzzle. In fact, decades of research on achievements suggest that successful people reach their goals not simply because of who they are, but more often because of what they do.

1. Get Specific : When you set a goal for yourself, try to be specific as possible. "Lose 5 pounds" is better than "lose some weight," because it gives you a clear idea of what success looks like. Knowing exactly what you want to achieve keeps you motivated until you get there. Also think about the specific actions that need to be taken to reach your goal. Just promising that you'll "sleep more" or "complete your chapter" is too vague—be clear and precise." I'll complete my chapter by the end of the day" leaves no room for doubt about what you need to do, or whether or not you have actually done it.

2. Seize the moment to act on your goals : Given how busy most of us are, and how many goals we are juggling at once, it's not surprising that we routinely miss opportunities to act on a goal because we simply fail to notice them. Did you really have no time to work out or meditate today? No chance at any point to return that phone call? Achieving your goal means grabbing hold of these opportunities before they slip through your fingers.

To seize the moment, "decide when and here you will take each action you want to take", in advance. Again, be as specific as possible (e.g., "If

it's Monday, Wednesday, or Friday, I'll work out or meditate for 30 minutes before I start my day.") Studies show that this kind of planning will help your brain to detect and seize the opportunity when it arises, increasing your chances of success by roughly 300%.

3. Know exactly how far you have left to go : Achieving any goal also requires honest and regular monitoring of your progress—if not others, then by you yourself. If you don't know how well you are doing, you can't adjust your behaviour or your strategies accordingly. Check your progress frequently—weekly, or even daily, depending on the goal.

4. Be a realistic optimist : When you are setting a goal, by all means engage in lots of positive thinking about how likely you are to achieve it. Believing in your ability to succeed is enormously helpful for creating and sustaining your motivation. But whatever you do, don't underestimate how difficult it will be to reach your goal. Most goals worth achieving require time, planning, effort, and persistence. Studies show that thinking things will come to you easily and effortlessly leaves you ill-prepared for the journey ahead, and significantly increases the odds of failure.

5. Focus on getting better, rather than being good : Believing you have the ability to reach your goals is important, but so believes you can *get* the ability. Many of us believe that our intelligence, our personality, and our physical aptitudes are fixed—that no matter what we do, we won't improve. As a result, we focus on goals that are all about proving ourselves, rather than developing and acquiring new skills.

Fortunately, decades of research suggest that the belief in fixed ability is completely wrong—

abilities of all kinds are profoundly malleable. Embracing the fact you change will allow you to make better choices, and reach your fullest potential. People whose goals are about getting better, rather than being good, take difficulty in stride, and appreciate the journey as much as the destination.

6. Have grit : Grit is a willingness to commit to long-term goals and to persist in the face of difficulty. Studies show that gritty people obtain more education in their lifetime and earn higher college CGP As. Grit predicts which cadets which cadets will stick out their first gruelling year at college. In fact, grit even predicts which round contestants will make it to at the Inter-College Festival.

The good news is, if you aren't particularly gritty now, there is something you can do about it. People who lack grit more often than not believe that they just don't have the innate abilities successful people have. It that describes your own thinking.....well, there's no way to put this nicely : you are wrong. As it is mentioned earlier, effort, planning, persistence, and good strategies are what it really takes to succeed. Embracing this knowledge will not only help you see yourself and your goals more accurately, but also do wonders for your grit.

7. Build your willpower muscle : Your self-control "muscle" is just like the other muscles in your body—when it doesn't get much exercise, it becomes weaker over to time. But when you give it regular work-outs by putting it to good use, it will grow stronger and stronger, and better able to help you successfully reach your goals.

To build willpower, take on a challenge that requires you to do something you'd honestly rather not do. Give up bad habits, do 100 sit-ups a day, stand up straight when you catch yourself slouching, try to learn a new skill. When you find yourself wanting go give in, give up, or just not bother—don't. Start with just one activity, and make a plan for how you will deal with troubles when they occur ("If I have a craving for having junk food often, I will eat healthy food instead of fast food.") It will be hard in the beginning, but it will get easier, and that's the whole point. As your strength grows, you can take

on more challenges and step-up your self-control work-out.

8. Don't tempt fate : No matter how strong your willpower muscle becomes, it's important to always respect the fact that it is limited, and if you overtax it you will temporarily run out of steam. Don't try to take on two challenging tasks at once, if you can help it (like quitting smoking and dieting at the same time). And don't put yourself in harm's way—many people are overlay-confident in their ability to resist temptation, and as a result they put themselves in situations where temptations abound. Successful people know not to make reaching a goal harder than it already is.

9. Focus on what you will do, not what you won't do : Do you want to successfully lose weight, quit smoking, or put a lid on your bad temper? Then plan how you will replace bad habits with good ones, rather than focusing only on the bad habits themselves. Research on thought suppression (e.g., "Don't think about of not been able to score good marks in late exam!") has shown that trying to avoid a thought makes it even more active in your mind. The same holds true when it comes to behaviours—by trying not to engage in a bad habit, our habits get strengthened rather than broken. If you want change your ways, ask yourself, what will I do instead? For example, if you are trying to gain control of your temper and stop flying off the handle, you might make a plan like "If I am starting to feel angry, then I will take three deep breaths to calm down." By using deep breathing as a replacement for giving in to your anger, your bad habit will get worn away over time until it disappears completely.

It is my hope that, after reading about the nine things successful people do differently, you have gained some insight into all the things you have been doing right all along. Even more important, I hope are able to identify the mistakes that have derailed you, and use that knowledge to your advantage from now on. Remember, you don't need to become a different person to become a more successful one. **It's never matters what you are, but what you do.** □

Is there any Hill that changes its Colour ?

Debojyoti Biswas
B. Com 2nd year

We have often heard about the chameleon changing its colour, but any hill doing so seems to be a strange phenomenon. There is a hill in South Australia called Ayer's Rock that changes its colour every day and in every season.

The hill was discovered by an English traveller W.G. Gosse in 1873. Those days Hangry Ayers was the prime minister of South Australia, hence this rock was named after him. It is a Oval hill measuring 7 km in length and 2.4 km in width. Its height is 384 m.

Normally this hill is of red colour. The spectacular change in its colour occur during sunshine and sunset when the sunray's shall on it in the morning, it seems as it the entire hill is on fire and violet and deep red flames leap out of it. In the same way, one can see violet shadows appear on this massive red sock when the sun set. From morning till evening this hill changes colour from yellow to orange, then to red and at time to violet and even

black you might think that is a magic hill or there is some supernatural miracle about its structure such that it changes its colour according to the change in the angle of the sunrays and weather the hill is made of sandstone which is also called conglomerate. At the time of sunshine and sunset, the sunrays have more of orange and red colours, because others are scattered most by the dust particles present in the atmosphere. And so during morning and evening this hill seems to be orange or due to the predominance of these colour in the sun's rays and the special structure of the rock's sandstone during midday, other colours are also present in Sun's rays and hence it changes its colour accordingly.

The Australian government has set up Mount Olga National Park in an area of 487 sq km near this park. Thousands of people wait near this park to see the strange animals found there and also to have a glance at the Ayer's Rock. □

Believe it or not

1. In the 1830s, ketchup was sold as a patented medicine.
2. American John Rakowskin bicycled about about 200,000 miles since 1958, cycling on every continent except the polar ice caps.
3. A 12th century Japanese gams of chess called Jaishogi had 625 squares and 354 pieces.
4. A person could never celebrate his birthday on the planet neptune. A year there is equal to 165 Earth years.
5. In the 17th century people believed that 'Epilepsy' could be cured using powder made from a frog's liver.

A JOURNEY OF NCC CAMP

✦ **Birju Kinkor Goswami**

U.O. College NCC

The excitement of Durga Puja was not over only when we started our journey from Guwahati to Odisha for NIC (National Integration Camp) Camp on 11th of October which was to be held in the Sainik School of Bhubaneswar. A total of 16 cadets from Assam were selected for this camp. Out of these 10 cadets were boys from 5 different colleges of Assam and the 6 were girls from different colleges of Assam. From our college 2 cadets were selected for the camp. U.O. Birju Kinkor Goswami (Me) and CPL Dipesh Thakur. All cadets were ready for camp and all have reached the Guwahati Railway Station at 11:00am. The PI staff of 1 Assam BN NCC has appointed a NCC officer who would go with us to NIC Camp, Joydev Patowary. Our train arrived the station. All the cadets were busy in saying bye to their family members. Our train started to move. All our cadets were very excited for the camp. We enjoyed a lot in the train. Then the next morning at 6:00 am we reached Howrah Station. We were to change our train in Howrah. Our next train arrived Howrah Station at 7:00am. We all rushed to board our train as the Howrah Station was too crowded. Our train started again for Odisha. It was journey of about 6hrs from Howrah to Bhubaneswar. It was also a smooth journey from Howrah to Bhubaneswar.

At last we reached Bhubaneswar Station. We got a very warm welcome from the PI staffs of 7 Orissa BN NCC. Then we waited there for around 1hr for Delhi Directorate who was supposed to travel with us to the Sainik School, Bhubaneswar. They also arrived the station and started from the station to the Sainik School. It was about only 15mins journey from the station to Sainik School. As soon as we reached Sainik School, Bhubaneswar we were served with our lunch. They offered a great meal to us. After our meal we were asked to move to our

barracks. Our camp senior took us to our barracks. We were to share our barracks with Delhi Directorate. The boys from Delhi were very nice. After that we called for fall in the Parade Ground for evening attendance and the CO of that camp i.e., Col Naresh Tallwar gave us the briefing about the camp and activities that were to take place during the camp of 10 days. After that we went to our barracks and started setting our beds. The barrack was well equipped with all the facilities like lights, fan, etc. Then at around 8:00pm the siren blew for our dinner. We all went to the eating area to have our dinner. After that we all cadets from NER were ready to sleep and take rest. But suddenly the camp senior arrived our room with a bad announcement for us. We were ordered to give patrolling duty in front of the barrack. All of our cadets became very angry as did not get much time to rest. But we have to abide by our seniors order so sacrificed our sleep and gave our duty.

Next day were asked to report in the parade ground by 5:00am. All the cadets were ready and standing outside our barrack but there were 2 cadets missing. Me and Dipesh. We were sleeping as we had our duty from 2:30am to 4:30 in the morning. Our senior rushed to the room and called us. We also went to the fall in but both were feeling very sleepy. Then we had our PT class for around 1hr. After that we got little time to rest till 7:30. Then again we were ready for our breakfast. Our next period was from 9:00am. We got the order to be ready in full NCC uniform as the camp commandant COL A.K. Singh as about to deliver us a lecture to us about camp. The day passed on very nicely.

Next day morning we got the notice that the cultural programmes and various event would start from that day. Our first competition was debate and

the topic for the debate was "Shall India also attack Pakistan by entering Pakistan as America did". I and our NER senior Rantumoni Sharma were ready to take part. But again a bad news for us one girl have to take part in the debate or the boy would also be not allowed to take part. So our name was cancelled from debate as our girls did not take part. But at last one of our cadets were asked to take part. His performance was not up to the mark and we were ranked 10th. All of our cadets were not happy with the results.

Next day we got time for rehearsal of our group song. We prepared our song very well and were ready to give tough competition to other directorate.

Next day we performed. The results were to be announced after the performance of the entire directorates. All of were very nervous about the results. The judges started announcing the results from the last positions. We moved up from the 10th rank to 3rd position. All of us were very happy.

In the mean time dates for the other performances were announced. We were very busy in practicing for the performances. This time, we got good news that the camp has organized an inter-directorate cricket tournament to be held next day morning. And the first match was between the east zone and the south zone. Our zone consisted of 3 directorates NER, Bihar and Uttar Pradesh.

Next day in the morning PT class we went to the Sainik School playground for the cricket match. All the cadets were very excited for the match. But unfortunately east zone lost the match. After that from 9:00am NIAP presentations started. We were in 4th place to present our presentation. We presented our presentation on Assam. CO Sir and Camp Commandant sir was very impressed by our presentation. But the results were not declared that day as some directorates were still left to present their presentation. In the evening we were busy in rehearsing for the group dance competition.

Next day also started with the same routine as every day. Morning we went to Sainik School playground but not for cricket but for some other competition. The competition was very unique and none of us thought about it. The competition was of

kusti. And we defeated very badly in the second round. After that from 9:00am again started the NIAP presentations of the remaining directorate. After the presentation of the remaining directorate at around 1:00pm the results were announced. Again we were ranked 3rd in this competition. All the ANO's and the PI staffs came to us to congratulate us for results. We all were very happy. We all went to our barrack and started dancing and singing. We were celebrating when the cadets of Delhi directorate also came in started enjoying with us. In between of these tight scheduled programmes we don't know when we became very good friends with the cadets of Delhi. The boys from Delhi were very friendly. That day evening there was again a cricket match. That day at night we were rehearsing for our group dance competition next day.

Next day morning was as usual as the other days. But at 9o'clock all us were very tensed. Because it was the day we were waiting for. The only hope of our 1st position was our group dance. That day a Chief Guest also was about to come the DDG of NCC ODISHA DIRECTORATE. All were set for the performance. We had a photograph session also with the Chief Guest. We were to perform bihu that day. A boy from Pragjyotish College was to play the 'dhul' and I was about to play the 'taal'. Our performance was very nice. We gave our 100% now it was upon the judges what marks they give us. Other directorate also performed very well. I was very happy as I could watch the cultural dance of different states and regions. All performances were over. There was a silence spread over all the cadets present in the auditorium. Results were announced. We came 2nd this time and we really didn't expect it. We were expecting the first position. But it was ok and we got another chance to celebrate. And we were asked to give special performance on the day of camp fire.

Next day we had quiz competition. From NER 2 cadets went for the competition. One boy and one girl. But our performance was not good. We were even not selected for the final round. Delhi our roommates and our best friends in the camp were not performing well in any of the competition but they

Photograph of the performers of Bihu Dance with the CO, Camp Commandant, the DDG and the ANO of NER

made every shocked that day and grabbed the 2nd position in quiz. That day evening there was the final cricket match between the south zone and Odisha. Odisha were the champions in the cricket tournament. That evening it was announced that we are going for an outing next day. And we were asked to report at 4:00 am in the parade ground.

We all were ready for the outing. Everything was set. We started at around 5:30 am from the Sainik School to Konark Temple. That we went to 4 major temples in Odisha. Konark Temple, Jaganath Puri Temple, Lingaraj Temple and Shanti Stupa. We also went to sea beach near the Konark Temple. We enjoyed a lot that day. We also did some shopping there. At around 6:00pm we reached back Sainik School. We all were very tired so we had our dinner and went to bed very early that day. As the days were going on we were happy to return home but there was also a sadness of missing our new friends there.

Next day in the morning there was the cricket match between the ANO's and the PI staffs. And a lecture was organized for us by the Principal of

Sainik School Bhubaneswar on "Leadership Qualities". It was really a great lecture and was very helpful for the NCC cadets. Rest of the day we were busy in rehearsal of our group dance.

Next day the camp commandant Sir and the CO Sir were about to do selection of the performances to performed on the day of camp fire. We were selected but we were asked to do some variations in our dance. We did it and were ready for the next day performance.

At last the day came 23rd of October when we were to return to our hometown Guwahati. But before that there was final performance and prize distribution ceremony that night. The cultural programme started from 6:00pm. We performed very well that day. All the Chief Guests and the officers were very happy with our performance. We even got a prize for the group dance. All the performances were over. And we were ranked 5th in the final ranking of the camp.

It was around 11:00 pm when we were about to leave the camp. Some directorate gathered at the gate to say bye to us. The cadets from Delhi cried a

lot. And we also could not control our emotions. We all were very sad. But we were also happy that we made such good friends there. We left the camp at around 11:30pm and reached the Bhubaneswar station at 12:00am. Our train was scheduled at 2:00am. The train arrived the station and started our journey back to Guwahati.

We reached Guwahati on 25th of October at around 8:00am. Our parents were present there to receive us. And we all went home. And our one of the most memorable journey of our life came to an end.

We had some great experience which we will remember throughout our life. At last I want say all the readers that NCC is something which helps you bring discipline to your life. Its really something which we all should take seriously. So I request each one of who are still eligible to join NCC they should join it and became a part of the Indian defense and also enjoy the facilities that are received by a NCC Cadet.

JAI HIND
BHARAT MATA KI JAI. □

“Facts of Life”

✍️ Tushi Das
M.Com 1st Semester

- Focus on making better not bigger.
- Take care of reputation, it is the most valuable asset.
- Never love the love that hurts and never the love that loves.
- The future belongs to those who believes in the beauty of their dreams.
- Remember that a successful marriage depends on two things :
 - Finding the right person,
 - Being a right person.
- He who is fault less doesn't care for the opinion of others.
- When the heart is full, the eyes overflow.
- As you do to others, they will do to you.
- It is better to light a candle than to curse the darkness .
- With lies you may go ahead in the world but you can never go back.....

We Live in Deeds Not in Years

✍️ Gangotri Das

H. S. 1st Year

Introduction :

We live in deeds but not in years a man may live for a period of thousand years with nothing remarkable in life. Long life is supposed to be a blessing. But success of life depends on how we live it. The value of our lives is to be estimated not on the number of years we perform within our lifetime. An hour of glorious life is better than an age without name. People who do not take life seriously and pass the days eating, drinking and merry-making are like Rip Van Winkle. Such life does not mean life. Life is much more than that.

Discussion :

There is no one in this world who does not work to earn his livelihood. But there is nothing remarkable in such work. These are fruitless to others. But there is a different section of people who work for the betterment of the society. They share others as their own and in the time of distress their heart wakes with pity. They come forward to help the downtrodden. They are born with special qualities which are not found in general people. They think more and work more than other people do.

A man may die very young. But if he has more good work during his short span of life he remains immortal. History records innumerable instances of great persons who had died in the prime of their lives. We can take the example of John Keats and Shelley. They contributed so much to the literary field that even now they are remembered by the whole world. Alexander the great, died when he was only thirty two. But within his brief life, he has worked and done so much that even after death his name continues to live. But a man who has no record of good work is forgotten within a short span of time.

Conclusion :

Living is not just mere existence. It is deeds alone that count in life. What matters in life therefore is not how many years we lived but the way it is lived. Good deeds are not easy. These involve risk. Yet people must try to do some good and noble deeds to leave a name after them. If we win the heart of the people with our good works, it will keep us alive in their hearts too. We shall never die because life of great persons teaches as this. □

“Men often become what they believe themselves to be. If I believe I cannot do something, it makes me incapable of doing it. But when I believe I can, then I acquire the ability to do it, even if I didn't have it in the beginning.”

—Mahatma Gandhi

Few lines for my "MOTHER" and for every "MOTHER"

Salma Siddika
H. S. 1st year

All I am, I OWE MY MOTHER. "MOTHER" — the word itself has so much power, strength and energy in it. No any such thing is there which can be substituted to her. No language can express the beauty, the power and heroism of the love of a mother. She is a complete package of love, patience, understanding and many more infinite qualities.

She is the one who teaches us the first word to say, and to take the first steps. She was the one who woke up day and night with the toddler, constantly saying "Honey, I am here".

How eager may be she was to give us the first education. As we grow up from one step to another, she too changes her role from mother to a friend. She always lend her supporting hand and always encouraged us in every step. She always speak about many religious thoughts and talks about god as she

wanted to see the same religiosity she have in her children too. She makes our life a heaven by just being herself. She is someone, without whom we are incomplete.

But, how often do most of us take our mother for granted. We know that our one writing or a letter or some words may make her day happier or special. As, we all know that her life revolves around us and in there process she forget that she has life too.

So, I want to remind every reader of this piece that we have a great obligation towards our "Mother". So, I request everybody to give our mothers or to make her feel special by giving her a few moments of our busy life through a word of appreciation or gratitude which will make her day.

Lastly I would say, Mom I love you and I salute you. You are truly a hero. □

"HOW TO BECOME A GENIUS ?"

Abhijit Brahma
B. Com 3rd year

(A theory as it was worked out by Jim Westergren)

- (1) Consider yourself being a Genius and like one in every moment of your life and you will very soon feel that you are one.
- (2) Work out time in such a way that every hour is properly utilized and put aside as much time as possible on becoming better.
- (3) Establish a good skill on recognizing datas that are valuable and vital.
- (4) Learn something new and valuable each day.
- (5) Anything you read or observe, make sure you understand it. clear up the works you don't understand and try to understand observations which are not understood. Never pass by something you don't understand.
- (6) Expect much more from yourself than what is expected from others.
- (7) Be self confident and certain but at the some time be open to listen, look and re-evaluate to make new conclusions. □

FRIENDSHIP

✍️ **Ankita Dey**
H. S. 1st year

A friend is one of the rarest blessings that may happen to a man. A true friend is one who stands with us in both good and bad days. He is equally ready to share the joys of prosperity and the pangs of adversity. He is not a summer companion who fades away in the frosty days of winter. He is not afraid to speak out the truth how ever unpalatable it may be. Life is full of ups and downs. Naturally in this hard

world, it is always good to have a friend whose companionship can increase our happiness and always guides us as a well wisher. As the proverb goes "A friend in need is a friend indeed", it depicts the true character of a friend. Evil friend tempts us in the path of vice and misery while a true friend expands and glorifies the life. We all know about the fact that true friends are rare to find out in this world. To get the company of a true friend one must maintain the few rules within oneself as follows :

Firstly one must have a trustful nature.

Secondly, one must know to learn.

Thirdly, there should be no feelings of difference like "rich and poor".

Finally, friendship must not be dis affected by trivial things, jealousy or suspicion. If we can keep our mind clear, it will be filled with the delicate air of love and good will.

The friendship of "Lord Krishna" and his childhood friend "Sudama" is a remarkable one. Their friendship can be taken as an example of true friendship. There is no such world like "rich" or "poor", in their friendship but only a spirit of harmony and proportion. Friendship should be maintained throughout ones life. Thus a true friend is an asset and should be valued. □

businessman laughed and said, "That's the best part! When the time is right you would announce an IPO and sell your company stock to the public and become very rich. You would make millions." "Millions, Sir? Then what?" The businessman said, "Then you would retire. Move to a small coastal fishing village where you would sleep late, fish a little, play with your kids, take a chess with your wife, stroll to the village in the evenings where you could drink wine and Play guitar and pass time with your friends.

The poor fisherman, still smiling, looked up and said, "Isn't that what I'm doing right now?"

We live in a world in which being successful is everything. Success is measured by power, popularity, control, achievement, and winning. Having more and being more is success. The businessman measured success by the accumulation of wealth and by living a luxury life. He held a MBA degree, millions of dollars, and status as a powerful businessman. "The person with the most idea to wins" with a fix motto.

The businessman encouraged the fisherman to accumulate ideas too. "Buy a bigger boat", then "buy several boats", and eventually buy a "fleet of fishing boats". The businessman claimed all this would lead to power and status when "you would sell directly to the processor and eventually open your own industry". As his own boss, the businessman ventured the fisherman would built up "control" and more wealth through an "expanding enterprise".

Uncomplainingly the poor fisherman listened and then asked an intelligent question, "how long will this all take?" To which the businessman replied, "15-20 years". There's danger in waiting to live the life that you really want to live. Like the businessman, we can easily spend forty years climbing to the top of the financial ranking only to find it is leaning against the wrong wall. We didn't address life issues about faith, contribution, success, suffering, or love.

Property and wealth are not enough. While comforting, wealth cannot fulfill. Benjamin Franklin was of the opinion, "Money never made a man happy yet, nor will it. The more a man has, the more he wants. Instead of filling a vacuum, it makes one."

Wealth may momentarily help us to escape emptiness; it cannot cure it.

The poor fisherman lived in a small village, fished in a small boat, and led a simple life. His little way made, for him, a happy life. The fisherman found success in a simple life well lived. The quality of his relationships, the depth of his character, and the sincerity of his commitments to family measured his success.

The fisherman had a specific view of a life well lived. "I sleep late, fish a little, play with my children, take a drink with my wife, Maria, stroll into the village each evening where I drink wine and play guitar with my friends." To be as specific as possible helps to succeed in living a good life. His little way made, for the poor fisherman, a "full and busy life."

The businessman accumulated money to support his retirement. It was wise to plan for the future. Yet, what sort of life was he living in the present? The businessman was so future-oriented he hadn't taken sufficient time to question what the future looked like. The businessman was living for what the poor fisherman already enjoyed—a simple life well lived.

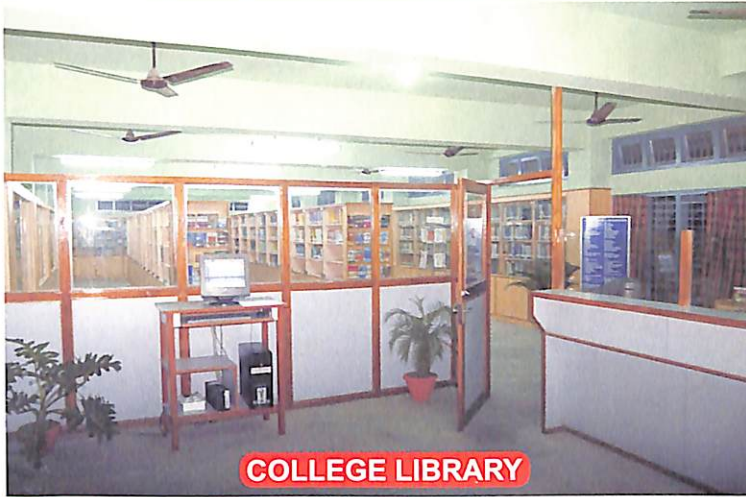
Rudyard Kipling, said there was one striking thing that deserves to be remembered about people. Warning the students against an over-concern for money, power, or popularity, he said, "Some day you will meet a man who cares for none of these things. Then you will know how poor you are". The businessman discovered how poor he was when he met the poor fisherman.

Ralph Waldo Emerson defined success in a simple life well lived as :

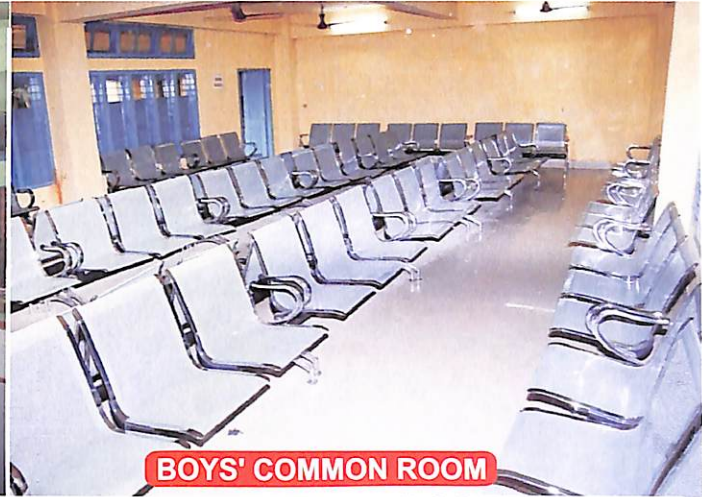
"To laugh often and much; to win the respect of intelligent people and affection of children; to learn the appreciation of honest critics and endure the betrayal off friends; to appreciate beauty; to find the best in others; to leave the world a little bit better, whether by a healthy child, a garden plot of land, or a redeemed social condition; to know even one life has breathed easier because you have lived. This is to have succeeded".

I think the poor fisherman would have agreed with Emerson. □

A GLIMPSE OF THE COLLEGE CAMPUS

COLLEGE LIBRARY

BOYS' COMMON ROOM

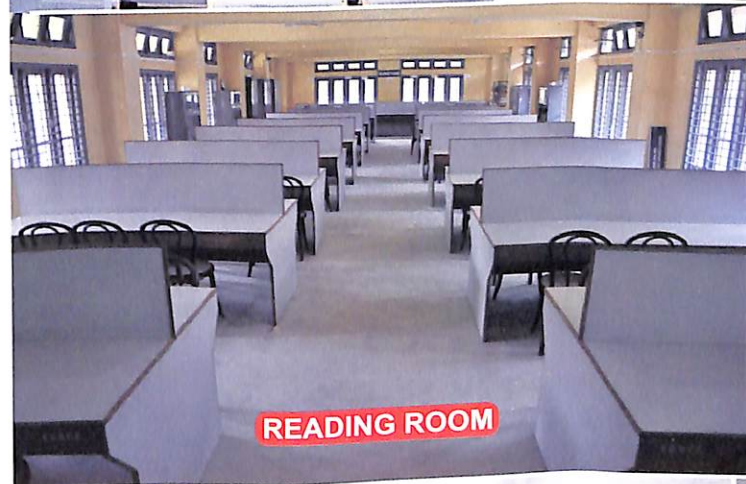
GIRLS' COMMON ROOM

CONFERENCE HALL

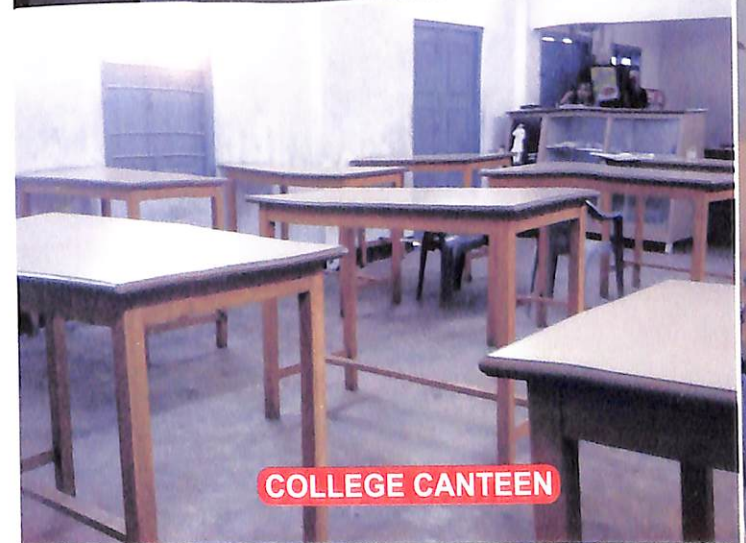
ITC-Lab

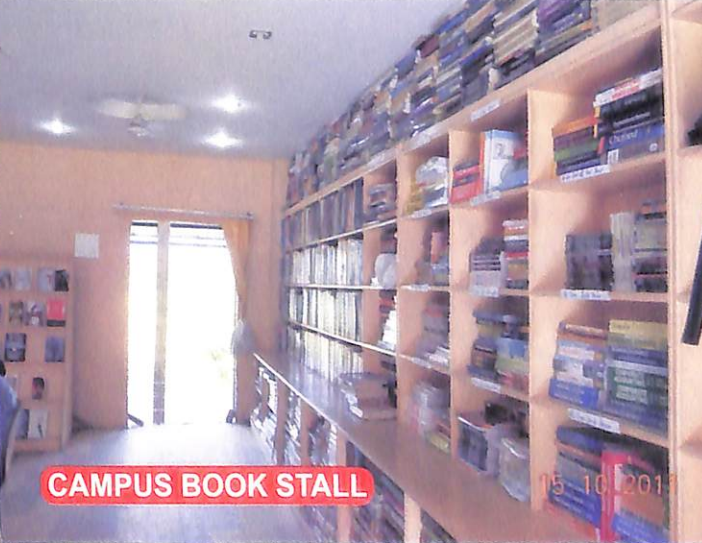
READING ROOM

TEACHERS' COMMON ROOM

COLLEGE CANTEEN

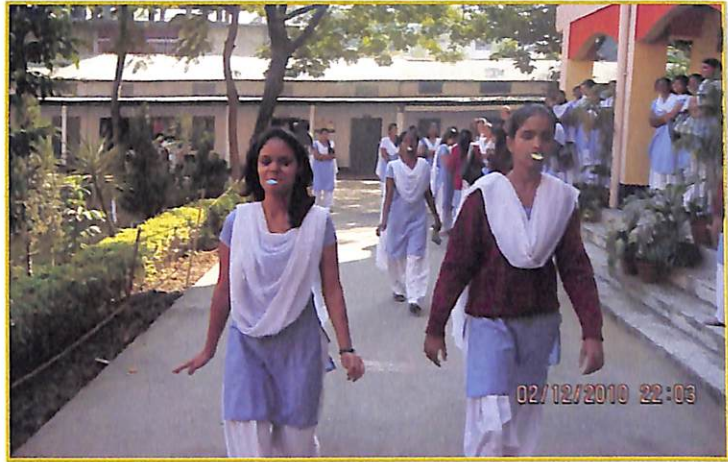

CAMPUS BOOK STALL

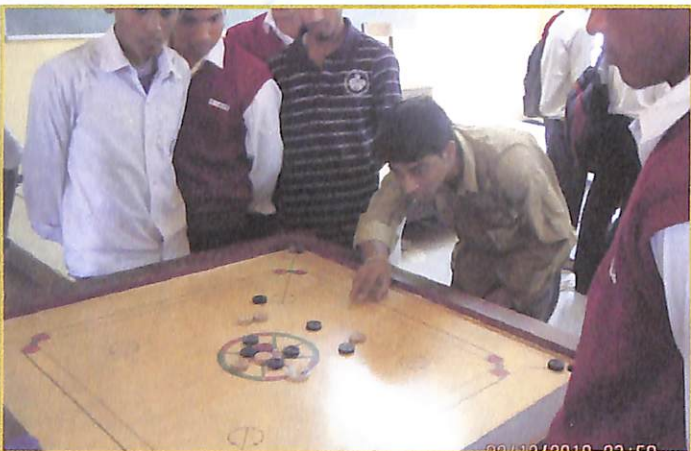
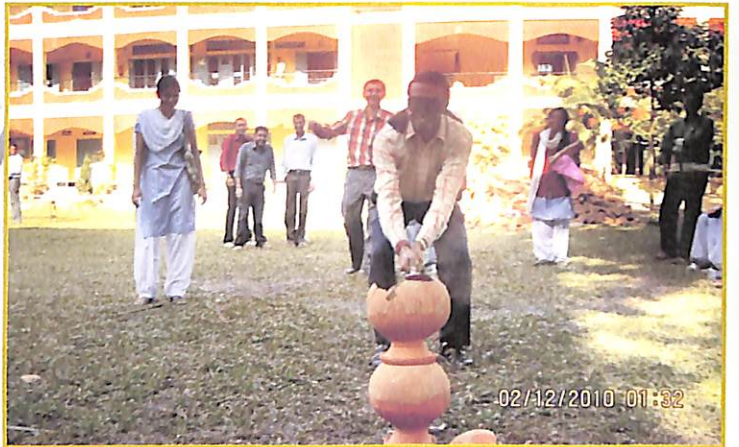
COLLEGE WEEK FESTIVAL 2010-11 INAUGURATION

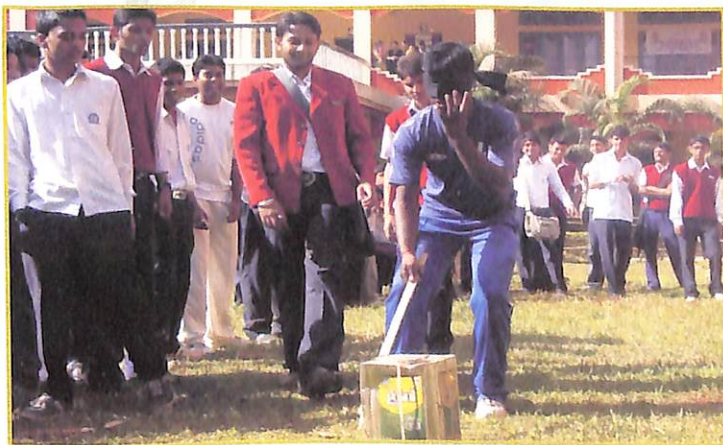
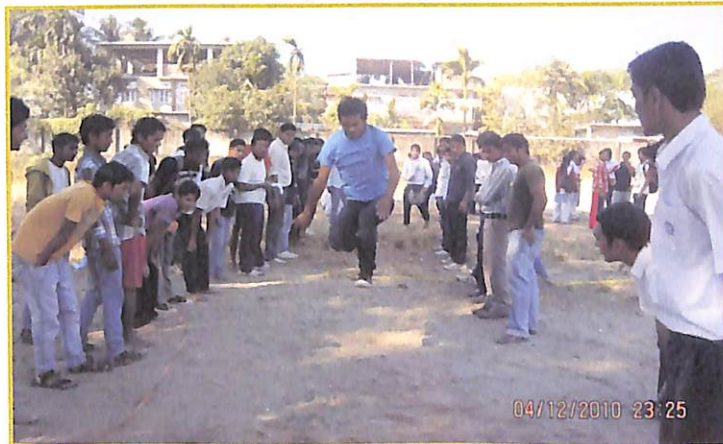
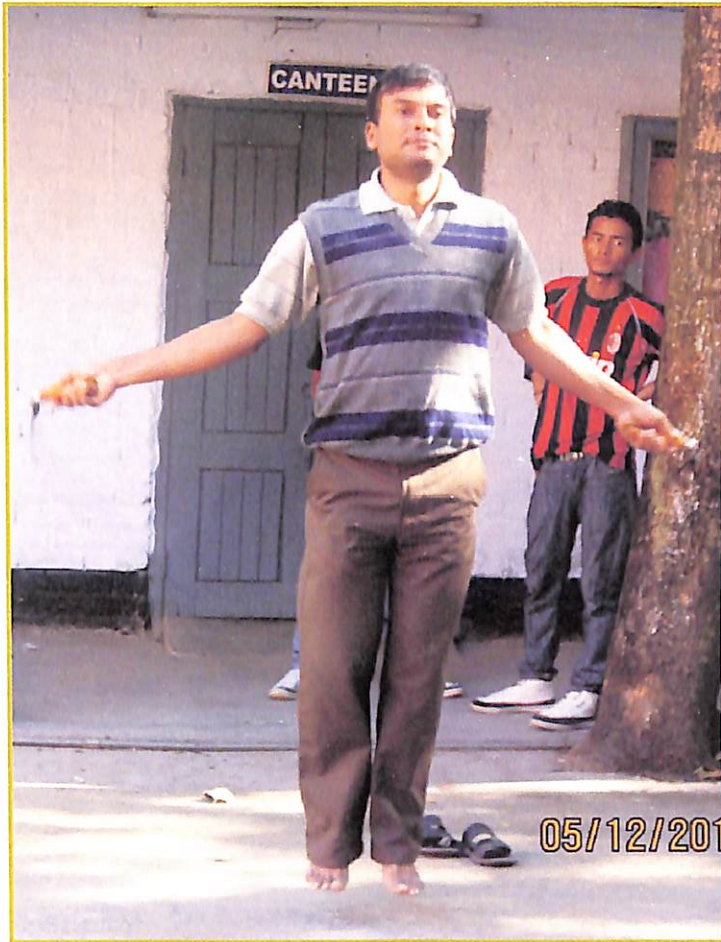
SPORTS ACTIVITIES

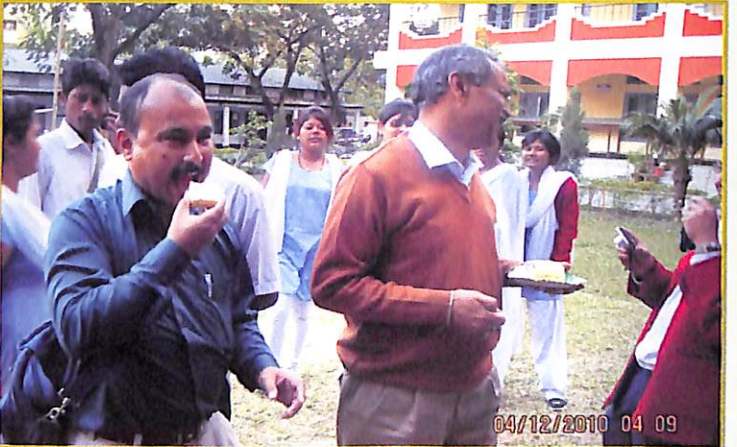
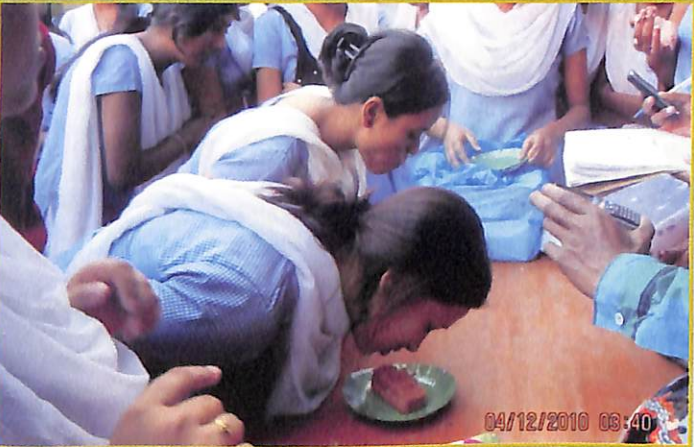
SPORTS ACTIVITIES

SPORTS ACTIVITIES

SPORTS ACTIVITIES

SPORTS ACTIVITIES

ART & CRAFT EXHIBITION

FASHION SHOW

CULTURAL PROGRAMME

CULTURAL PROGRAMME

AWARD CEREMONY

**Best Athlete (boys)
2010**

MANOJ BOSE
B.Com 2nd year

**Best Athlete (girls)
2010**

ANWESHA ROY
B.Com 2nd year

Best Artist 2010

RITURAJ BORGHAIN
B.Com 2nd year

Best boxer 2010

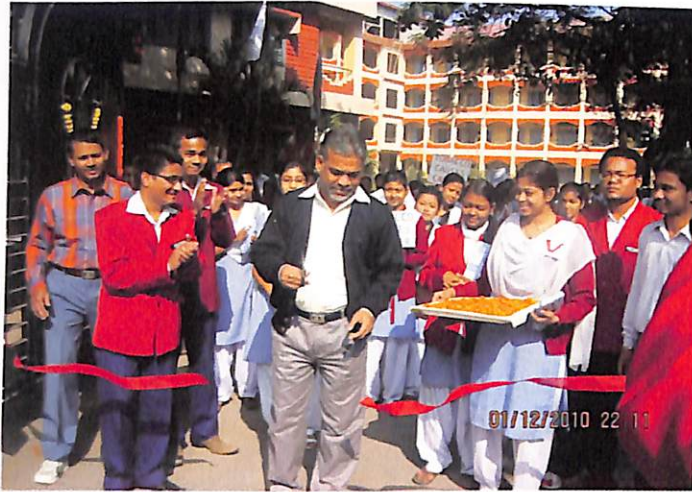
PRAVEEN NARZARY
B.Com 1st year

Best social worker

BISWAJIT ROY LASKAR
B.Com 1st year

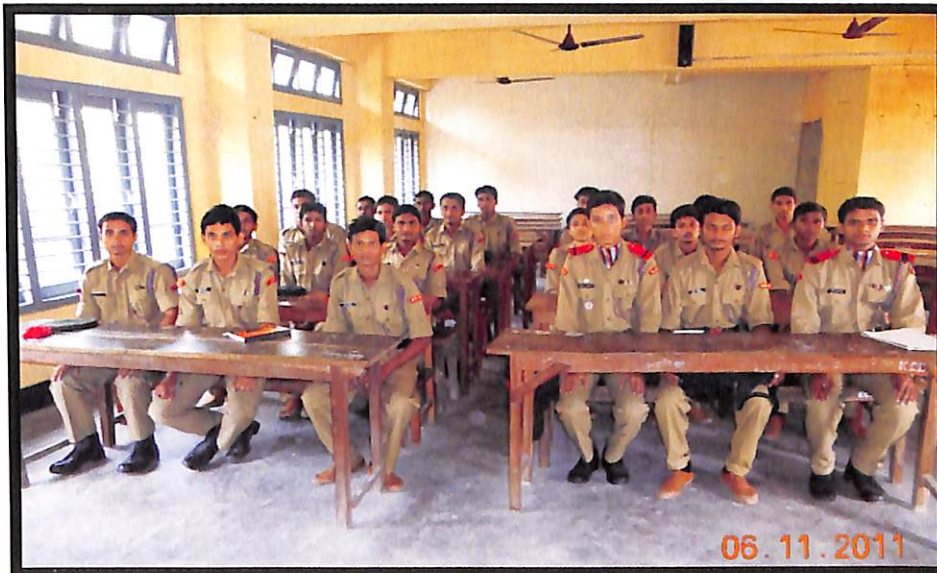
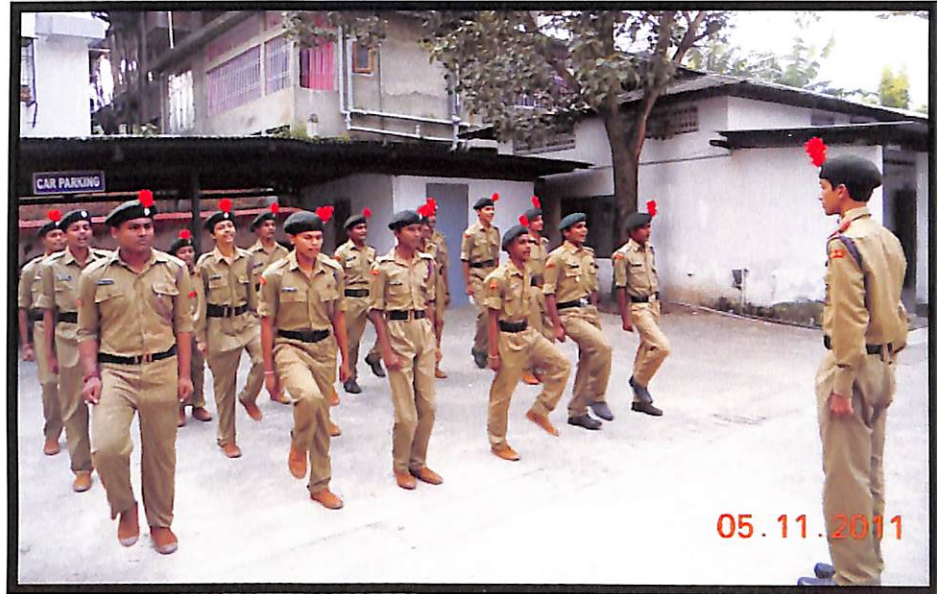
CANCER AWARENESS CUM ANTI TOBACCO RALLY ORGANISED DURING COLLEGE WEEK FESTIVAL 2010

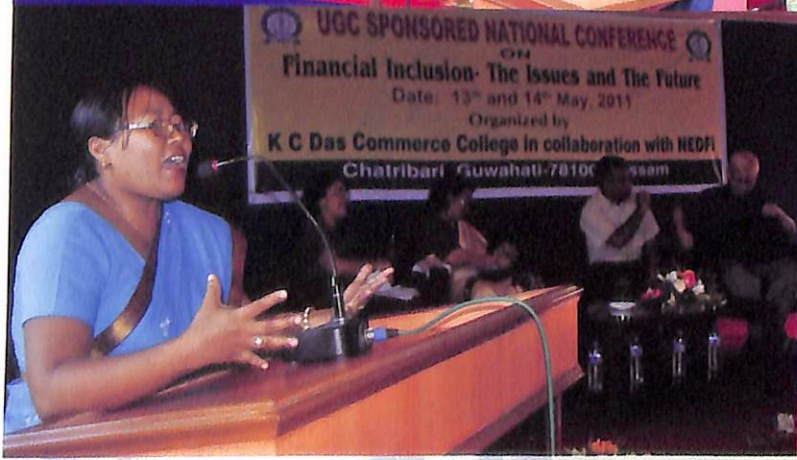
RALLY IN SUPPORT OF INDIA AGAINST CORRUPTION

NATIONAL CADET CORPS(NCC) OF OUR COLLEGE IN ACTION

NATIONAL SEMINAR

NATIONAL SEMINAR

FAREWELL OF B.COM 3rd YEAR & BBA, BCA STUDENTS 2010-11

FRESHERS' SOCIAL 2011

FRESHERS' SOCIAL 2011

TEACHERS' DAY

On 5th September 2011 K. C. Das Commerce College Educational Trust presented two national awards
**K. C. Das Commerce College National Teacher Award 2011 to
Dr. Kamalendu Deb Krori, Former Principal, Cotton College and
K. C. Das Commerce College National Achiever Award 2011 to
The Assam Tribune Group of Newspaper.**

TEACHERS' DAY

FOUNDATION DAY CELEBRATION 2011

ALL ASSAM INTER COLLEGE MUSIC COMPETITION 2011

Theme : Jyoti Sangeet

FOUNDATION DAY LECTURE

Foundation Day Lecture delivered by Dr. Prem Saran, IAS, on the topic "Assamese Culture and Management by Meaning : Innovativeness for the 21st century."

OUR ACHIEVER... OUR PRIDE

Rank Holder

Nikita More
2nd Rank

Ritesh Rajgariah
9th Rank

Award presentation to the rank holders :

Principal, Dr. Hitesh Deka presented a laptop to each of the rank holder of the college in the Assam Higher Secondary Educational Council Final Examination 2011.

Miss Nikita More got 2nd position and **Mr. Ritesh Rajgariah** got 9th position in the H. S. final examination 2011.

OUR ACHIEVER... OUR PRIDE

PHD holder

Dr. Bhababhuti Sarma

Dr. Bhababhuti Sarma, HOD, Dept. of Management, received Ph.D Degree from Gauhati University, Assam in 2010 for his thesis "**Role of Electronics and Informatics Industries in the Economic Development of Assam with Special reference to Assam Electronic Development Corporation Ltd. (AMTRON)**"

Dr. Murali Krishna Sarma

Dr. Murali Krishna Sarma, Lecturer, Dept. of Finance, received Ph.D. Degree from T. M. Bhagalpur University, Bhagalpur in 2010 for his dissertation "**Human Resource Development in Public Enterprises with special reference to Central Coal Field Ltd.**"

Dr. Naba Kumar Goswami

Dr. Naba Kumar Goswami, HOD, Dept. of Finance, received Ph.D Degree from Gauhati University, Assam in 2010 for his thesis "**Structural Re-organisation of Rural Banking System**" - A critical review.

Youth Festival 2011 GAUHATI UNIVERSITY

Nabam Das
3rd Position
Western Song

Nadia Ahmed
2nd Position
Collage Painting

Saptaparna Chowdhury
3rd Position
Rabindra Sangit

“Cable TV and Children”

Sushmita Debnath

H. S. 1st year

Cable TV has come to stay. It has got a ‘corner’ in most urban homes today. For some, it is a symbol of social status, for others, necessity for kipping in tune with the times. Parents have realized that the cable has become power in itself. For although it is slowing wearing off, the charm still remains. So, it is no longer a crazy, it is a phenomenon.

The effect of cable TV on children is too strong to be ignored. The consequents of the cable phenomenon are slowly beginning to be felt now. Films, star plus serials, star one serials, Wimbledon on prime sports and the latest hot numbers on music TV (MTV, Zoom, 9xM) etc are the current topics of discussion among children who are getting more and ‘star’ struck.

Though cable TV brings a new world of sheer entertainment and awareness of a new culture to our homes, yet it has exposed the young to a foreign culture. It is therefore, not for the kids with impressionable minds and negative powers. An overloading of information, constant exposure to an unknown culture, consumerism and a continual, often unchecked, access to adult shows are some of the powerful problems. Along with, a disturbance of academic routine, absents of sports, reading and other creative hobbies. Thus childrens are must to be exposed to the positive view and morale of cable TV. □

Fascinating Facts

✍ **Shrabani Paul**

B.Com. 3rd year

- ❖ Chewing on a gum while cutting onions can help a person from producing tears.
- ❖ Offered a new pen to write with, 97% of all people will write their own name.
- ❖ It snowed In the Sahara desert in February 1979
- ❖ There is a hotel in Sweden built entirely out of ice and it’s rebuilt every year.
- ❖ Raw cashews are poisonous and must be roasted before they can be eaten.
- ❖ The only two animals that can see behind itself without turning its heads are rabbit and parrot.
- ❖ The only 15 letter word that can be spelled without repeating a letter is uncopyrightable.
- ❖ No word in the English language rhymes with mouth, orange, silver and purple.
- ❖ Onions help reduce cholesterol if eaten after a fatty meal.

Age and happiness Why, —beyond middle age, people get happier as they get older

Dr. Swabera Islam

ASK people how they feel about getting older, and they will probably reply in the same vein as Maurice Chevalier the French actor, singer, and popular vaudeville entertainer, “Old age isn’t so bad when you consider the alternative.” Stiffening joints, weakening muscles, fading eyesight and the clouding of memory, coupled with the modern world’s careless contempt for the old, seem a fearful prospect—better than death, perhaps, but not much. Yet mankind is wrong to dread ageing. Life is not a long slow decline from sunlit uplands towards the valley of death. It is, rather, a U-bend.

When people start out on adult life, they are, on average, pretty cheerful. Things go downhill from youth to middle age until they reach a nadir commonly known as the mid-life crisis. So far, so familiar. The surprising part happens after that. Although as people move towards old age they lose things they treasure—vitality, mental sharpness and looks—they also gain what people spend their lives pursuing: happiness.

This curious finding has emerged from a new branch of economics that seeks a more satisfactory measure than money of human well-being. Conventional economics uses money as a proxy for utility—the dismal way in which the discipline talks about happiness. But some economists, unconvinced that there is a direct relationship between money and well-being, have decided to go to the hub of the matter and measure happiness itself.

These ideas have penetrated the policy arena, starting in Bhutan, where the concept of Gross National Happiness shapes the planning process. All new policies have to have a GNH assessment, similar to the environmental-impact assessment

common in other countries. In 2008 France’s president, Nicolas Sarkozy, asked two Nobel-prize-winning economists, Amartya Sen and Joseph Stiglitz, to come up with a broader measure of national contentedness than GDP. Then later on, in a touchy-feely gesture not typical of Britain, the British government also announced that they would start collecting figures on well-being.

Statisticians trawl through the vast quantities of data these surveys produce rather as miners panning for gold. They are trying to find the answer to the perennial question : what makes people happy?

Four main factors such as gender, personality, external circumstances and age affect happiness. Women, by and large, are slightly happier than men. But they are also more susceptible to depression: a fifth to a quarter of women experience depression at some point in their lives, compared with around a tenth of men.

Two personality traits shine through the complexity of economists’ regression analyses: neuroticism and extroversion. Neurotic people are those who are prone to guilt, anger and anxiety—tend to be unhappy. This is more than a tautological observation about people’s mood when asked about their feelings by pollsters or economists. Studies following people over many years have shown that neuroticism is a stable “personality trait” and a good predictor of levels of happiness. Neurotic people are not just prone to negative feelings: they also tend to have low emotional intelligence, which makes them bad at forming or managing relationships, and that in turn makes them unhappy.

Whereas neuroticism tends to make for gloomy types, extroversion does the opposite. Those who

like working in teams and who relish parties tend to be happier than those who shut their office doors in the daytime and hole up at home in the evenings. This personality trait may help explain some cross-cultural differences : a study comparing similar groups of British, Chinese and Japanese people found that the British were, on average, both more extrovert and happier than the Chinese and Japanese.

Then there is the role of circumstance. All sorts of things in people's lives, such as relationships, education, income and health, shape the way they feel. Being married gives people a considerable uplift, but not as big as the gloom that springs from being unemployed. In America, being black used to be associated with lower levels of happiness—though the most recent figures suggest that being black or Hispanic is nowadays associated with greater happiness. People with children in the house are less happy than those without. More educated people are happier, but that effect disappears once income is controlled for. Education, in other words, seems to make people happy because it makes them richer. And richer people are happier than poor ones—though just how much is a source of argument.

Lastly, there is age. Ask a bunch of 30-year-olds and another of 70-year-olds to rate their own well-being, and the 70-year-olds are the happier bunch.

People are least happy in their 40s and early 50s. They reach a nadir at a global average of 46.

Studies show, that people behave differently at different ages. Older people have fewer rows and come up with better solutions to conflict. They are better at controlling their emotions, better at accepting misfortune and less prone to anger. In one study, for instance, subjects were asked to listen to recordings of people supposedly saying disparaging things about them. Older and younger people were similarly saddened, but older people less angry and less inclined to pass judgment, taking the view, as one put it, that "you can't please all the people all the time."

There are other possible explanations. Maybe people come to accept their strengths and weaknesses, give up hoping to become chief executive or have a picture shown in the Royal Academy, and learn to be satisfied as assistant branch manager, with their watercolour on display at the local community fete. □

Do you know ??

1. Who invented parachute ?
Answer : Andre-Jacques Garnerin.
2. Which is the fastest flightless bird ?
Answer : Ostrich
3. When was the first man sent into space ?
Answer : April 12, 1961.
4. Name the world's smallest pocket-sized spy plane invented by Aero-Vironment Inc.
Answer : Nano Hummingbird.
5. Name the scientist who has created a "Solar death ray" that can melt anything.
Answer : American Scientist Eric Jacqmain.
6. Who made the first computer in 1941 ?
Answer : Howard Aiken.

Suicide is a heinous sin, undoubtedly. Aman who kills himself must return to his world and suffer its agony.

—Sri Ramakrishna

PRESENT SUICIDAL TENDENCIES

✍ Misba Ahmed
B.Com 3rd Year (D)

It is sad that nowadays the suicidal tendency is on the increase among the youngsters. Almost every day we read in the newspapers such cases of suicides. HOW foolish it is even to think of suicide? Such a precious gift of God this human body to be destroyed for petty matters. It is the cowardly and weak minds who are afraid to face challenges and difficulties in life take recourse to such foolish acts. A hero who is ready to face challenges with courage and boldness never think of committing suicide but always tries to find remedies to solve them.

Life is not so cheap that we can play with it. The body has come into existence not out of an accident but out law of karma. If our sufferings are the result of our past action, we have full freedom to change them by performing good actions. Most of the people feel frustrated when their desires are not satisfied and try to commit suicide. But they forget the external law that we get only what we deserve and not what we desire. Why not increase our power of deserving things by sincere and honest hard work?

Once, in a state of depression, Sri Anna Hazare wanted to commit suicide. Just before he attempted it, Swami Vivekananda's small booklet came to his hand. He read it thoroughly again and again. The impact was such that his entire thinking underwent drastic change. He realised the worth of human life after reading some teachings of Swami Vivekananda; "Blessed are those whose bodies get destroyed in the service of others. They alone live who live for others; the rest are more dead than alive." After reading such inspiring messages he changed his plan and decided not to destroy body but to offer it for the service of fellow human beings. He went back to his village and started working for the people there.

People look upon him as a saviour, respect him and bow down to him because of his great contribution in moulding their lives. The body which he wanted to destroy and offer to crows and vultures by committing suicide is being honoured by thousands and makes us remember him always for his fight against corruption (in 2011 he fought against Govt. of India to make agree for the "Jan Lokpal Bill"). Those who have faith in God and believe that it is His will that wants us to suffer in order to learn lessons from suffering, only to rise above them in due course, surrender themselves to that Supreme Divine being and never think of committing suicide. God is like a big sponge or shock absorber. Pass on your sufferings to him, pray to Him for help and ask for strength to bear them with a tranquil mind, sufferings will pass away like clouds.

If you are depressed as you could not achieve worldly success, take it in a positive and think that your life is not meant for petty things of this world but God wants you to strive for higher spiritual things which can give you infinite peace.

It is a general belief that the person who cut short his life by committing suicide becomes a ghost. Since he has taken the law of nature in his own hands, he will not get another body till the allotted life-span is over. Till then, has to remain in a subtle body, this state is supposed to be a state of terrible sufferings. Therefore, it is foolish to destroy one's body by committing suicide. In this world everyone is special so don't think cheap and try to think bigger and work harder. □

[Reference taken from "VIHE" published books]

“MICROFINANCE : AN EFFECTIVE TOOL FOR POVERTY ALLEVIATION”

✍ **Md. Deluwar Hoque**
Asst. Professor
Department of Economics

INTRODUCTION

Poverty is one of the problems of economic growth of a country. Poverty can be defined as a social phenomenon in which a section of the society is unable to fulfil even its basic necessities of life. When a substantial segment of a society is deprived of the minimum level of living and continues at a bare subsistence level, that society is said to be plagued with mass poverty, although pockets of poverty exist even in the developed countries of Europe and America.

Despite changes in development paradigms in the last half of the 20th century, the promise to bring wellbeing to all human being remained unfulfilled. As it stands more than 1.2 billion people in the world are struggling to survive. Even a country like United State, which has experienced a long and steady boom, has not been able to benefit the life of its every citizen. In 2005, of the other 2.8 billion workers in the world, nearly 1.4 billion still did not ten years ago. International Labour Organisation's (ILO's) mandate for pursuing action against poverty is contained in the Philadelphia Declaration of 1944 which states the “poverty constitutes a danger to prosperity everywhere”.¹ This work is now being reinforced in context of the international commitment to achieve the Millennium Development Goals (MDGs)².

The poorest and poverty alleviation has become the object of unprecedented attention nowadays both at national and international levels (e.g. attaining the Millennium Development Goals by 2015, or the Microcredit Summit 2006 in particular), and both the national and international communities has committed to the targets set by the Organisation for

Economic Cooperation and Development (OECD) International Development Goals and most recently, the MDGs which focus on poverty alleviation for those living on less than a dollar a day.

The poorest, especially women, when receive credit, they become economic actors with power, they can improved not only their own lives, but, in a widening circle of impact, the lives of their families, their communities, and their nations. For many people particularly in the rural areas of developing countries, and their nations. For many people particularly in the rural areas of developing countries to create and run a tiny business, micro enterprise, mainly in the unregulated informal sector microcredit is very important. In this matter microcredit means providing small working capital loans to the self-employed poor. Even small amounts of capital can make the difference between absolute poverty and a thriving little business generating enough income to feed the family, send kids to school, and build decent housing. Microfinance has proven to be an effective and powerful tool for poverty alleviation. So, the Microfinance Summit 2006 set its attention to achieve the goals set forth in the MDGs by 2015 to reach 125 million poor around the globe by 2015, and alleviate their poverty.³ Evidence shows the positive impact of microfinance on poverty reduction as it relates to the first six out of seven MDGs.

MICROFINANCE

Microfinance is the provision of a broad range of financial services to low-income micro enterprise and households. The range of financial services usually includes savings, loans, insurance, leasing, transfers, and others. Micro credit is a part of

microfinance, which is extension of credit to poor who are not considered bankable due to lack of collateral securities. Microcredit emphasizes the provision of credit services to low income clients, usually in the form of small loans for micro enterprise and income generating activities. Use of the term 'microcredit' is often associated with an inadequate amount of the value of savings for the poor. In most cases, the provision of savings services in 'microcredit' schemes simply involves the collection of compulsory deposit amounts that are designed only to collateralize those loans. Additional voluntary savings may collect but the clients have restricted access to their enforced savings. These savings become the main source of capital in the financial institutions.

Microfinance has been practiced in various forms in different countries and has become to be regarded as an important tool for poverty alleviation. In South Asia, the modern microfinance movement was born in Bangladesh in the 1970s as a response to the prevailing poverty conditions among its vast poor population. Astonishing growth rates in Bangladesh, particularly during the 1990s, created a new dimension for microfinance worldwide as microfinance institutions grew to include millions of clients.

However, the microfinance programme in India has been under implementation since 1993. It is in this context that one needs to appreciate the role played by Microfinance Institutions (MFIs). The need for rural credit in India had been recognised even before independence by the erstwhile British Government as early as 1793 when it issued regulations for Taccavi loans to farmers and subordinate tenants for various purposes. In 1904, to provide necessary legislative support to the financing of agriculture the Cooperative Societies Act was passed. Since then, and till the late fifties, cooperatives have been the major institutional source for all agricultural loans.

OBJECTIVES OF MICROFINANCE

- To transform the lives of the under privileged from chronic poverty by creating jobs,

- To bring people of low income in to the formal financial system by involving them in banking,
- To channelize the skills of those deprived from opportunities due to lack of financial access, by encouraging them to build their own small business,
- To raise the socio economic status of women by giving them control and responsibility over small loans,
- To save people from exploitation of loans sharks providing loans at low interest rates.

FEATURES OF MICROFINANCE

- Loans under microfinance schemes are very small,
- Microfinance targeted the rural and urban households, i.e. women,
- Credit under microfinance follows thrift, i.e., mobilise savings and land the same,
- Low transaction cost,
- Transparency in operation,
- Shorter repayment period,
- Liberal procedure for processing and delivery of credit,
- No collateral security required for loans,
- Need based loans disbursements, and
- Prompt repayment and also there is no ceiling from RBI in respect of minimum and maximum amounts.

SOURCES OF PROVIDING MICROFINANCE :

- According to Asian Development Bank (ADB) three types of sources provide microfinance services :
- Formal institutions, such as Commercial Banks, rural banks and cooperatives;
- Semiformal institutions, such as non-government organizations, Self Help Groups (SHGs), federations and cooperatives societies; and
- Informal sources, such as local money lenders and shopkeepers.

National Bank of Agriculture and Rural Development (NABARD) and Small Industries Development Bank of India (SIDBI) could be considered as apex level microfinance service provider institutions, while Rastriya Mahila Kosh (RMR) could be considered as an apex level microfinance institutions. In the recent past, a few Non-Banking Financial Companies (NBFCs) have also been established as Microfinance Institutions.

REVIEW OF LITERATURE

A number of studies have been undertaken in India and abroad on various aspects of role of microfinance in alleviating poverty. Some of the relevant literatures reviewed are present below.

Bakhtiari, S. (2006) argues that microfinance can be considered an important element for an effective poverty reduction strategy. The paper shows that access and efficient provision of microcredit can enable the poor to smooth their consumption better, manage their risks better, gradually build their assets, develop their micro enterprises, enhance their income earning capacity, and enjoy and improved quality of life. Microfinance services and also contribute to the improvement of resource allocation, promotion of markets, and adoption of better technology; thus microfinance helps to promote economic growth and development.

Another study by Khandker, Sahidur R. (1998) in Bangladesh investigated the percentage of families who were able to lift themselves and their families out of poverty through access to microcredit. He reports that microfinance reduces poverty by increasing per capital consumption among program participants and their families. Poverty reduction estimates based on consumption impacts of credit show that above 5 per cent of program participants can lift their families out of poverty each year by participating and borrowing from microfinance programs.

Swope, T. (2005) revealed that microfinance contributes to increased income, consumption smoothing, and the ability of households to sustain gains over time, better health and nutrition, and improvement in school attendance. All of these

benefits are interconnect; the improvement of one will invariably have a positive effect on the others. The combined enhancement in all areas of life brings a marked increase in living conditions for the poor and new message of hope for the eventual eradication of poverty.

Shastri, Rajesh K. (2009) in his paper pointed out that the scheme of Micro-finance has been found as an effective instrument for lifting the poor above the level poverty by providing them increased self-employment opportunities and making them credit worth.

Koenigsfest, K. (2008) stated that giving out micro finance is one of the most effective ways to reach the very poor in society. Micro-finance is a credit facility that gives out money to poor people engaged in small and medium scale businesses to help them grow their business. He said micro-financing provided an opportunity for poor people to develop themselves out of their necessity by helping them to do basic things like educating their children and giving their families access to quality life.

Nagiza, M. (2009) pointed out that microfinance has strong footing in Uzbekistan, the most populous country in the Central Asian region with a large fraction of inhabitants living in rural areas. Considered one of the key means of alleviating poverty and generating employment, the Uzbek government gave priority to microfinance initiatives, which resulted in the adoption of several microfinance laws. This paper provides an overview of the microfinance market as it has evolved in Uzbekistan, and calls for more comprehensive types of impact evaluation surveys that could benefit further market development.

Morduch, J. & Haley, B. (2001) stated that there is ample evidence to support the positive impact of microfinance on poverty reduction as it relates to the six of the seven Millennium Goals. If microfinance can expedite the attainment of six of the Millennium Goals, it can be used as a valuable means can expedite poverty. In fact, microfinance has been proven again and again to be an effective method of poverty alleviation. Clients who participate in microfinance programs have enjoyed

increased household income, better nutrition and health, the opportunity to achieve higher education, a decrease in vulnerability to economic shock, greater empowerment, and in some cases, the ability to completely lift themselves and their families out of poverty.

OBJECTIVE OF THE PAPER

This paper aims to examine the role microfinance in alleviating poverty in India and abroad.

Methodology adopted wherein secondary data been used. The secondary data has been collected from different sources such as reports prepared by Bank, research works and books form library etc.

RESULTS AND DISCUSSION

According of World Bank figures (2001), about three billion people in the world, or half of its population, live on less than two dollars a day.⁵ Poor people in developing countries are more often trapped in poverty because on the one hand commercial bank is not willing to lend them money as they are neither in position to offer collaterals nor they considered creditworthy enough; on the other, local moneylenders, charge exorbitantly high interest rates. Amids the measurable condition, microfinance comes as a blessing because microfinance institutions lend small sums of money at reasonable interest rate without any collateral to people who need it the most.

Evidence shows the positive impact of microfinance on poverty reduction. Microfinance has proven to be an effective and powerful tool for poverty alleviation. Some of experiences in this matter are discussed below.

GRAMEEN BANK IN BANGLADESH

The new history of Microcredit goes back to the 1970s when Prof. Muhammad Yunus started the Grameen Bank project in Bangladesh in response to a divesting famine in 1974. His aim was to provide financial service, mainly loans and advise to the poor. He found that the poor needed finance for livestock-raising, trading, production in cottage

industries, and services. Those who repaid promptly were able to acquire bigger loans and reap profits in different ventures. Grameen Bank always considers and guards the basic following principles :

- The bank would lend only to the poorest of the poor in the rural areas.
- The bank would remain women-focused. 94 per cent of its customers are women.
- These loans would be without collateral or security.
- The borrower—and not the bank—would decide the business activity the loan will be utilized for.
- The bank would help and support the borrower in succeeding.
- Borrowers will pay as little or as much interest as required to keep the bank self reliant (i.e., not dependent on grants or donations).

According the Muhammad Yunus, the founder of Grammen Bank, development should mean the development of the bottom 50% of population, especially bottom 50% of those who live below the poverty line. A poor person, like anyone else, has a potential for growth. Given the access to credit, the poor can build the future and overcome poverty.

BANK RAKYAT IN INDONESIA (BRI)

Bank Rakyat in Indonesia (BRI) is a government commercial bank that began as an agricultural development bank. At present time, BRI service are offered are offered in Indonesia through an independent microfinance unit to both rural and urban clients.

The case Rakyat Bank is evidence that, in deregulated policy environment, the microcredit operations of an ailing government-owned agricultural development bank can be transformed into a highly profitable, self-reliant microfinance intermediary. Since 1984, BRI has evolved into a major microfinance provider. Massive staff retraining in the new micro banking culture, with its new financial services and incentive schemes, was of crucial importance. Its 3,700 local units serve some

29.8 million savings accounts and 3.1 million borrowers (Dec. 2001). With non-targeted loans of from \$5 to \$5000 at rural market rates of interest and unrestricted deposit services, it reaches out to vast number of the poor and the non-poor. Making good use of a start-up liquidity injection, it has fully replaced external funds with local savings since 1986.⁶

The ultimate test came with the Asian financial crisis. When the Indonesian banking system collapsed, BRI's Micro banking Division remained profitable. At the peak of the crisis, from June to August 1998, the local units attracted 1.29 million new savers during the three-month period.

	Microloans	Microsavings
As on December, 2001	3,100,358	29,869, 197
Number of active clients	(\$US) \$1,710,576,471	\$3,226,964,706
Microaccount portfolio value	\$5	\$2
Minimum amount	\$6,000	N/A
Maximum amount	31%	38%
Microfinance as a percentage of total portfolio	90%	90%
Percentage of microaccounts with <\$500US		

Source : S. Bakhtiari (2006) "Microfinance and Reduction : Some International Evidence, p-4

INDIA'S SHARE

Society for Helping Awakening Rural Poor through Education (SHARE), started its operation in 1992, has grown into a major microfinance institution in India that provides financial services to more than 61,000 poorest women in the rural areas of Andhra Pradesh. It has different loan products including loan for housing. More than 50% of its loans have gone for animal husbandry projects. Up to September 2000, SHARE has disbursed over \$13 million to its borrowers and mobilized an amount of more than \$ 1.3 million as savings. It is enjoying 100% repayment of its loans. According to Latifee (2000), 85% of SHARE clients constitute the bottom 20% of the individuals living below poverty line. A recent impact study on women who have been borrowing from Share SHOWED very positive results SHARE operation on the life of its borrowers in terms of increase in income, improved nutrition, increased expenditure on non-food basic needs, shift from wage employment to self employment, increased access to agricultural land, increase in savings, better housing, women empowerment, etc.

The study indicates that about 50% of the SHARE households have already crossed the poverty line. SHARE has already achieved operating self-sufficiency. It hopes to achieve financial self sufficiency very soon.⁷ (S. Bakhtiari, p5)

PHILIPPINES' CARD

Centre of Agriculture and Rural Development (CARD) is one of the leading microfinance institutions in the Philippines. It is serving more than 34,000 poorest women. By the end of September 2000, it has disbursed about \$17.25 million to its borrowers as loans and mobilized over \$1.3 million as savings from them. Its repayment rate is 100%. It has already achieved institutional viability. According to an evaluation study, CARD has largely succeeded in reaching very low income households generating the self-employment and significantly increasing their income. At time of joining 100% of CARD members belonged to the bottom 50% of the population living under poverty line. As per CARD impact study 50% of its borrowers have already crossed the poverty line.⁸

Table : 1 List of 20 top Microfinance Institutions of the world

Sl. No.	Name	Country
1	Activists for Social Alternative (ASA)	Bangladesh
2	Bandhan (Society and NBFC)	India
3	Banco do Nordeste	Brazil
4	Foundation Mundial de la Mujer Bucaramanga	Colombia
5	Fondep Micro-credit	Morocco
6	Amhara Credit and Savings Institutions	Ethiopia
7	Banco Compartamos, S.A., Institution de Banca Multiple	Mexico
8	Association Al Amana for Promotion of Micro-Enterprises	Morocco
9	Foundacion Mundo Mujer Popayan	Colombia
10	Foundacion WWB Colombia-Cali	Colombia
11	Consumer Credit Union 'Economic Partnership'	Russia
12	Fondation Baque Populaire Pour le Micro Credit	Morocco
13	Microcredit Foundation of India	India
14	EKI	Bosniaand Herzegovina
15	Sadhana Microfin Society	India
16	Jagorani Chakra Foundation	Bangladesh
17	Grameen Bank	Bangladesh
18	Partner	Bosnia and Herzegovin
19	Grameen Koota	Bosnia and Herzegovina
20	Caja Municipal de Ahorro Y Creditde Cusco	Peru

Source : S. Sarmah (2008) : "Semiformal Microfinance Institution: A Panacea to Alleviate Poverty in Assam", p7-8.

CONCLUSION :

Microfinance and microcredit have received extensive recognition as a strategy for poverty alleviation and for economic empowerment. Microfinance is way for fighting poverty, particularly in rural areas, where mos of the world's poorest people live. Accessing small amounts of credit at reasonable rates of interest give poor people an opportunity to set up their own small business. When poor people have access to financial services, they can earn more, build their assets, and cushion themselves against external shocks. Poor households

use microfinance to move from everyday survival to planning for the future: they invest in better nutrition, housing, health and education.

A financially sustainable institution can continue and expand its services over the long term. Achieving sustainability means lowering transaction costs, offering services that are more useful to the clients, and finding new ways to provide banking service to the poor. At the end it should be mentioned the poor people with no income or means of repayment need other kinds of support before they can make good use of loans. In many cases, other

tools will alleviate poverty better—for example, small grants, employment and training programmes, or infrastructure improvements. Where possible, such services should be coupled with building savings.

“Give a man fish; he’ll eat for a day. Teach a man to fish; he’ll eat for a lifetime. Give a woman microcredit, she and her family will eat for a lifetime.” □

References :

- Bakhtiari, S. (2006) : “Microfinance and Poverty Reduction : Some International Evidence” [Online Available : <http://www.cluteinstitute-onlinejournals.com/PDFs/2006306.pdf> (accessed 23rd April 2010)]
- Islam, S. (2006) : “What Impacts Microfinance has on Poverty Alleviation : A Literature Review” [Online Available : <http://www.solutionexchange-un.net.in/emp/comm-update/res06-110906-03.dc> (accessed 23rd April 2010)]
- Kamdar, S. (edi. 2007) : “Microfinance Self-Employment and Poverty Alleviation”, Himalaya Publishing House, Mumbai-400004
- Koenigsfest, K. (2008) : “Micro financing is an effective tool for poverty alleviation” [Online Available : <http://www.ghanweb.com/GhanaHomePage/NewArchive/artikel.php?ID=152394#> (accessed 23rd April 2010)]
- Khandker, S. (1998) : “Fighting Poverty with Microcredit: Experience in Bangladesh”. Oxford University: New York
- [Online Available: <http://www.cababstractsplus.org/abstrac/Abstract.aspx?AcNo.=19991800156> (accessed 23rd April 2010)]
- Murdoch, J. & Haley, B. (2001) : “Analysis of the Effects of Microfinance on Poverty Reduction” [Online Available : <http://www.nyu.edu/wagner/public-htm/cgibin/workingPapers/wp1014.pdf> (accessed 21st April 2010)]
- Nabard Report (2008-09) : “Status of Micro Finance in India 2008-09”.
- Nargiza, M. (2009) : “Microfinance in Uzbekistan: market overview and impact assessment needs” [Online Available : <http://www.ideas.repec.org/cgibin/htsearch?=5&q=Microfinance+Evaluation.+> (accessed on 23rd April 2010)]
- Ratnkumar, V.F. & Edwinra. D.J. (edi.) (2009) : “Cooperative and Micro Finance”, Serials Publications, New Delhi-110002 (India).
- Sarmah, S. (2008) : “Semiformal Microfinance Institution : A Panacea to Alleviate Poverty in Assam, Dissertation submitted to Vinayaka Mission University in Partial Fulfilment for the award of M. Phil in Commerce.
- Sundaram, Satya I. (2007) : “Microfinance in India”, B.R. Publishing Corporation, Delhi-110052 (India).
- Swope, T. (2005) : “Microfinance and Poverty Alleviation” [Online Available: <http://www.tars.rollings.edu/olin/rurj/mpa.pdf> (accessed 27th April 2010)]

Endnotes :

1. Bakhtiari, Sadegh. (2006)
2. MDGs are: a. Reduce the proportion of people living in extreme poverty by half between 1990 and 2015 (defined as people living on less than \$1 a day), b. Enroll all children in primary school by 2015 m c. Make progress towards gender equality and empowering women by eliminating gender disparities in primary and secondary education by 2005, d. Reduce infant and child mortality rates by eliminating gender disparities in primary and secondary education by ratios by three-quarters between 1990 and 2015, e. Reduce maternal mortality by two-thirds between 1990 and 2015, f. Provide access for all who need reproductive health services by 2015, and g. Impalement national strategies for sustainable development by 2005 so as to reverse the loss of environmental resources by 2015.
3. Islam, Sirajul. (2006)
4. Sarmah, Satyajit. (2008)
5. Sarmah,. Satyajit. (2008)
6. Bakhtiari, Sadegh. (2006)
7. Bakhtiari, Sadegh. (2006)
8. Bakhtiari, Sadegh. (2006)

Y ALCOHOL ???

↳ **Subhankar Chakraborty**
B. Com III years

Alcohol is one of the widely used and abused drugs in India. The problem of drinking is so serious that not only adults but even the youths are falling prey of the menace. It is unfortunate that in some families, childrens themselves continue to drink, thereby their control over the children become ineffective. Alcoholism is a major health hazard and a psychi social problem.

Alcohol has continuous affect in human life that is :

1. Brain : Loss of memory, confusion, hallucination.
2. Heart : High blood pressure, irregular pulse, enlarged heart.
3. Lung : Greater chance to infection including T. B.
4. Liver : Severe swelling and pain, hepatitis, liver cancer.
5. Muscle : Weakness, loss of muscle tissue.
6. Pancreas : Painful inflammation.
7. Stomach : Becomes inflamed.
8. Organs : Male importance, shrinking of testicles.
9. Skin : Flushing, sweating, bruising.
10. Blood : Changes in red blood cells etc.

Now some questions to all the parents, friends, brothers and sisters, who is habitual drinker

1. What profit and losses are there in drinking alcohol ?
2. Is your drinking alcohol beneficial to your family in any way or is it harming your family ?
3. In what way has drinking alcohol changed your personality ? Has it enhanced your personality and reputation in any way ? Or has it damaged your image personality and reputation?
4. Has drinking alcohol increased efficiency at work as has it disturbed on decreased your efficiency ?
5. Has drinking alcohol improved your health condition or has it been affecting your health ?
6. Does your family welcome or enjoy our habit of drinking alcohol or are they unhappy and dislike your drinking of alcohol ?
7. Do you become more balanced after drinking alcohol ?

I believe, you alone will know the answer to all these questions. Is there really nothing wrong with drinking alcohol ? □

A True Story of Two Brothers

✍️ **Manoj Bose**
B.Com 3rd year

There were two brothers Manoj and Rohan. They stayed in Guwahati. Both love each other too much. They used to play football each and every evening. They were like one soul living in two bodies. The main similarities between them were affinity of minds, tastes, temperaments, thoughts, choice, games and achievements. They were the best brothers in the world for months and months. They used to talk for minutes on the phone and message each other for days. When they were together not even a single sad thought could cross their minds. Everything was going fine, till one day Rohan didn't

pick up the phone on answer any messages for a day. Manoj was worried that something was wrong. At night Manoj couldn't sleep Manoj was sitting alone in his room crying, and it was then that Manoj realised how much Rohan important for him but Rohan never tried his feelings.

Hey my brother Rohan, you taught me many things but still I have a complaint that why you didn't teach me how to live without you ?

So, I wanna say everyone that;

"Don't commit a relation for whom you can live for, commit a relation for whom you cannot live for". □

Build up Courage by Facing the Problems

✍️ **Dharmendra Kr. Boro**
Class - XII

Control your emotions if you wish to have greater power over other whom you are angry or some big injustics is being done to you maintain dignified silence.

Move in natural surrounding for long hours try to find out ways and means to combat the cruel blows which are given to you by other powerful people.

Heavy people win out in life because they refuse to admit even to their ownelves that they are defeated. One famous boxer even when he was tired

and injured declared to the world "I will fight one round more". This attitude helped him to remain a winner.

We can build up courage by facing our problems instead of avoiding them. Self-confidence and positive thinking should be our main tools.

No matter what obstacles stand in your way, let nothing dim the bright dream in our soul. Project the power of your creative mind and move ahead to attain your goals. God will be so kind in sending you help from known and unknown sides - march ahead. □

Micro Credit SHGs and their Work

Dr. Murali Krishna Sarmah
Lecturer, Deptt. of Finance

In India, women constitute a sizeable section of rural work force. The realisation of women's full potential is crucial to the overall socio-economic development and growth of a society. However, this realisation will require a real revolution in people's attitudes and behaviour. It will be a revolution that will place gender at the heart of policy making and planning in all areas of development and the will create the full awareness among the people. With regard to their dimensional responsibilities, it is required to strengthen the status of credit. Rural women economically to enable them to stand in society on their own with confidence. Finance is basic to any economic activity. The basic philosophy of finance is the dispensation of loan at a concessional rate through attractive control targeting the rural people engaged either in agricultural or non-agricultural activities. But it is felt that a large number of poverty stricken people particularly the women who constitute a significant number still remain outside the ambit of Institutional finance. In order to give a new approach to rural finance. The NABARD had introduced the Self Help Groups in 1992 which is really treated as finance to a group. This new approach, in other words, is known as Micro Credit.

In February, 1997, a Summit was convened in Washington to review and give direction for financing to the poorest people in the under developed countries. The Summit defined as **Micro-finance** those programmes that provide credit for self-employment and other financial services including savings and other technical assistance to very poor person. Micro level financial schemes help people help themselves by starting small income generation projects and activities.

Vicious Cycle of Dependence Among Women

Over the past few years, development of women has been receiving special emphasis, however, in

practice it is valtering due to various factors such as low literacy, restrictive social structure, pre-dominance of partriarchal society, low exposure to growth opportunities, etc. Apart from all these, the major factor responsible for the lack of development among women is their non-involvement in activities that result in income generation, and also due to the socio-economic dependence which is continuing over the years. This limited exposure and access brings in the restriction of adjusting to the routine family roles. Once women are exclusively engaged in the family roles, their involvement in activities related to income generation is rarely allowed or undertaken. Further, as they do not undertake income generation activity there is hardly any chance for them to gain economic independence. The whole situation further worsens making women dependent in all aspects. This cycle repeats resulting in the dependency syndrome.

Self Help Groups

The SHGs are informal groups where members come together toward collective action for a common cause. The common need here is meeting their emergent economic needs without being dependent on outside help. The main objective of Self Help Groups is to inculcate the habit of thrift, savings, banking culture, that is, availing the loan and repaying the same over a given period of time and in the process, gain economic prosperity through credit. The principles underlying the SHG model in India include financing the poorest of the poor, ensuring excellent recovery level, and empowering women not just by meeting their needs for consumption and productive loans but also through more holistic educative programmes on issues such as sanitation and family planning. The SHGs or the Thrift and Credit Groups are mostly informal groups whose members pool their savings and relent within

the group on rotational or needs basis. SHGs are organised in the selected villages for economic and social development of the rural poor and women in particular.

Working Pattern of Self Help

Groups

- SHGs collect the deposits from their members and lend to the needy members for production purposes and also for subsistence and consumption needs.
- SHGs also takes loans from banks or voluntary agencies or self help promoting institutions to meet the needs of the members.
- SHG itself with the help of NGO makes assessment of individual credit needs of its members and submits to the bank for sanction of collective loans in its name.
- NGO helps the SHG in procuring raw material and also marketing of the product.
- SHG collectively ensures repayment of bank loans.
- Entire loan amount disbursed of SHGs is refinanced by NABARD to the financing bank.

Some Characteristics of Working of Self Help Groups

- Groups generate a common fund where each member contributes his/her savings on a regular basis.
- Groups meet periodically to discuss their transactions.
- Loans are decided by consensus.
- Loans cover a variety of purposes including non traditional ones also.
- Loan amounts are small and for short duration.
- Loan procedure is very simple and flexible.
- Defaults are negligible.
- Groups are mobilising savings from their members and are effectively rotation the same among their members.

NGO response of Micro Credit and could be classified into four categories

- First category of NGOs consist of those who promoted fund groups and formalised this into a thrift and savings programmes. This was commonly found in a large section of NGOs in the 70s and 80s.
- Second category included innovative NGO efforts in mobilizing people in small groups, developing their latent entrepreneurial skills, initiating awareness generation programme on social issues and making credit available to such groups along with leadership development. This no doubt induced the process of empowerment. It was this innovative approach by several NGOs (Most importantly MYRADA) that set the role model for linking these informal groups to formal banking system which paved the way for what is popularly known as Self Help Group model. There were different ways of approach among NGOs on the basis of how they initiated the groups, what is their emphasis in groups activity, how they formalised pictures, and how far they went thinking up with the formal taking system.
- Third category of NGOs came in a professional groups management graduates and professionals specialising in oral approach who had little to exposure to empowerment strategies. This group laid more emphasis on the selection of economic activity by the groups, market potentials and viability the operation. Some of them on this group began to understand social factors better incorporated the principles of top processes in monitoring the micro credit programmes.
- Forth category of NGOs are the implementers of any programme for which funds are easily available. The different logics of this category are the peer group model follow what other NGOs those who merely survive government programmes.

Limitation of Micro Credit

Assumption that the poorest wish to be self employed. Assumption that credit is the main financial service needed by the poor.

Assumption that credit can automatically translate into successful micro-enterprises. Assumption that those marginally above the poverty line do not need micro-credit, and giving it to the amounts to mis-targeting. Assumption that micro-credit institutions can all become financially self sustaining.

Government efforts in Ninth Plan

In the Ninth Plan a special thrust has been given on expeditious adoption of the National Policy for Empowerment of women and towards raising their status. Over the decades of planned development the changed emphasis of women's programmes from purely welfare and consumption oriented approach to a more pragmatic and development oriented one, has recognised women as productive workers and contributors to the economy of the country, to some extent in the upper social and economic strata of the society.

Some steps of the government towards upliftment of women are appreciable. The National Commission on Self Employment of Women has focussed on the tremendous contribution that the women of different sectors makes to the national economy which led to specific programmes like STEP (Support to Training for Employment Programme), DWACRA (Development of Women and Children in Rural Areas), Rashtriya Mahila Kosh (RMK), etc. Women Development Corporations set up in different states are also making concerted efforts towards improving the condition of women by upgrading their skills through skills through training programmes and offering greater employment opportunities to them through schemes like public distribution, daily development, food preservation, social forestry, rural marketing, etc. which are related to them in traditional occupations like agriculture, animal husbandry, fishery, and others. However, priority to agriculture and rural development, generating productive employment and eradication of poverty, ensuring food and nutritional security for the women and children are some of the objective of the common Minimum Needs Programme of the

government which would definitely result in the development and empowerment of women.

Rashtriya Mahila Kosh

The government of India sponsored Rashtriya Mahila Kosh (RMK) which was constituted as a registered society on 30 March, 1993. The main objective of RMK is to facilitate credit support or micro-finance to poor women for income generating activities. RMK mainly uses NGOs as its channelising agencies for identification of borrowers, delivery of credit support and recovery. RMK has completed more than five years of its existence. Every since its inception, upto January, 31 1999, RMK has so far been able to sanction credit limits of Rs. 57.09 crore through 367 NGOs to benefit 2,77,662 women. In addition RMK has also supported the formation of women's thrift and credit societies particularly known as SHGs through its partner NGOs. RMK also offers support to develop and stabilise SHGs and to conduct awareness programmes among rural and urban women.

Indira Mahila Yojana

Indira Mahila Yojana was launched on 20 August, 1995. IMY is a centrally sponsored scheme, a strategy to empower women by ensuring them direct access to resources through a sustained process of mobilisation and convergence of all the ongoing sectoral programmes. Under IMY, a very strong emphasis is laid on the formation of women's SHGs at grass root level appropriately through Indira Mahila Block Society (IMBS) at the block level and Indira Mahila Kendra (IMK) at the village level. IMBS and IMKs are established registered societies and are supported by mechanisms both at the state and central levels. IMY has so far been adopted in 200 blocks of the country.

Conclusion

The country's response to the challenges of Equality, Development and Peace in the "Empowerment Strategy". The challenges before us is to evolve strategies to break the stereotypes of the past by solving problems of poverty, illiteracy,

environmental degradation, violence, gender inequality, etc. To empower women, it is necessary to make women equal partners in the national development process and equip them to make choices in order to actualise their self worth.

Tremendous efforts are required for women's resource development in the spheres of education, health care, sanitation, food security, population education and domestic resource mobilisation. Rural women must become visible partners in development and this must be considered when policies and plans are formulated. However, in India, majority of the women are engaged in unorganised sector, where their needs remain neglected in spite of the provision of social services and social security benefits in the basic laws. Micro Credit has ushered a new era of hope for the poor and women. Although the performance of cooperative, commercial and rural banks is not much encouraging but the RBI and NABARD have provided new guidelines for micro credit. Apart from these other organisations like CASHE and SIDBI are planning to provide massive

support to make available micro-finance to poor women in a bid to strengthen the country's economic base. In sharp contrast, when **Micro Credit** becomes the single window approach to development and if all processes only revolve around finances, the social and political content which is the development factor would be lost. As a result, holistic perspective goals can not be reached. Therefore, Micro Credit when taken as a pure technical solution will not be any different from the other poverty alleviation strategies.

Hence, **Self Help Groups** and **Micro Credit** should be seen as one of the components of a solution to accelerate the socio-economic development particularly of the rural poor women in India. A judicious mix of Micro Credit along with other activities with emphasis on development and empowerment strategies and processes would certainly make **Micro Credit** an effective instrument of social and economic development particularly of the women in a holistic and integrated manner. □

STRANGE BUT TRUE.....

✍ Rituraj Borgohain

SMOKING :

According to statistical analyses 87% of Lung Cancer is caused by smoking. 80% of lung cancer patients were died within 3 (three) years. A cigarette contains 4000 of chemical products; most of them are very dangerous. Out of that toilet cleaner (Ammonia and Formaldehyde, car exhaust fumes, carbon mono oxide), rat poison Arsenic and Cyanide, pesticide (nicotine), carcinogenic, radioactive gas (radon), nail polish remover (acetone), rocket fuel (methanol), road surface (tar), lighter fuel (butane), battery (cadmium), industrial solvent (toluene and benzene) etc deadly products are also contained in cigarette. So, stay away from smoking.

N.C.C.A two years journey towards EXCELLENCE

by Kishor Kumar Jha
Ex-S.U.O., NCC

Introduction

National Cadet Corps (N.C.C.) came into existence on 16th July 1948, under 31st N.C.C. Act of 1948. It has the basic aim of developing the character qualities in the youth to make them good citizens of the society and worthy leaders of the future in every walk of life.

The N.C.C. is the only organization of its kind, which imparts Leadership, Discipline, Integration, Adventure, Military, Physical and Community Development training to over 13 lakhs youth of the country. It is the organization to install the values of 'UNITY & DISCIPLINE' – the motto of N.C.C.

The N.C.C. has a total of 765 units in India which encompasses 586 Districts in the country. It is staffed by 1697 Commissioned Officers, 11093 Junior & Non-commissioned Officers and 10351 Associated N.C.C. Officers (A.N.O.).

In all N.C.C. have 92 Group Head-quarters, 647 Army Wing Units, 58 Air Wing Units, and 58 Naval Wing Units.

Categories in N.C.C.

There are two Divisions / Wings in N.C.C. (Division for Boys & Wings for Girls)

Junior Division / Junior Wing, at School level, and

Senior Division / Senior Wing, at College level.

Incentives & Scholarships

N.C.C. Cadets are granted with some incentives in the form of scholarships.

150 Scholarships each of Rs. 200/- to JD/JW cadets, and

100 Scholarships each of Rs. 200/- to SD/SW cadets.

It is given annually to meritorious N.C.C. Cadets.

Reservations in Armed Forces

Army :

32 vacancies are reserved in regular course of IMA for 'C' Certificate holders.

N.C.C. special entry in Armed forces through OTA is for those cadets who have passed 'C' Certificate with grading 'A' or 'B' and is a Graduate in any stream with at least 50% of marks.

Air Force :

10% vacancies are reserved in all branches of Air Force for 'C' Certificate holders.

Navy :

9 vacancies are reserved per course for Commissioning in Navy for 'C' Certificate holders.

Conclusion :

Above all, one can groom himself/herself with discipline, courage, confidence, & good personality.

Join it and experience it.....

My Personal Experience

My first camp as a 'Lance Corporal' was at Panikhaiti and for the first time I was out of my house for such long time of 10 days. There I got many things to learn like to be independent, to undergo such training which is never easily available to any person living as civilian. I had to guard the

whole camp with few of my known and unknown friends at night when there was no one awoken in the whole camp. We got to fire few rifles 0.22 Deluxe and 0.22 Sporting. On the last day we had a party known as 'Bada Khana'. After this camp I came to know, what is camp? What happens in camp? Why do we go to camps?

My second camp as a 'Sergeant' was at Goreswar, there for the first time I commanded a company of 52 cadets (excluding me) & also commanded the Proud Guard of Honour consisting 9 cadets (including me). This made me confident within myself, it was just awesome feeling.

My third camp as a Junior Under Officer was Sadilapur, in this camp for the first time I became The Second Camp Senior, It was like an achievement for me because, you can stand on this post when you are in notice of almost every officer in the unit for your performances in the camps.

My fourth camp as a Senior Under Officer was at Jaipur, Rajasthan. From North-east only 3 Cadets were selected for that camp, fortunately two of them

were from K. C. Das Commerce College, I and my colleague Junior Under Officer Suraj Pareek and the third one was from Guwahati College. This camp changed me from my heart and mind, they worked on what potential we had in us, they wanted to take that out of us and energize that.

My fifth camp as a Senior Under Officer was at Solmara, Tezpur. In this camp I became the Camp Senior, this was the post which I ever thought for in any of the camps. This camp was a personality development camp cum Service Selection Board Exam's Coaching. In this camp we were treated as if we were the cadets of Indian Military Academy and after this camp we were to be commissioned as Lieutenant in Indian Army.

Only because of these camps, today I am so confident that I can do now which I used to fear to do.

From the bottom of my heart I thank this great organization for changing me from what I was to what I am. I also thank this institution for providing this platform for the student like me to join N.C.C. □

The Miracles of my class

↳ **Bhaskar Jyoti Nath**
B. B. A, 1st Semester

Every class has something, anything to shine such fall of shine is the kind of class of mine. Mridul has always something to offer for fun and our Smeet prachi gets first rank in our class dare to argue with Bany ? You will have to shy instead of argueing, later you should lie. What question is asked, Prakash does not know he is very cold, as white as snow.

Mr Aditya is now-a-days too lazy perhaps he is taking, studies very lazily. Reshan is thinking, in his open rime that he will improve his marks this time. Sashank behaviour, can be described as such like

that of the empty nessel which rattles much. Arnab talent has already been shown actually his calligraphy is quite world known Miss Dinya is, Shining like a lamp because she is tack-won-do worldwide - champ so many types of students, the job of controlling them a good might have undergone but you are wrong, because it was performed by Mrs. Pooja the class monitor which she has successfully alone.

The talents of our class she nicely shows. May be, we become a hero, who knows ? □

National Conference on “Financial Inclusion—the issues and the future” held on 13th & 14th May 2011 : A Report

Dr. Swabera Islam
Vice-Principal
K. C. Das Commerce College

Inequalities in income and disparity in development of different regions are matters of serious concern particularly when “Inclusive Growth” is the buzzword today. Both poverty and financial exclusion result in reduction of choices, which affects social interaction and leads to reduced participation in society.

It is being perceived that one of the main reasons why inequalities in income arises and persists is because of inaccessibility to finance and that there is a strong co-relation between financial exclusion and inequality incomes. Lack of finances has been a deterrent to potential innovation and latent first generation entrepreneurs.

Availability of finance is considered to be the backbone of a economic system and most economics strive to make their financial systems more efficient. The importance of an inclusive financial system is widely recognized and financial inclusion is seen as a policy priority in many countries. Advancement of technology has made it possible for the extension of financial services to the hitherto excluded areas. Integration of the informal providers of financial services with the formal sector for enhancing financial inclusion has become imperative. The growing literature on financial inclusion has provided plenty of evidence of the merits of an inclusive financial system. In the light of the above mentioned writings, and with an aim to create awareness among the academia a two day UGC sponsored conference on “Financial Inclusion”, was organised and held on the 13th & 14th May 2011 in the college premises. The conference provided platform for bringing together planners, bankers, researchers, NGOs and others to discuss strategic and factual information that will substantially advance financial inclusion.

The objective of the conference was to provide a forum for a comprehensive review and discussion of the whole gamut of the important developments in the subject of financial inclusion in India. The seminar addressed availability of finance, marketing, entrepreneurship, HR and technology aspect of the topic. The scope of the conference, thus, was very broad.

The two-day conference incorporated talks by eminent persons and there were many paper presentation by delegates in the different technical sessions.

The different Indicative themes were as given below :

1. Status of Financial Exclusion and Policy Initiatives of the Government for addressing them.
2. Technology and financial inclusion
3. New institutional developments to address the problem of financial exclusion : Microfinance, Banking correspondence, Insurance products, Financial advisory services,
4. Sector specific issues :
 - a) First Generation Entrepreneurship,
 - b) Inclusion of segments like women, minorities, coverage of both rural and urban population,
 - c) Inclusion of financial services from the informal sector
 - d) Capability and talent management of personnel for financial inclusion
5. Role and trends in growth of services being offered by banks and others in India
6. Any other related matters

In the inaugural function, the welcome address to the two day National Conference was given by the Principal of the college, Dr. Hitesh Deka. Inaugurating the two day National Conference on "Financial Inclusion—the issues and the future" with the key note lecture, the Regional Director of the Reserve Bank of India, Ms. S. Marandi, said that the term 'financial inclusion' has gained importance as a result of findings about financial exclusion and its direct correlation to poverty.

In her illuminative speech, she expressed that there have been substantial developments in both policy and practice across the world with a shift in emphasis from financial exclusion to inclusion. Financial inclusion is now a common objective for many central banks among the developing nations. Financial Inclusion promotes thrift and develops culture of saving and also enables efficient payment mechanism strengthening the resource base of the financial institution which benefits the economy as resources become available for efficient payment mechanism and allocation. The empirical evidence shows that countries with large proportion of population excluded from the formal financial system also show higher poverty ratios and higher inequality. If we are talking of financial stability, economic stability and inclusive growth with stability, it is not possible without achieving

Financial Inclusion. Thus financial inclusion is no longer a policy choice but is a policy compulsion today. And banking is a driver for inclusive growth.

The guest of honour Dr. S C Ray, deputy secretary, UGC, NERO, appreciated the relevance of the theme of the conference in today's context and gave an exposition of all the various UGC scheme on environmental issues and also of other research grants.

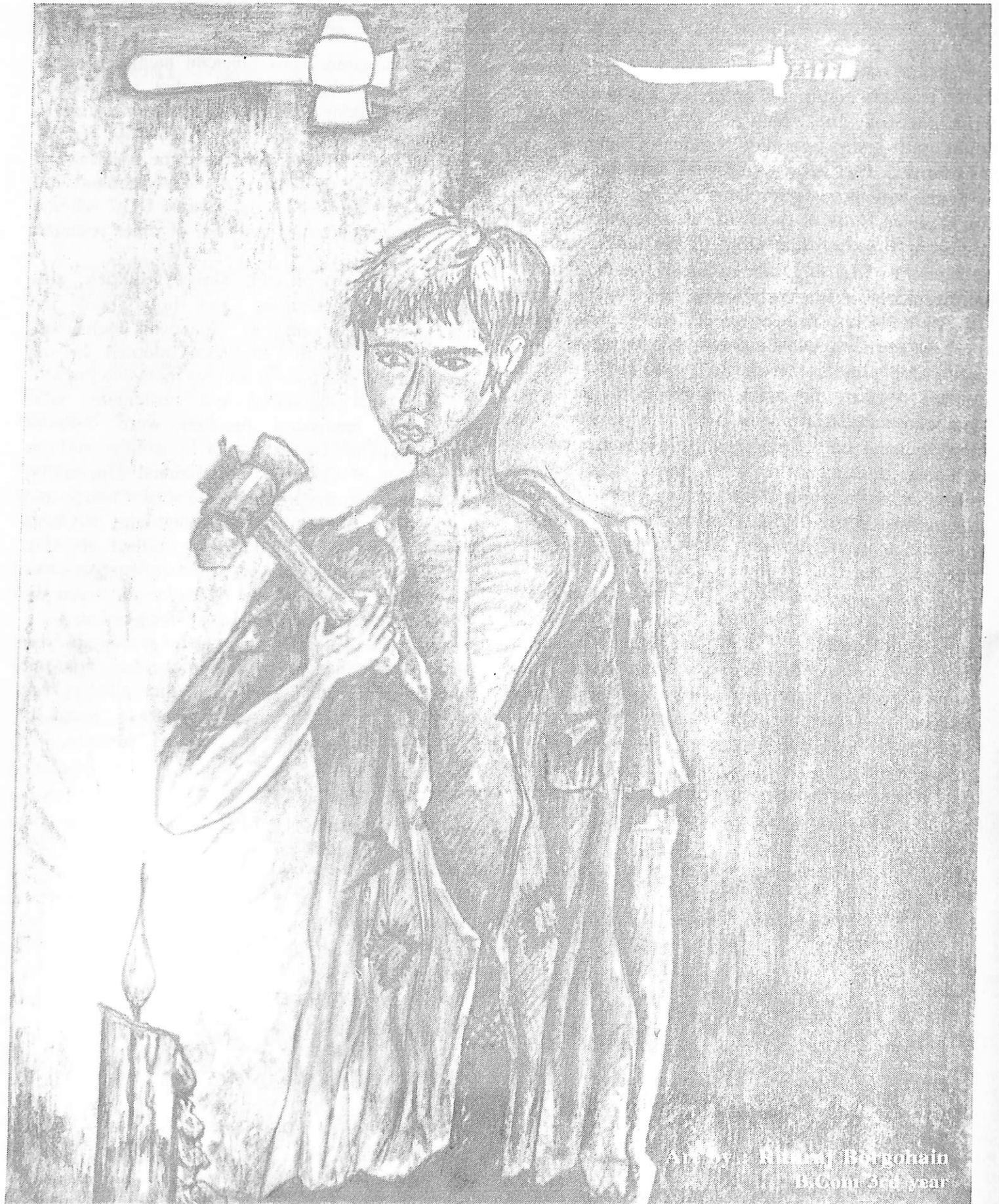
The CMD of NEDFI, Shri P Muktieh, also addressed the gathering, and highlighted the importance and urgency of "Financial Inclusion" which is one of the strategies adopted in the Eleventh Five year plan to achieve inclusive growth.

The other dignitaries and participants who graced the inaugural function were eminent Professors of the Department of Economics and the Department of Commerce of Gauhati University, Professors from the Institute of Social Change and Economic Development, Bangalore, Christ University, Bangalore, from other Eastern Universities, professors working in colleges of other North Eastern states, Bhutan, NGOs and from the North Eastern Institute of Bank Management.

The total number of paper presenters and participants in the two day conference was about one hundred and twenty. The valedictory address was given by Prof. Madhurya Bezbaruah, Head of Department, Economics of Gauhati University. □

Do you know ??

1. Which Mughal Emperor was the best bird observer in the world ?
Answer : Jahangir.
2. Who was the first woman astronomer recorded in history ?
Answer : Caroline Herschel
3. Which is the largest River Island in the world ?
Answer : Majuli in Assam
4. Who became the seventh recipient of the Wisdom Award as the leading Cricketer in the world for 2010 ?
Answer : Sachin Tendulkar
5. Who has been awarded the 20th Saraswati Samman for 2010 ?
Answer : SL Bhyrappa.

Art by: Rishabh Bargohain
B.Com 3rd year

A dance with you

✍️ **Sreeparna Roy**
B.Com 3rd year

*Take me out to the ball room court
And come let's steal the crowd.
Sparkling light and glittering drops,
A cast of our shadow is all it takes.
Of cloudless climes and starry skies
With firmness in our moves*

*Careless with artful care
I don't care if I never get back
Morris dancing is what I' am enjoying now
Swaying to the music
We dance like a first bird
Till the candles all burnt down
And, the moment of awaking is in our han.....*

Days passing by

✍️ **Pallavi Das Gupta**
B.Com 3rd year

*The days that are passing by,
The times we are going through
Leave behind some 'angles' I our life
And, we call them 'friends'!!
Listen to every word of ours
Soothing with their words, and –
Sometimes only silence that
Speaks everything to us.*

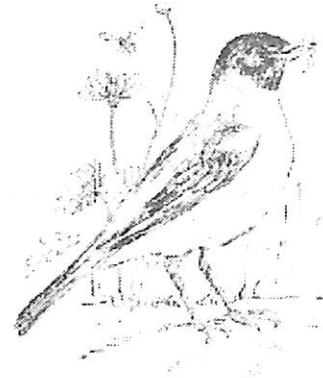
*The joys, the laughter's
The mischief's, the gossips
People, to whom we open our hearts
Sometimes fights & always love.
Life seems painful, sometimes burden
But we overcome that, hands in hand
..... Tomorrow, when the days will pass
The days, the life
The sorrow, the fun
The moments touching our hearts
Amidst the crowd of the world
Standing alone to find
The breeze of the days
Which will bring a smile
As well as tears in our eyes.....*

Making a wish

✍ **Sukanya Guha Roy**
B.Com 3rd year

*Hand in hand, as we stand
Under the star-lit sky
The moon seems at a very close night
It hides behind the clouds casting a magic spell,
The wind rings the chimes and bell
As we look at each other in silence,
Here love is the fragrance
Closing my eyes, I make a wish
When the caressing touch of the tender hands I feel;
I make a wish so profound
Leaving behind all the aches and pains around
Not caring enough if the world cares,
For our togetherness is the only prayer
Just like in fairy tales or in autumn,
Spreading out the carpet of myrtle leaves an roses
I wish those hands do not slip, A love so deep;
As the lashing of the waves rings in my ears,
I count every bit happiness we share
And my pulse beating faster
With the urge of not letting you go ever.....*

●●

“I love you more than
word can say”

✍ **Kunal Dev Nath**
B.Com 3rd year

*I love you more than words could ever say
You're the one I couldn't forget
Even at the last breath I take
Because you are one I love so true
When I found you
I found the closest thing to heaven
The moment I opened my heart and let you in
I saw this great love starting to begin
The perfect girl used to be only in my dreams
But when I first saw you, it changed everything
In my heart, I hold your love close
It's your love that I need the most
I could search my whole life through
And could never find another "YOU"
I love you more than anyone
I just had to let you know
My feelings for you will never change
Just know my feelings are true
Just remember one simple thing
"I LOVE YOU".....*

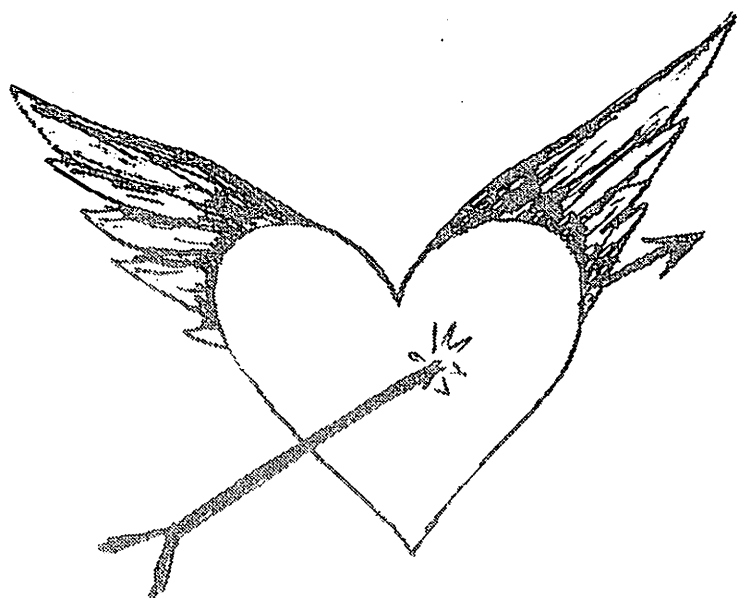
●●

Love untold

✍️ **Sunil Sharma**
B.Com 3rd year

*Somebody came into my life
Like gusting wind,
And made it sweeter without giving any hint.....
Those sparking eyes and the sweet smile was all
What made her look like a doll,
My joy knew no sound
I forbade everything what I found.....*

*But one day she far away,
Far from the usual way
And left me without a single word to say.....
I became blind, insane and cross,
Though being together was not meant for us....*

Corruption

✍️ **Sudip Ghosh**
B.Com 2nd year

*It's the latest epidemic in the planet,
Eating the people,
No cure, no medicine,
No special hospital.*

*Money is the virus,
It is fatal,
Everyone is stuck in it,
Wuh no objection.*

*From ministers to saint,
From courts to government officers,
All are infected.*

*All want money,
All want rights,
All want concessions,
All want promotions,
All want Mercedes,
All want flights;
Next generation is absorbing the same,
Really it's big matter of shame !!!*

For the sake of humanity

✍️ **Harsha Bardhan Basumatary**
B.Com. 2nd year

*Eyes full of tears are not fake
Hands full of blood are not fake
Hearts full of fear are not fake
Why all these are happening!
It is not a fake.....
Why all are ignoring about it!
It is not a fake.....
Why all are stepping behind!
It is not a fake.....
But the truth is that
We all are cowards,
We are afraid of ourselves
Selfishness layered our
Weaken minds,
As for the sake of humanity
We must join our hands,
For the enlightenment of our
Motherland.....*

●●

Emptiness

✍️ **Murehana Borah**
B.Com 2nd year

*In the dell of my life, love was a green tree,
I was in him, every heartbeat that spoke,
A fairytale of 'you and me'.*

*Love was pouring everywhere,
We were there, looking each other's eye
Asking why everything was so right !!*

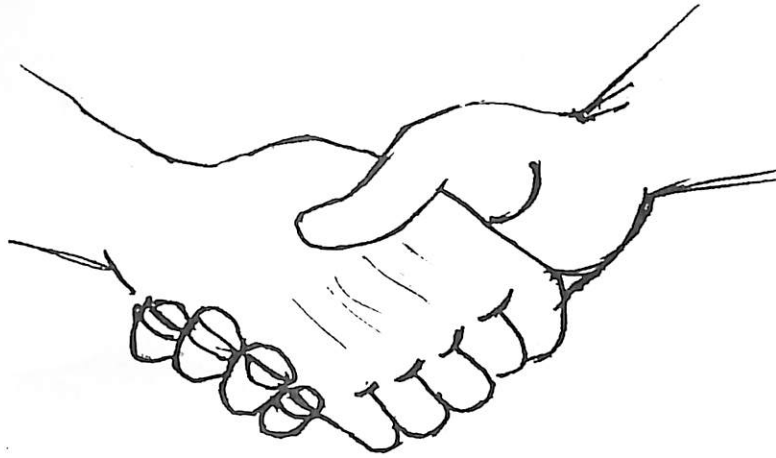
*And I was wishing to be there,
Around your arms, seeking the hazy sun.....*

*Sudden a sound broke my mind
You were lying by my side,
With a look that was saying
'A goodbye'
You were gazing at me and I don't know,
Why you left me !!*

*The green tree fell down,
Dry leaves flew around,
And my green valley died down.....*

*Still I am finding the answer for 'emptiness',
Is there a better place to live or die?
Without the love of your life ???*

●●

Keep in my touch !

✍️ **Pinki Singha**
B.Com 1st year

*Unseen sublime lose of me
Why you remain so far from me
I yern to see your face
But its only a dream I face
Though we can not see our faces
But we see the some moon
When cool mind balw
In the time of flower bloom
My love raises for you
Willowy prince! prience!
That live in my through
Please keep in my touch.*

••

My Love for you

✍️ **Rajdeep Sarmah**
B.Com 2nd year

*As long as you love me
I'll stay by your side,
I'll be your companion
Your friend and your guide.*

*As long as you love me
As long as you care,
I'll do anything for you
I'll go anywhere.*

*I'll bring you the sunshine
I'll comfort your fears,
I'll gather up rainbows
To chase all your tears.*

*As long as forever
My love will be true,
For as long as you love me
I'll only love you.*

Life

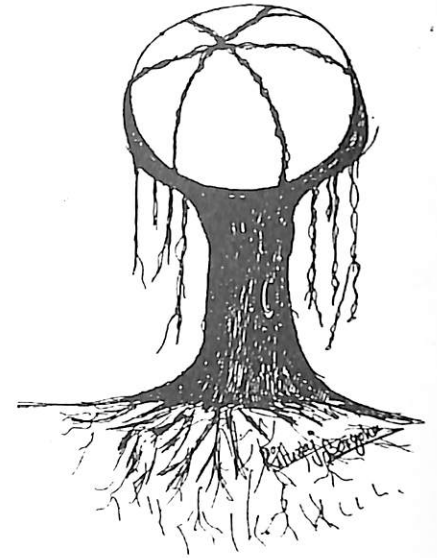
✍️ **Rashika Poddar**
H. S. 2nd year

*Live life long
Sing sweet songs,
Do nothing wrong
So the heart beats along.*

*Do not call people by different names
Feeling are hurt by these mistakes....
If you do anything wrong
Accept those mistakes and prove that you are strong.*

*Try and overcome your mistakes
And in future you will be as sweet as a cake
You must try to improve my friend
And just keep up to follow the trend*

*Be fearless and not a coward
So that the enemy has to retard,
And some day you will be awarded
Be a very nice reward...*

My Deepest Call

✍️ **Madhumita Dutta Choudhary**
H. S. 1st year

*I feel solitary moments of my tidal love;
Long after, I realized, me; fond myself amidst high tide,
Accompanied by sorrowful endless deep ocean in
the dark shroud of night.
I dived my head into the ocean and glimpsed the
entire area till it's bed,
I was surprised, I was mumb
Because, I found my love lost in the waters of it's
channels.
Ye couldn't differentiate between a channel and
an ocean
The tidal water caused great erosion,
But, thou; ran after temporary fashion.
Earlier, ye served my "beck and call"
Today, you pushed me from a "VENEZUALA FALL"
Oh!! There's no one to here my deepest cry and
call, my call.....*

Read, My Dear, Read

✍️ **Sujit Kr. Choudhary**
H. S. 1st year

*This time is not to waste
But this is to make life best
If you will sleep in the inter
Believe you will weep in the inter
Nobody will call you near
Read, My dear, read.
If you really want to pass
You must attend daily closes
Love the labour and your book
And keep the books near
Read, My dear, read
Leave care less ness in the class
Without studying you can't pass
Try your best and leave the rest
Examinations are near
Read, My dear, read.*

●●

Struggle

✍️ **Santanu Mazumder**
H. S. 1st year

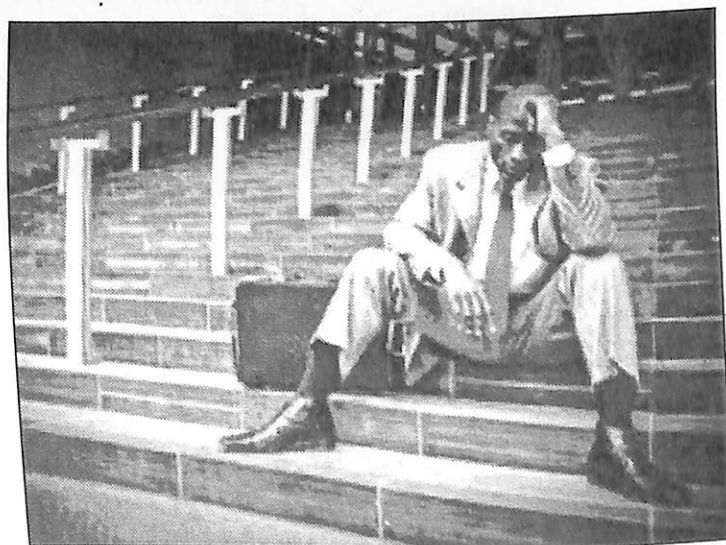
*Almighty Almighty!! listen to me
Why do struggle comes to me
Struggle let me down
I just cannot grow up & up;
My shoes are broken, pants torned
But I hope to overcome the struggle*

Almighty Almighty !!!!!!

*Just stay with me
Being a little fellow I am very tired
But I will struggle until I succeed*

Almighty Almighty.....

●●

A special bond.....
Heart and soul

✍ **Dorothy Nath**
H. S. 2nd year

*Silence prevails around me,
Encircles me with
Warmth of love; cherishing
Nostalgia of life.*

*Leisurely, I take a deep breath
Look humbly up to heaven.
Pleasant thoughts fill the mind;
A pair of greeting arms hugs me.*

*Echoes of spring season in the heart,
Silently can be heard.
Smile sprouts on face;
Surprisingly revealing the innermost desire.*

*Promising new rays of hope,
Sparkles my happy heart.
As lifelong journey continues
I solicit love and joy.....*

*Strings of trust binds
Special bond of heart and soul;
Sensational saga of
LOVE AND LIFE.....*

Report of Vice-President

It gives me immense pleasure and honour to be selected as the Vice-President for the session 2010-2011. I am thankful to our Principal Sir, Dr. Hitesh Deka and other teachers for their support and co-operation.

I would like to thank all the students that they came forward in each and every event and tried to make the events successful.

Although it was a great experience to serve the college as the Vice-President, I tried to keep the student my well best and to solve their problems during our times, but the problems were solved mainly because of the support of all my co-union members. I hope in future our college will be blessed with more dignity, prestige and success.

Thanking you.

Bikash Pandey
Vice-President

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক-মুহূৰ্ত্ত কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাত যিসকল ব্যক্তিয়ে অবিৰতভাবে পৰিশ্ৰম, ক্লান্তিহীন পৰিকল্পনা কৰিছে তেখেত সকললৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

অসম তথা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ শিক্ষা জগতৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ প্ৰকৃততে এক অন্যান্য শিক্ষানুষ্ঠানৰ লগতে এক সামাজিক অনুষ্ঠান বুলিও কোৱাত হয়তো কাৰো দ্বিমত নহ'ব। বিগত তিনিটা দশকত কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা দান কৰাৰ লগতে যিদৰে সমাজৰ সকলো দিশতে আগুৱাই লৈ গৈছে এয়া সঁচাকৈ আদৰণীয়।

সমাজখন আজি কোন দিশে ধাৰমান হৈছে তাক হয়টো নকৈ কোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। আজি বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ লগতে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ ভৱিষ্যৎ কিমান যে নিষ্ঠুৰ হ'বলৈ গৈ আছে সেয়া সহজেই অনুমেয়। আজি সকলো কেচিআন মহাবিদ্যালয়ৰ উদ্দেশ্য লক্ষ্যৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে লৈ থকা এখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ সমাজ গঢ়াৰ ন ন পৰিকল্পনাৰ লগতে প্ৰতিটো পদক্ষেপৰ লগত খোজ মিলাই যোৱাটো নিত্যসুই আৱশ্যক।

বিগত তিনিটা বছৰ এই মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত ওতঃপ্ৰোত ভাৱে জড়িত হৈ আছে। মহাবিদ্যালয়খনত পদাৰ্পণ কৰাৰ কেইমাহমান পিছতেই মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰো। মনত বহুত আশা আৰু গভীৰ বিশ্বাস লৈ প্ৰথম বাৰ্ষিকত আলোচনী সম্পাদক পদত মনোনয়ন দাখিল কৰিছিলো আৰু পিছত মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি কিছু বৰঙণি দিয়াৰ পৰ্বতসম হেঁপাহৰ বলতেই হয়টো মই আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ আহিছিলো। সেই সময়ত মই অনুভৱ কৰিছিলো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল সাহিত্য জগতৰ পৰা বহুত নিলগত আছে। এখন আলোচনীয়ে হৈছে মহাবিদ্যালয়খনক সমাজত ভালদৰে চিনাকি দিয়াৰ প্ৰধান আহিলা। যিমান পাৰো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে ব্যক্তিগত ভাৱে বাৰ্তালাপ কৰি মহাবিদ্যালয়খনত আলোচনী এখনৰ ভূমিকা সম্পৰ্কে জ্ঞান দিয়াত কুষ্ঠাবোধ কৰা নাছিলো। প্ৰথম বছৰত আলোচনী সম্পাদক হিচাপে সফল কাৰ্য্যকালৰ সমাপ্তিৰ পিছত মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে এটি মৰ্য্যদাপূৰ্ণ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত নিৰ্বাচিত হৈ আহিছিলো। মোৰ যেন মহাবিদ্যালয়খনত এক সোণালী সময়ৰ হে আৰম্ভ হৈছিল। সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱা বুলি খবৰটো শুনি মোৰ সেই মুহূৰ্ত্তত কেনেকুৱা অনুভৱ হৈছিল সেয়া মই ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো। এনেকুৱা এটি মৰ্য্যদাপূৰ্ণ পদ পাই মই অতি মাত্ৰা আনন্দত বিভূৰ নহৈ মোৰ যি এক অসীম ইচ্ছা আছিল মহাবিদ্যালয়খনক সন্মুখৰ পৰা নেতৃত্ব দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সকলো দিশতে সহায় কৰা তথা মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে কিছু বৰঙণি আগবঢ়োৱা, তাতহে অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো। মই মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময় ছোৱাত সকলোৰে ইচ্ছা আকাংক্ষা পূৰ্ণ কৰাত যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্য তথা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায় লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰ লগতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰু নৱাগত আদৰণি সভাও সফলভাৱে সমাপ্ত কৰিছো।

সময় গতিশীল। গম নোপোৱাকৈয়ে মোৰ কাৰ্য্যকাল সমাপ্ত হোৱাৰ সময় আহিল। সময়ৰ এই আহ্বানক শ্ৰদ্ধা জনাই মনত কোনো দুখ নাৰাখি মই মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সামৰণি মাৰিছো।

মই মোৰ এই দুবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় কৰা সমূহ ব্যক্তিলৈ কৃতজ্ঞতা অৰ্পণ কৰিছো। আলোচনী সম্পাদক হৈ থকাৰ সময়ছোৱাত মোৰ বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে থকা তথা কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ততে উৎসাহ তথা অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা শ্ৰদ্ধাৰ ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত বাইদেউলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। সাধাৰণ সম্পাদক হৈ থকা সময়ছোৱাত মোৰ বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে থকা ভৱভূতি শৰ্মা ছাৰলৈও মোৰ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ডঃ হিতেশ ডেকাৰ অনুপ্ৰেৰণা সদায় শিৰোধাৰ্য্য। লগতে মোৰ সমূহ বন্ধুবৰ্গ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্যও ধন্যবাদৰ যোগ্য।

সদৌ শেষত, মই মোৰ কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ততে মনে-প্ৰাণে নিষ্ঠাৰে দায়িত্ব পালন কৰিছো। ক্ষমা যোগ্য-অযোগ্যতাৰ বিচাৰ নকৰি মোৰ দোষ-ত্ৰুটি আপোনালোকৰ মহানুভৱতাৰে মৰিষণ কৰি মোক কৃতার্থ কৰে যেন।

জয়তু কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজৰ ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

ঋতুৰাজ ডেকা
সাধাৰণ সম্পাদক

Report of Assistant General Secretary

It was a great pleasure and privilege for me to carry out the responsibility that was given to me as an *Assistant General Secretary*. I would like to thank the teachers for selecting me in this position. I would also like to thank the students, my friends and well wishers for their support, encouragement and co-operation.

I can never forget the days when I was given the responsibilities for various works. It was an experience for my life to carry out those responsibilities with other union members and student as well. It was a blend of fun and knowledge as an *Assistant General Secretary* and as an individual.

Finally, once again I express my deep sense of gratitude to respected Principal Sir, teachers, the students and my colleagues especially for their constant support and co-operation.

Sunil Sharma
Assistant General Secretary

Report of Music and Cultural Secretary

At the outset, I would like to thank the almighty and my parents for giving me an opportunity in an institution like K. C. Das Commerce College, where students are treated like family. I feel proud to be part students' union body of this leading institution.

My journey in K. C. Das Commerce College started in the year 2008 and is being continued till today. I have experienced every aspect of life from the high to low, politics to innocence, jealousy to love. I fought against all barriers that came in the way of my duty and continued doing won that was allotted to me. I tried my level best to fulfill every teacher's expectations. This year in my tenure I arranged the different competitions in College Week and tried to make the college week successful. Then I organized the Fresher's Social, which was a grand success. My last function to be organized was teacher's day function.

Finally, I would like to thank our Principal Sir, *Dr. Hitesh Deka*, who was more like a father, kept his faith on me and giving me the opportunity to serve the college. I was most thankful to my professor-in-charge *Dr. Swapna Smriti Mahanta* maam for keeping her hands on me and supported me with her guidance. Then I would like to convey my thanks to our ex-cultural secretaries for guiding me, my batchmates, juniors and co-union members. I also apologize for all mistake I have made. I hope the new generation of the college will come out with flying colors.

Thank you.

Nabinita Dutta
Secretary, Music & Culture

Report of the Major Games Secretary

I Rituraj Borgohain feel very proud to be a student of K. C. Das Commerce College and honored to be a part of the student union body. I would like to thank our respected Principal sir Dr. Hitesh Deka and all the student union body selection committee members for giving me the opportunity to serve my college as the Major Games secretary for the session 2010-2011.

“SPORT IS A WAY OF LIFE” during my tenure, I felt that the college week festival was the most important one. The college week festival was held and various games were organized in free and fair manner. I tried my best to fulfill the expectation and wants of the students. Large no of students took part in every competition. I am very grateful to all the participants for taking part in the games conducted and showing their sportsman spirit. For the first time in our college week I organized the Boxing competition. To conduct the competition I called STATE LEVEL referee with three official scorers from the outside.

All these competition would not have been successful without the co-operative of the teaching staff, non-teaching staff, college students, my friends and all the co-union members for their great supports and help. I would like to thank to everybody who helping me in making my work successful.

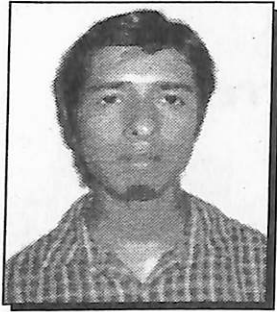
I also represent our college volleyball team to participate in “ALL KAMRUP DISTRICT INTER COLLEGE VOLLEYBALL COMPETITION” organized by Pub Kamrup College, Baihata chariali.

I would also like to give my special thanks to honorable Principal sir Dr. Hitesh Deka, my Prof.-in-charge Mr. Safiqule Haque, lecture, department of Accountancy, student union body Prof.-in-charge Dr. Bhababhuti Sarma, HOD, Department of Management for their kind support and valuable suggestion. And apologies I did anything wrong during my tenure.

Lastly, I would like to say that it was really a memorable and existing phase of my life to serve as the *Major Games Secretary*. I would like to great heartiest congratulation to the members of the newly constituted student union body and best wishes to all students' community of K. C. Das Commerce College a bright and happy future.

With thanks,

Rituraj Borgohain
Secretary, Major Games

Report of Minor Games Secretary

I feel great and proud to be a student of K. C. Das Commerce College. This college has added a lot to my life to be a good citizen and a good human being in my upcoming days.

Life is so short compared to the range of knowledge that it offers. Student life is primarily meant for studies. My college taught me that student should make themselves disciplined in all spheres-behavior, character and life in general. My respected teachers guided me throughout the years of my college life and also helped me know my ability better.

It was a wonderful and great experience being the *Minor Games Secretary* of my college for the session 2010-2011. I would like to thank my professor in charge Bipul Kalita sir for his great support, all the co-union members and also the students of K. C. DAS Commerce College for helping me and co-operating with me in making my work successful. I would like to thank all my respected teachers who selected me for this post and considered me suitable.

Lastly, I would like to thank the Principal of my college Dr. Hitesh Deka who gave me the opportunity for serving my college as the *Minor Games Secretary*.

I congratulate the members of the newly constituted union body and wish all the best to the students of K. C. Das Commerce College. May they make the college proud in the upcoming days.

Rajesh Dey
Secretary, Minor Games

Report of Social Secretary

I Suraj Pradhan, Social Secretary of my college at first would like to ask for blessings to my esteem Principal Sir and my highly supportive teachers. I thank them that they had believe in me and made me the Social Secretary and for which I got a chance to serve my college with my full heart. And also I would like to thank my parents who also supported me a lot. But unfortunately I had to leave my college in the mid-term for some personal problems. I beg forgiveness for such an act.

Before being a Social Secretary I took over a responsibility of making my college an Anti-Tobacco one which was initiated by Suraj Ghimire Da {Debate Secretary (08-09)}. There was a spy squad of 15 members from the college itself under the name "Anti-Tobacco".

In my one month service as Social Secretary I tried my best to serve the college socially. I was elected as Social Secretary on 12th November 2010 and on 14th November 2010 we had the oath taking ceremony. The documentation of the work which I along with my volunteer friends did in this one months are :

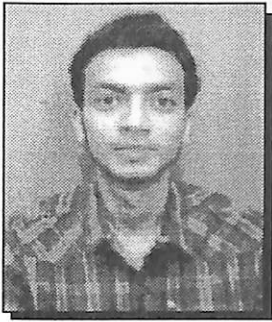
- On 28th November, 2010 there was a college clean up programme. The whole college campus was cleaned that day for the upcoming "COLLEGE WEEK". It was Sujita Sinha (B.Com 1st year) and Biswajit Ray Laskar (B.Com 1st year) who came to help me that day.
- On 1st December, 2010 "COLLEGE WEEK" started in our college and along with that my exhibition on "Art and Craft". Students of the college participated in the programme. There were some fine art works that was done by the students of the college itself which got exhibited. It was Kongkon (Hs 1st year), Manas (Hs 1st year), Dulal (Hs 1st year) and Sujita who helped me a lot.
- On 2nd December, 2010 there was a rally on "CANCER AWARENESS CUM ANTI-TOBACCO RALLY". This rally was organized by Anti-Tobacco members of K.C. Das Commerce College in collaboration with Dr. B. Borooah Cancer Institute, Guwahati. Here, I would like to mention the name of Biswajit who helped me a lot. Infact without him I would not have been able to complete the programme.
- There was an award ceremony for best social service in the "College Week" in which Biswajit Ray Laskar got the first prize, Sujita Sinha got the 2nd prize and Kongkon got the 3rd prize.

On 14th December, 2010 I left the college. But society never ends with one so does the social work. My friends from Anti-Tobacco squad finally realized my and Suraj Ghimire da's dream on 31st May, 2011 when the college was declared Anti-Tobacco.

At last I would like to thank my union body too who also helped me a lot in serving what I served in this one month. And also would like to wish the newly formed union body that they too serve the College with the best possible way they can.

Thanking You,

Suraj Pradhan
Secretary, Social Service

Report of Debate & Symposium Secretary

With the new elected students union, I, Abdul Kadir got the opportunity to represent the students as a *Secretary, Debate & Symposium*. During the college week, I conducted an open quiz where a number of quizzes took part on our annual function. It was very interesting session indeed. Here I would like to provide my heartfelt thanks to the student's audience for their patience and support for making this a success. I also held a debate competition on the motion— "Mega Dam Construction—A Better Prospect". Around 14 Students took part in this.

Our students represented K.C. Das Commerce College in quite a number of colleges. We took part in Debate Competitions conducted by Assam Engineering Institute, Cotton College, Guwahati Commerce College and many more.

I got the opportunity to represent my college along with its Best Debator- John Kalita at G.C.C on the occasion of its Golden Jubilee Celebration. You all would be very happy to know that the speaker for this event was none other than – Arnab Goswami, Chief Editor of Times Now. The standard of competition was very high and we both could somehow gather some valuable appreciation and praise from the judges, honourable speaker and the audience.

Lastly, I would like to thank my teacher-in-charge, Kukil Borah Sir for his constant support and motivation. I would also like to provide my gratitude towards our Principal Sir, Dr. Hitesh Deka. Thank You sir!!! I am very thankful to Sudip Ghosh for his contribution in taking my job ahead, Abhishek Chakraborty, Bikash Sharma, Sunil Sharma, the teacher who stood as the judges in my events and all the participants.

I wish my successor best of luck in carrying ahead the work further and succeed in working better than what I could contribute towards our college.

Abdul Kadir
Secretary, Debate & Symposium

Report of Boys' Common Room

I Dipankar Sarkar of B.Com 3rd year feels pleasure and honoured to be a part of the "Students Union Body" of K.C. Das Commerce College as a Boys Common Room Secretary for the session 2010-2011.

I am extremely grateful for the love, support and guidance extended by our honourable Principal Sir Dr. Hitash Deka, Teacher-in-charge (Boys Common Room), Mr. Jitumoni Borah, our respected faculty members and all my fellow friends.

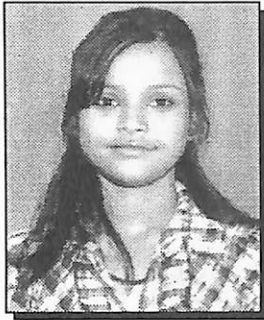
I feel proud to be a KCIAN and was really lucky to be a part of Silver Jubilee Celebration of our college. I took part in various events of our college and has experience a lot and finally I got the chance to serve my college as the part of the students union.

During my tenure I tried my utmost to keep up to the expectations of each and every members of the college. I have organized various events during the College Week Festival, I am thankful to the students for taking part in various activities and for displaying the right sporting attitude.

Lastly, I would like to convey my best wishes to the newly formed members of students union. I would also like to wish all junior KCIANs and my fellow friends a bright and prosperous future.

"Best of Luck"

Dipankar Sarkar
Secretary, Boys' Common Room

Report of Girls' Common Room Secretary

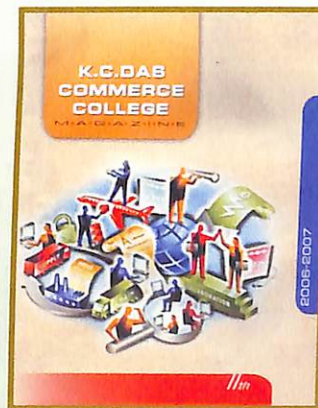
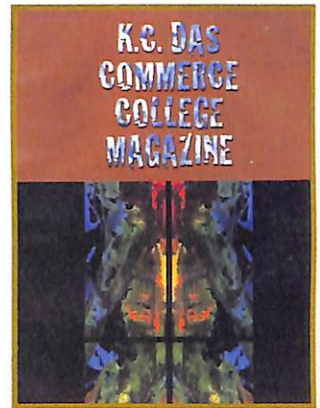
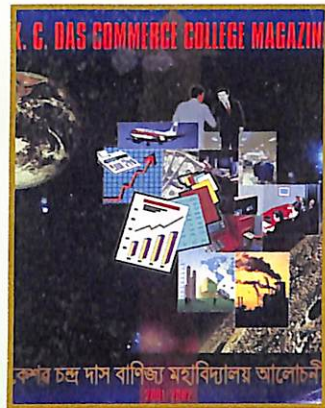
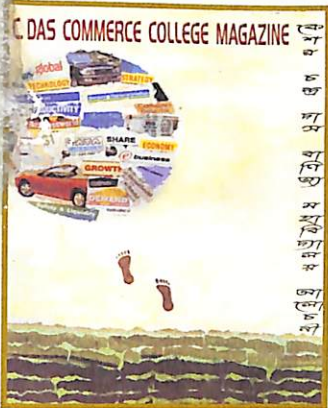
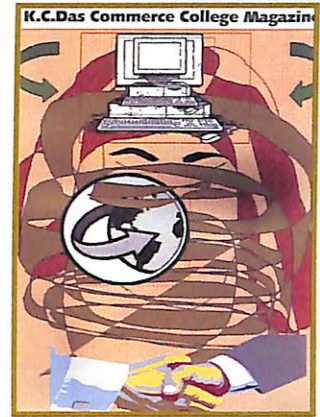
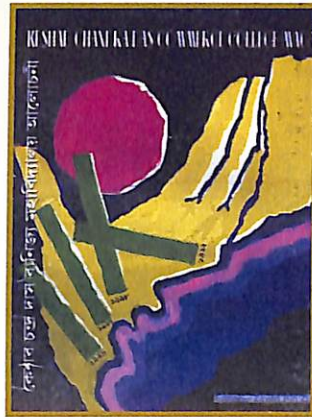
K. C. Das Commerce College is an institute in which one would feel privileged to study. And I would like to thank god and my parents for providing me the opportunity to be a part of this college. I equally pay my humble gratitude to honourable Principal Sir, respected teachers and the selection committee for giving me the opportunity to serve for my institution.

During my tenure I tried my best to fulfill all the expectations of the students. Various events were organized and out of which some were new and exciting. All the events were organized in free and fare manner. I am very much thankful to the students and my fellow mates for taking parts in various activities and making the events successful. I tried my best to perform my duties and responsibilities sincerely. And apologise I did any wrong.

Lastly, I would like to congratulate the member of the newly formed union body and at the same time offer my best wishes and regards to all the students of K. C. Das Commerce College.

Shrabani Paul
Secretary, Girls' Common Room

PREVIOUS ISSUES OF THE COLLEGE MAGAZINE

STUDENTS' UNION MEMBERS

MOTTO
Wisdom is Sublime

K. C. Das Commerce College
Chatribari, P. O. : Rehabari, Guwahati – 781 008, Assam